

Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) Author(s):	Hauch, Carsten.; af C. Hauch.
Titel Title:	<u>Lyriske Digte</u>
Udgavebetegnelse Edition Statement:	2. meget forøgede Udg.
Udgivet år og sted Publication time and place:	Kjøbenhavn : forlagt af C. A. Reitzels Bo og Arvinger, 1854
Fysiske størrelse Physical extent:	XII, 289 s.

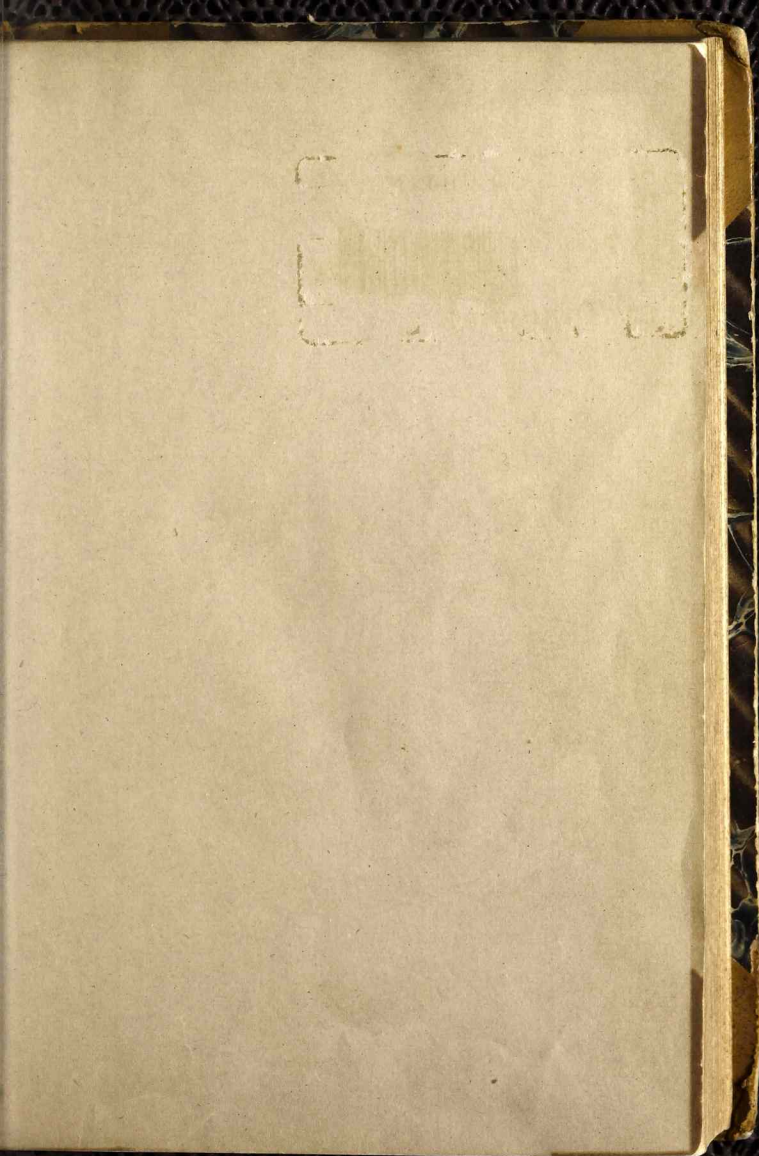
DK

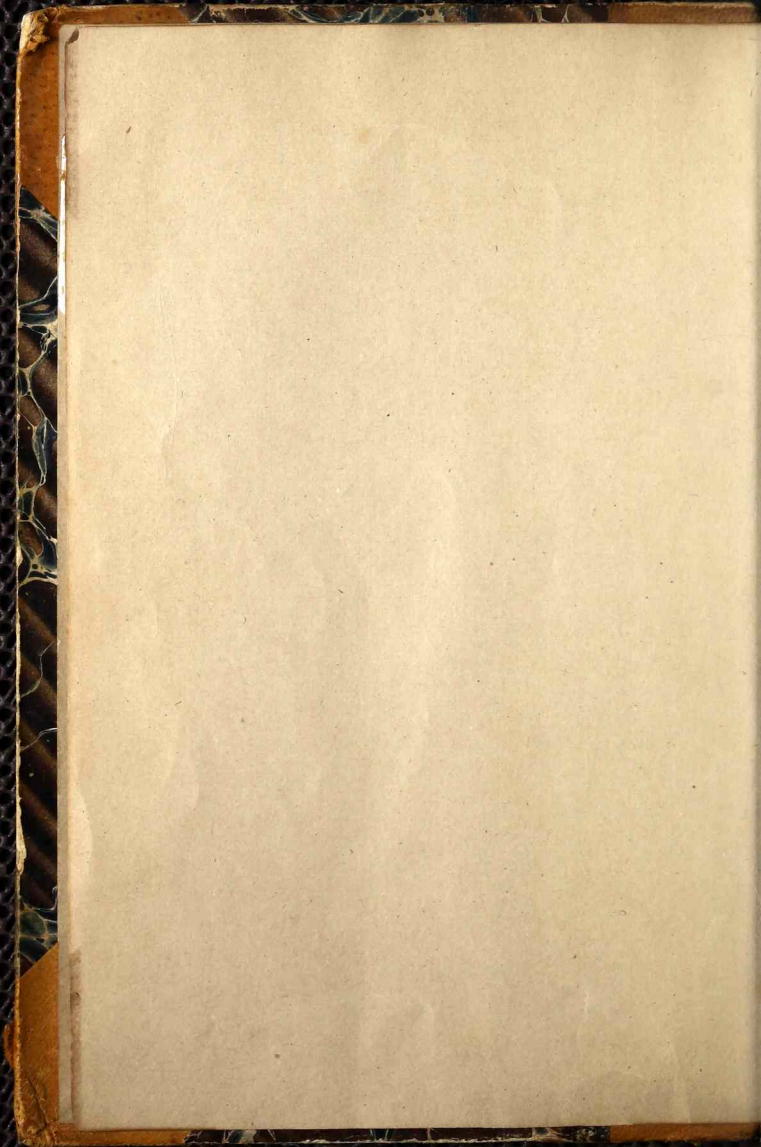
Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

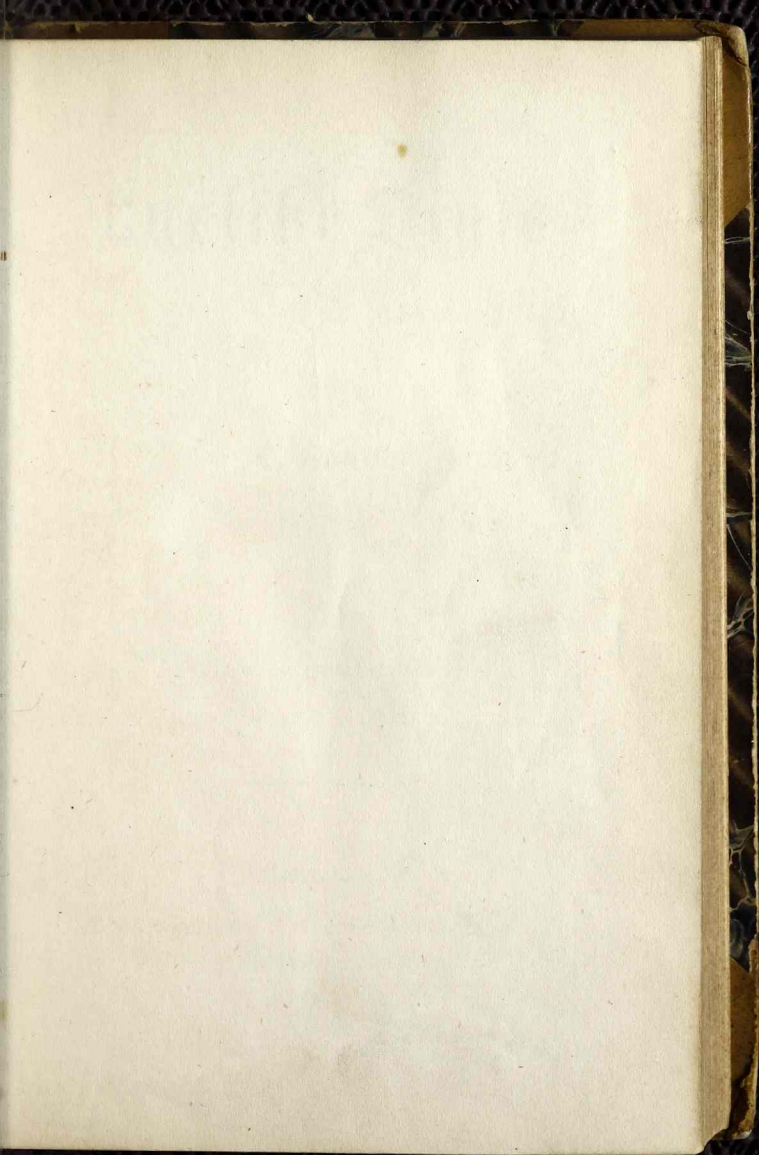
UK

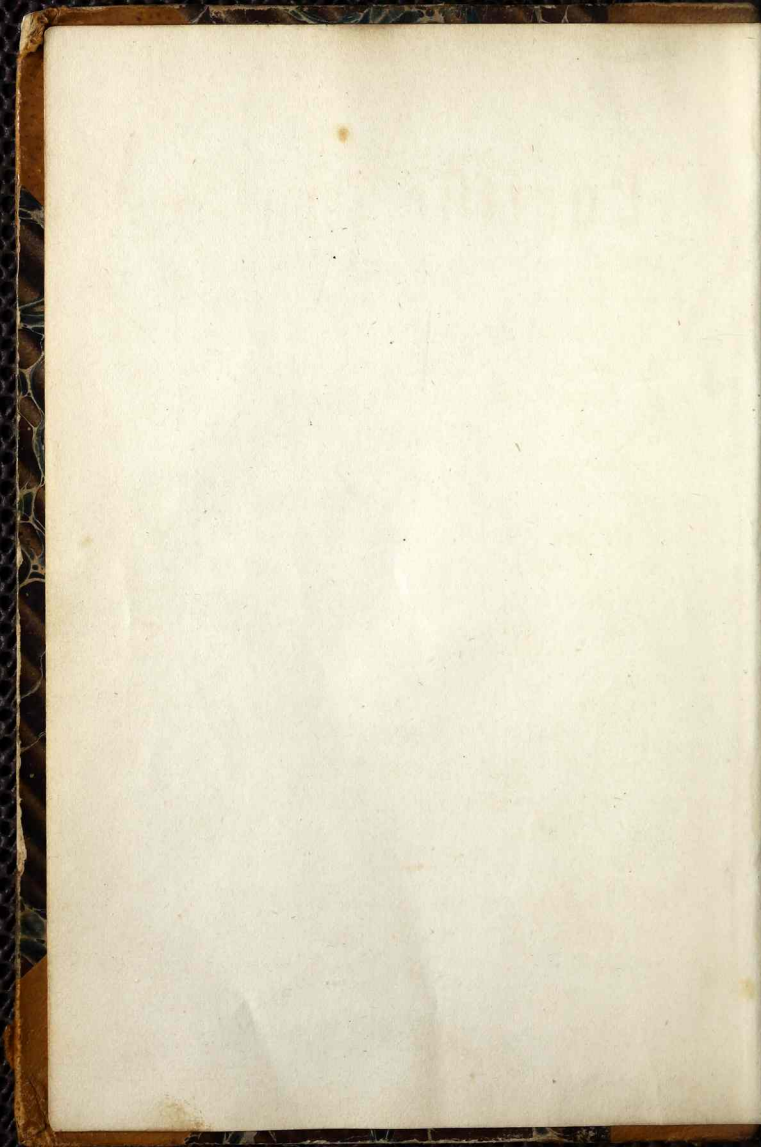
The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

Lyriske Digte

af

C. Hauch.

Anden meget forøgede Udgave.

Kjøbenhavn.

Forlagt af E. M. Reihels Bø og Arvinger.

Bianco Lunos Bogtrykkeri.

1854.

Christliche Dichtungen

Band I

Verlag von J. Neumann, Neudamm

Verlag von J. Neumann

Fortale.

Enhver, som har værdiget mig at gjøre sig bekendt med de Boester, jeg har skrevet, vil deraf see, at den episke og dramatiske Retning hos mig var den fremherskende, og at Lyriken i Almindelighed kun forsaavidt findes i mine Digte, som de ere istand til at forbinde sig med hine to Elementer. Ingen kan derfor være mere overbeviist end jeg om, at jeg ikke fortrinsviis er kaldet til at være lyrisk Digter. Alt Øvrigt, som jeg har digtet, man tillægge det nu megen eller liden Værd, er dog, som jeg haaber, stemplet med Originalitetens Mærke, med Hensyn til mine lyriske Digte vover jeg derimod ikke ubetinget at paaastaae dette. Nogle af dem bære, om de ogsaa ere udarbejdede paa en uafhængig Maade, dog vel Spor af fremmed Indvirkning. Denne Dadel træffer fornemmelig dem, der ere udarbejdede i min Ungdom, mindre gjelder den vel om dem, der ere digtede i en senere Tid; heller ikke troer jeg, at den kan anvendes paa Romancerne, endskiøndt dog ogsaa et Par af disse ere skrevne i mine tidligste Digteraar.

Maaskee har deres episke Natur, der mere stemmer med det Kald, jeg selv i poetisk Henseende troer at have, bidraget til at give dem et selvstændigere Præg.

Da jeg forresten dog har skrevet en Deel Iriste Digte, der ere adspredte paa forskjellige Steder, og da disse Digte have en meget ulig Værdi, saa har jeg følt Trang til her at give et Udvalg og til at affondre det Bedre fra det, jeg efter modnere Betragtning maatte ansee som forfæilet, hvilket Sidste (hvortil jeg især maa regne nogle af mine Ungdomsarbejder, der tildeels uden Navn ere indrykkede i Maanedsskriftet „*Albena*“) Ingen ibrigere kan ønske at overgive til Læsesloden end jeg selv.

Hvad Oversættelserne angaae, hvortil den største Deel af de geistlige Sange hører, saa lide de vel af en Feil, der er modsat den, jeg ovenfor omtalte, idet de netop maaskee altfor meget afvige fra deres Originaler. Jeg har nemlig aldrig oversat noget Digt ligefrem, dertil er jeg neppe engang istand, men jeg har søgt at overføre Aanden deri, uden at holde mig strengt til Ordene. Saaledes kan den største Deel af disse Digte vel neppe kaldes Oversættelser i streng Forstand, men snarere frie Omarbejdelser, hvori kun Grundtanken er bevaret.

Med Hensyn til den Romance, der bærer Overskriften: „*de to Drer*“ maa jeg bemærke, at den, uagtet den knytter sig til et ældre Sagn, dog fra Tankens

Side staaer i nær Forbindelse med Nutiden, hvori Trods mod det egentlige Mesterskab og Tillid til en umoden Kraft ikke saa sjelden frembringe en Svimmelhed, der tilsidst kan styrte sit Offer i Afgrunden.

Tøvrigt vil jeg ikke negte, at jeg, uagtet det var mit Hovedoie med her at give et Udvalg af det Bedre, hvad jeg i lyriisk Retning har skrevet, dog ogsaa har tilladt mig at optage enkelte Arbejder, der angive tidligere, og, som jeg mener, længst tilbagelagte Stadier i min egen Udvikling. Dette er næsten Tilfældet med Alt, hvad jeg har uddraget af Maanedsskriftet „Athena“, og navnlig med det Digt, jeg har kaldet: „en Ungdomsphantaste“, der blev til, kort efter at jeg første Gang havde læst Novalis. Dette Digt tilligemed det følgende: „Plantelivet“ maa staae som Exempler paa den Retning, hvorfra jeg tildeels gik ud, og hvori jeg har skrevet flere baade trykte og utrykte Poesier. Som Undskyldning derfor maa jeg sige, at de bleve nedskrevne, dengang jeg som Digter ganske var i Tilblivelsens Diebluk, paa en Tid, da jeg neppe selv vidste, hvad der burde være Midtpunktet i Poesien, og da en ubestemt Længsel, næret ved Skrifter af den romantiske Skole, var langt stærkere hos mig, end Sandsen for det Begrænsede, det Individuelle og Characteristiske, uden hvilke dog ingen fast Tegning, ingen Omrids i Digtningens Verden ere mulige.

Et andet Stadium angives af det polemiske Digt „Hunden til Maanen“, hvilket jeg derfor ogsaa har optaget i denne Samling. Ingen kan meer end jeg være overbevist om, at enhver polemisk Gensidighed, idet den enten ikke kan eller ikke vil overflue Forholdene med den tilhørlige Sindighed og Billighed, nødvendig maa frembringe Spiren til Tilintetgjørelse i alle de Productioner, hvori den faaer Tilladelse til at gjøre sig gjeldende. Ikke desto mindre kan vel hiint Digt staae som et Exempel istedenfor flere paa, hvad der engang bevægede sig ikke blot i mit, men ogsaa i mange af mine Samtidiges Indre, og saaledes kan det idetmindste læses med et Slags historisk Interesse.

Med Hensyn til et andet af de herametriske Digte „Sløret“ der forhen har været indrykket i Tidsskriftet „Brage og Idun“ skulder jeg Sandheden at erklære, at det først var den daværende Professor, (nu Conferentsraad) Wegener, der gjorde mig opmærksom paa det skønne Sted i Pausanias, hvoraf dette Digt har sin Oprindelse, og det er mig en Glæde hermed offentlig at takke ham derfor.

Til det Ovennævnte, der i det Væsentlige er udtaget af Fortalen til den første Udgave, har jeg endnu et Par Ord at tilføie. Jeg har i de senere Aar ikke skrevet

saa saa Iyriste Digte, der tilligemed enkelte tidligere, som ikke havde funden Plads i den første Samling, nu ere optagne i denne, hvorved den da næsten er bleven dobbelt saa stor som den foregaaende. Saaledes vil man nu ogsaa her finde to Digtninger, der udkom i Forbindelse med Tyrolerfamilien; thi uagtet denne Fortælling hverken er opfunden eller udarbejdet af mig, saa har jeg dog en betydelig Andeel i de to omtalte Arbejder, hvoraf det første „en Vuggesang“ paa Forfatterens Anmodning ganske er skrevet af mig; til det andet har Forfatteren givet den hele Hovedtanke, Udførelsen tilhører derimod mig. Dette fandt jeg mig tidligere ikke besøjet til at vedgaae; men da nu saa mange Aar ere henrundne, siden „Tyrolerfamilien“ udkom, og da Forfatteren Intet har derimod, saa meente jeg vel, at jeg kunde optage disse to Digte i denne Samling.

Romancen „de syv Børn“ førte tidligere Navn af „det dræbte Barn.“ Denne Romance skrev jeg, hvis jeg husker ret, i mit sjer og tyvende Aar. Dengang kjendte jeg kun det halve Sagn, hvorpaa den grunder sig, men da Sagnet i sin Heelhed endnu gaaer dybere og indslutter større Rigdomme, end jeg dengang anede, saa har jeg her tilladt mig, hvad jeg ellers kun nødigt gjør, da jeg vel veed, hvor farligt det er, som Jean Paul siger, „den Greis auf den Jüngling zu pelzen“: jeg har,

idet jeg tillige søgte at lempe Sproget efter det, hvori den første Deel af Digtet var skrevet, stræbt at udfylde det Manglende og at gjengive Grundtanken i dens Heelhed.

Romancen „den gamle Ganger“ er under den Titel „Capetios Hest“ før aftrykt i „danst Folkekalender“ og grunder sig paa et Sagn, som jeg alt i min Barn- dom har læst.

Det Digt, der under Navn af „den sidste Nonne“ er uddraget af „Maastrichts Beleiring“ havde jeg i Begyndelsen ikke tænkt at optage her; men da denne Udgave dog fornemmelig er beregnet paa dem, der ønske at have alle mine bedre lyriske Digte samlede paa et Sted og uafhængige af den Forbindelse, hvori en Deel af dem ellers findes: saa har jeg ved næiere Betragtning dog anseet det for rigtigst at lade det (skjøndt med nogle Forandringer og Forkortelser) trykke i For- ening med de andre. Men derved har det ogsaa faaet sin Plads imellem Digte, hvortil det strengt taget ikke henhører, saavel herfor, som for en Deel andre Brud paa den strenge Orden, der uvilkaarlig ere begaaede, maa jeg bede Læseren om Tilgivelse.

Indhold.

	Side.
De stridige Veie	1.
Sesarten	4.
En Ungdomsphantase	11.
Plantelivet	17.
Fredens Hjem	21.
Den hemmelige Skat	26.
Aftenfang	29.
Dødens Genius	30.
Munkens Sang	33.
Polsk Fædrelandsfang	35.
En Flygtnings Sang	36.
En Begjælsang	37.
Birken	40.
Piletræet	41.
Borgjomfruen	43.
Den Forelskede	45.
En Prindsesses Klagesang	46.
Frantziskas sidste Sang	48.
Eginhards Sang	49.
En Partisang fra den soundne Tid	51.
Hjemmet	53.

	Side.
Længsel	54.
Skuffet Forventning	55.
Barlows Digt om Amerika	57.
Begælsang af Søstrene paa Kinnekullen	62.
Ulrikkas Sang i Bjerget	63.
Buggesang.	64.
Sang af Marst Stig	66.
Sang af Hamdrhaden	68.
Agnes's Sang	69.
Et Ungdomsdigt	71.
Den Gæfede	73.
Forskjellig Attraa	75.
Dyvekes Sang	78.
Sang af Dithello	79.
Vanitas Vanitatum.	80.
Nomadeliv.	83.
Sangfuglen	86.
Frihedsløst	88.
Afskedsang ved Studenternes Besøg i Norge	90.
Ved min Tilbagekomst til Norge	92.
Til Adam Dehlenssläger	94.
Sang til Adam Dehlenssläger den 14de November 1849	96.
Til Digteren af „Lycksalighetens D“	98.
Til Ludvig Tiedt.	100.
Til Thorvaldsen.	102.
Til Danmarks Dronning Caroline Amalie	104.
Christiane Dehlenssläger	106.
Ved A. W. Hauchs Død	110.
Ved S. C. Ørsted's Jordefærd	111.
Mindedigt over J. Reinhard	113.

XI

	Side.
Mindebldt over J. P. Mynster	115.
Paa Dronning Marie Sophie Frederikkes Begravelsesdag	116.
Epilog til „Hakon Jarl“, paa Sørgefesten efter Dehlenschläger.	118.
Selskabsang	123.
Afstedsang til Academisterne i Sorø	125.
Bed det skandinaviske Naturforskermdde 1840	128.
Sang ved Studenternes Møde 1845	131.
Nordist Sang	133.
Krigsang	136.
Gravsang, efter Shakspeare.	138.
Gravsang	140.
Aftenang, efter Claudius.	142.
Den Forsladte	144.
Befrielsens Aand	150.

Geistlige Sange.

Begelsang ved en Kirkeconcert	158.
Psalme	160.
Lovsang	162.
To geistlige Sange efter Novalis	164—168.
Et geistligt Digt efter Schenkendorf	169.
Gudhengivenhed efter Paul Gerhard	171.

Romancer.

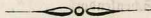
Trelleren paa Bandet	175.
Ivekampen	179.
De to Dger.	186.
Den gamle Ganger.	193.
De syv Born	198.

XII

	Side.
Prindsessen af England	211.
Kong Knud i Odense	216.
Kong Olaf og hans Staller	228.
Magnus og Knud Lavard	237.
Havfruen ved Samso	239.
Schveitseren	244.
Bjergpigen	247.
De tre Haarloffer	253.

Tillæg af blandede Digte.

Dionysos	266.
Eleret	272.
Hunden til Maanen	279.
Sang af Bajazet	283.
Den sidste Konnes Sang	285.
Bekjendelse	287.

De stridige Veie.

(Af Athenes, 1815).

Nei! jeg den holder ei ud den pünliche Vaksen og Strid, der
Ewig fødes igjen dybt i den qvæstede Barm.

Sømanden ligner min Hu, naar han kjæd vil følge sin Længsel,
Loffet af Bølgernes Smil, der ham bedrager med List.

Snart ham Vinden omhvirvler i Kamp med den hvislende Havstrøm,
Kraftløs driver han om, skuende Rædsel og Død,

Uvis dog, om den blodig ham venter paa Klipper og Søstjær,
Eller om Dybets Aand drage ham vil i sit Svælg.

Oste mod Klippen slynges han hen, der saarer ham Barmen,
Raster saa koldt ham paa ny Bølgen i troløse Favn.

Saaledes drives han rundt, mens Afgrundsmagterne stønne
Med forfærdelig Røst, spotte den Døendes Suk.

Skal jeg, Du goldeste Fjeld, der dristig kneiser i Stormen,

Skal jeg, strenge Forstand, klamre mig fast ved Din Barm?

Kold og stenet Du staaer, forladt af de frandsende Skove,

Selv af det Grønne forladt, af, af det venlige Haab!

Aldrig har Duggens Glands og Taaren i Nymphernes Dine

Frem af Dit iiskolde Bryst loffet en eneste Blomst.

Mange følge Din Veie dog, flygtende Havet og Stormen,
 Men før de naae Din Top, skue de Dyrer af Is.
 Blikket tvinger Du streng til at vende med Forsken til Jord sig,
 At ei Din skærende Kant saare skal uvante Jod.
 Lang er Veien, Du viser, dog fast og hugget i Steen ud,
 Aldrig svigter den falsk under den Vandrendes Fjed.
 Mig dog lokker den ei, langt heller svæved jeg hift, hvor
 Havet, uendelig strakt, viser sit glindsende Speil,
 Elebet af Dig, Phantasie, det fjernt, hvis Diet ei stuffer,
 Nærmer sig Himlen med Lyst, vorende med den til Et.
 Meget vel vide derom søyndige Mænd at fortælle,
 Om de mangfoldige Skjær, sneehvide Brændingers Hjem,
 Om det bundløse Svælg, hvor Nattens og Rødselens Afkom,
 Slangebugt og bleg, lurar paa Menneffets Ikt.
 „Troløs er Bølgen,“ sige de, „aldrig den stiller Din Længsel,
 Vel den sujer ved Nat, pladsfende ventlig mod Strand,
 Tro den dog ei, det er Havsrufang, der lokker med Falskhed,
 Afgrundsmagternes Ewig klinger i Bølgernes Røst.
 Ja, om Du seiled i tusind Secler og atter i tusind,
 Aldrig Du stiller Din Lyst, aldrig Din Sneffe dog naaer
 Dig, hvor den himmelske Ring sig bøier mod Vandenes Flade,
 Dig, hvor den sølverne Bro fører til Himmelen op.“
 Saadan talte de tidt, dog ei de dæmped min Længsel,
 Halvt jeg troede dem kun, halvt end med Tvivlen i Barm.
 Ak! thi den deilige Vandflob steg, bevæget i Sølvglands,
 Gjennemvævet af Guld, sendt fra den smilende Sol.
 Sandelig ilde stedt er en Yngling, naar Hjertet i Barmen
 Giger i tvivlsomme Slag ud paa den ukjendte Sø.
 Tale Du kan vel om Uveir, Storm og om listige Havmænd,

Er han til Sømand skabt, nytter kun Taler Dig lidt.
 Lynild knitrer med Bølgen i Kamp, der strækker sin Tunge,
 Frygtelig, hvislende, hvid, op af det skumklædte Dyb,
 Vælter mod Rølen sig frem, mens Boreas slagrer i Seilet.
 Masten sig bøier liig Siv, pidsket af høstlige Storm,
 Braget splintres ved Nat og kastes til Fremmedes Gysen
 Op mod ukjendte Strand — Sømanden gyser dog ei.
 Driftig han veier i Sind, hvorkunde med snildere Hu han
 Og med uroffet Mod Bølgen bedrager paa ny.
 Sandelig ilde stedt er en Yngling, naar Hjertet i Varmen
 Giger i tvivlsomme Slag ud paa den loffende Sø.
 Flyer han end troløse Svælg og vælger de steenlagte Veie,
 Jager han Drømmen bort, der ham med Tant kun bedrog,
 Smægter tilsidst han dog mat og bleg, og fjernet fra Stranden,
 I den geldeste Drk efter den smeltende Sø,
 Efter den suundne Tid, da Rysten laae nær for hans Die,
 Da de syngende Vælb gled ham med Gjøglen forbi.

Søfarten.

(Af Athene, 1816).

Digtertiden.

Heiser nu Seil, mine Vers! nu Poseidon er gunstig, og Phoibos
Straaler med stigende Kraft Liv i den døde Natur.
Ei bør den kyndige Mand opsætte sin Fart, til i Høsten
Boreas isenende kold fylder ham Hiertet med Angst.
Rask, før Orion ryfter de blinkende Loffer i Stormen,
Lader un Vimpel og Seil hilse den flygtige Vaar!

Ledas Sønner.

Ei Du ender med Held Din Seilads, Du driftige Sømand,
Hvis Dioskurernes Blik ikke ledsage Din Vej.

Goethe.

Dig dog hilser jeg først, Du Herlige, mægtigst af begge!
Polydeukes, Dig vist avled olympiske Zeus.

Schiller.

Driftig paa vingede Ganger Du svinger Dig høit over Jorden,
Hiin fik den mildnede Kraft, Du fik den himmelske Flugt.

Den advarende Muse.

„Fort over bølgende Hav, Du daarlige Digter! hvad troer Du
Dem at forherlige? Sligt overlad mig og dem selv!“

Phantasie.

Tanker mig glide forbi liig Lande, der svømme paa Bølgen,
 Og som Diet dem seer, tegner jeg bristig dem ned.

Forstand.

„Kun Phantasieens Skib sig bevæger, mens Landene hvile,
 Tanken er rolig og fast, flyvende kun er Din Drøm.“

Følelse.

Ord blev mig negtet og Udtryk og strengt at forme mit Indre,
 Alt, jeg føler det dybt: Sproget er ikke for mig;
 Kan Du tale dem ud, de hvirvlende Buer paa Havet;
 Tonernes strømmende Gang, Længslen og Himmels Blaa?
 Maanen sig speiler i Vandet taus i den hellige Midnat,
 Og jeg føler det dybt: Sproget er ikke for mig.

Harperne.

Det er en gammel Skif paa den Sø, Din Snekke beseiler,
 Alt at bedærve med Smuds er Recensenternes Lyst.

Sirenerne.

Bed Kronion, vær varsom! Fra Kysten det klinger vel smukt, men
 Pytter Du længe derpaa, dræbt er Din høiere Sands.

Uveiret.

Dybt mod det det graa Ocean sig sænke fordærvende Skyer,
 Hvide med hvovblaae Glimt over den bævende Sø.

Eftersnakkerne.

Bølgerne drives af Vindens Lumer, saa gif det fra Arilds
 Tid, og til Tiden er endt, ei det forandre sig vil.

Formodning.

See, hvor de fraade med Hviin, mens Skum dem flyder om Brystet!
 Hundenes bjæffende Chor lære mig, Scylla er nær.

Charybdis.

Vil jeg Hundene flye, maa hist jeg følge med Strømmen,
 Visjelig bedre det var, lod jeg den mislige Fart.

Musen.

„Vel bør i Sind man veie, før hjæk man betroer sig til Havet,
 Men er først Reisen begyndt, Faren bør møde Foragt.“

Sphinx.**Første Gaade.**

„Venlig smiler min Mund, dog visjelig sluger mit Svælg Dig,
 Hvis ei Din fløgtige Sjæl aner min indre Natur.“

Havet.

Venlig blinker Dit Speil, dog knuses det hurtig i Binden,
 Dunkelhed vexler med Lys, Ro med den gjærende Kamp.

Anden Gaade.

„Dernæst nævne Du mig den sørgende Nymfhe paa Stranden,
 Aldrig hun flytter sin Fod, følger dog stedse Dit Fjed.“

Echo.

Ja, den talende Sjæl kan af Stenen Anderne mane,
 Selv det haarde Metal smelter i Tonernes Strøm.

Tredie Gaade.

„Dernæst nævne Du mig den sovende Hersker i Dybet,
 Der forbinder vor Jord med et uendeligt Liv.“

Magneten.

Dunkle! jeg aner Din Magt, der leder den seilende Snekke;
 Større Skibe Du end leder paa Himmels Blaa,
 Meget binder Du vist i Afgrundens Dyb i det Skulte,
 Af, saa lær os Din Kunst! bind os vor Biden til Gæt!

Mand og Kvinde.

„Ewig de blive forskellige.“ — Vel, saa maatte det være;
Thi en Ewigbed hist har de at ene sig i.

Atlantis.

Siig, hvor finder jeg Landet, hvor Dyd er Veien til Hæder,
Og hvor Grinnyen streng følger den Skyldiges Fjed?
„Ven, det forjettede Land? Ja derom var meget at tale,
Her det og ingensteds er, alt som Du Sagen kan see.“

Herameteret.

Svævende iler jeg hen, liig een uendelig Cirkel,
Stedsje forandret min Gang ligner dog stedsje sig selv.

Homer.

Phosphorus ligner han mest, den Klare, som Helios stilled
Blandt de himmelske Lys nærmest sin straalende Vogn.

Det franske Epøs.

„Jeg er en Stjerne som han.“ — Ja vel, Du straalers fra Loftet,
Broget og kold, dog med Kunst klippet af Glimmerpapir.

Den moderne Digter.

Læser jeg Dig, jeg glemmer Ideen for brammende Ordfløgt,
Bedre jeg glemte Dit Ord, skuende kun Din Idee.

Det omvendte Genie.

I den faldende Green saae Newton hele Naturen,
I den hele Natur seer Du en visnende Green.

Blaseerthed.

Er Dit Inderste mat og uden Betydning, strax troer Du,
At den rige Natur mangler Betydning som Du.

Philosophien.

Mig den Himmelske bød til Fornuft at lede Geniet,
Barnet at danne til Mand, Natten at føre til Lys.

Poesien.

Mig den Himmelske bød genialsk at vise Fornuften,
Manden at høie til Barn, Solstik at mildne ved Nat.

Forsigtighedsregel.

Bedre jeg bliver tilbage fra Skolens Svøb og Systemer,
End jeg først engang i Buur, kom jeg saa let ei derfra.

Svar.

„Lad Du Dig snøre, min Ven! kun Spindelvæv er det, der brister,
Svinger Du Vingen med Kraft, standser Dig Regelen ei.“

Diemed.

Men hvad nytter den da? — „Dertil, at Du lærer at søie
Efter Andre Dig snildt, uden at tabe Dig selv.“

Kolossen paa Rhodos.

Ofte naar Kunstneren troer, han har naaet til Spidsen af Pinus,
At da graver en Orm dybt i den rødmenende Frugt;
Mens han i snevrere steds' og steds' i snevrere Kredse
Flagrer om fordums Natur, synker omsider han ned
I den forstenende Grav, han bygged stolt til sig selv op,
Fjern den herakliske Kraft, Formen staaer hmul kun igjen.

Herkules's Stotter.

Der, hvor Grændsen er sat, og hvor Verden synes til Ende,
Der er Begyndelsen først til et uendeligt Liv.

Barnet.

Den Gang jeg gjorde det Løfte, det stedsse være mig helligt!
Vorder Du engang til Mand, seiler til Helios Du.

Ynglingen.

Dg jeg seilede kjækt og skued mangsfolbige Kyster,
 At, men Helios dog stedsse laae fjern som tilforn.

Manden.

Seil kun bestandig; vel sandt til Helios ikke Du naaer, men
 Dog er det Sjælen til Lyft viden at færdes paa Jord.

Oldingen.

Alt har Solen sig slukt i de kolige Bølger, og Tanken,
 Fulgt af det uvisse Blik, raver i Taager omkring.

Religion.

Jorden synker i Nat, men det Ewige funkler fra Himlen,
 Mørk er den nærmeste Kyst, Stjernen er tændt i det Blaa.

Stjernerne.

„Alle de drage forbi Dig og alle de synker i Besten,
 Dog det er Sandselsedrag, selv Du kun seiler mod Øst.

Oldkuglen.

„At, der ruller en Stjerne saa klar, af alle den største!“
 Stille Distiker! snart seer I kun Skyer og Damp.

Compasset.

Bort fra Himlen, I Distiker! Husker, I ere kun Sømænd!
 „Jagt ved til Himlen at see, finde paa Søen vi Bei.“

Genierne.

„See, hvor de blinke de Herlige hist, hvor de funkende smile!“
 Distiker, dog ei til os, at! thi de skuer os ei.

Phantastie.

„Visseelig skal de Dig see, vi sadle Dig rasl Hippogryphen;
 Vingernes dristige Slag bære til Væhren Dig flux.“

Fornuft.

Guld, Forboone! Lad staae Hippogryphen! Hvad troe J, fordi det
Lyktes Kronions Et, at det skal lyffes Enhver?

Sværmeri.

Stille, Distiker nu! Vil J drømmende kandre mig Sneffen,
Sligt Eder fører kun til Lethe samt Nidos Borg.

Den Vidtbereiste.

Aldrig standsed min Fod, det Herligste tidt har jeg skuet,
Men trods det fremmede Lys Sjælen blev mørk som tilforn.

Dybde.

Aldrig forlod jeg mit Hjem, og dog jeg skued en Verden;
Thi fra mit Underste sprang Pallas i skabende Kraft.

Glimmer.

Seer Du det mægtige Lyshav, fast det blender mit Sie,
Mærker Du Farvernes Leeg, vist er Equator nu nær,
Plettede Snoge sig snoe bag Lianers Krands, medens Tigren
Kobbegjerlig og grum lurar ved Kildernes Rand;
Palmen hæver sig stolt i Luft, liig en straalende Viste,
Ak, men den smeltende Sang byttede Fuglen for Glands.

Vendekredsen.

Mig Naturen har sat som en Grændse for dristige Sneffer,
Ustraffet seiler Du ei over mit speilklare Svælg.

Epilog.

Høiest jeg priser det Echo, der toner fra Læserens Hierte,
Stormen har lagt sig til No, Bølgen dog bærer endnu.

En Ungdomsfantasi.

(Uddragen af Athenæ, 1815).

Ynglingen.

Hvorfor hvælver sig Himmelblaaet
 Saa uforstaaet?
 Hvi stræber det op i den dristige Bue,
 Saa fælsomt at flue,
 Og sænker sig atter i Søen ned?
 Mon Bølgen det veed? —
 Du vilde Bølge,
 Du ei det forfølge!
 Men taus den blinker
 Og fælsomt vinker,
 Og snart er den hvidlig, og snart er den graa,
 Og snart er den atter som Himlen blaa;
 Hvo kan vel gjette,
 Hvad Farve der egentlig er den rette?

Bølgerne.

Al kunde Du Menneske dog forstaae
 Det blinkende Blaa,

Den skjulte Lyft,
 Der tidt vil sprænge det fulde Bryst!
 Derfor maae vi bruse,
 Naar Vindene fuse,
 Vindene ere vor Glædes Røst.
 Snart vi os sænker i Dybenes Sal,
 Snart vi os hæver i Luften sval,
 I Skjernes Arands
 Vi sidde, vi vente den felfomme Dands,
 I flyvende Klæder
 Vi Engene væder;
 Dugperlen hænger i Træernes Grene,
 Snart vi os sprede og snart os forene,
 Saa viden vi danke,
 Vi synke, vi stige,
 Vi komme, vi vige.
 Os Vindene sanke
 Paa tusende Vinge,
 De hurtigt os bringe
 Til fjerneste Kyst,
 O! det er en Lyft,
 Vi kan det ei sige.
 O! loffer Dig ikke det kølige Bad?
 O! bryd Dine Lænker og Jordlivet lad!
 Kom, kast dem og sænk Dig i Bølgernes Rige!

Ynglingen.

I Drømme fra Dybet med den vuggende Gang,
 Heel gjerne jeg lytter til Jer felfomme Sang!

Himmelblaaet.

Jeg er Jordens Phantasie,
 Stræber mod det Fjerne gerne,
 Jeg er Livets Poesie,
 Længsel, der har brudt sit Fængsel,
 Derfor ruller fjernt min Bølge,
 Derfor er min Vinge blaa,
 Diet kan mig ikke naae,
 Blikket kan mig ikke følge.
 Spreder Matten ud sit Seil,
 Funtler jeg, et magisk Speil.
 Mange underlige Lande
 Svæver i de fjerne Bande.
 Hvad Du aldrig før har vidst,
 Kan Du i min Høvelving skue,
 Driftig svæver op min Bue,
 Som en Drøm fra Livet hist.
 I mit dybe, fjerne Rige
 Ubesjendte Fødsler stige,
 Sorten Sky og Stjernen rød
 Springer af mit Moderskjød.
 Dog Du er et Jordens Kryp;
 Al! du kan mig aldrig fatte,
 Dine Phantasier matte
 Svimle ved det store Dyb.
 Liig en Plante kold og mørk
 Staaer Du fængslet i en Dæk,
 Kjender lidet kun til Livet;
 Dog blev Manden Kraften givet,

Vældigt maa hans Hjerte slaae,
 Han er stærk og han maa stride,
 Vær en Mand og søg det Vide!
 Lær Din Længsel at forstaae
 Sving Dig over Jordens Rige!
 Som en Fugl Du op maa stige,
 Som et Blink i Ethers Blaa.

Inglingen.

„Lær Din Længsel at forstaae?
 Bliv et Blink i Ethers Blaa!“
 Ja, Du hellige Natur!
 Engang skal det Ydre vinde,
 Sluppen af mit Fangebuur,
 Skal mig Jorden ikke binde.
 Som en Fugl til Himlen op
 Være skal mig Mattens Vinde,
 Bølgedyb og Bølgetop
 Kæle skal de Længsler linde.

Stjernerne.

I det Dunkle høit vi funkse, røde vi i Matten slaae,
 Vandre med hverandre rolig, medens Aander Bæven slaae.
 Alt hvad der er Livet givet, hvad af Himlens Dyb udbrandt,
 Talte, malte først det Døie, der til Stjernens Veien fandt,
 De det Digterevne nævne, o, men det er meget meer!
 Bølgen blinker, vinker Blikket, Blikket op mod Ethern seer.
 Fuglen synger, gynger Grenen, Vinden gaar i Mattens Siv,
 Aldrig hvile, opad ile, alle Toner, hvert et Liv.
 Svinger Tanken sine Vinger, kan den vel forstaae vort Sprog,
 Men er Sjælen døvet, sløvet, lukkes til Naturens Bog;

Thi af Former vilbet, hildet seer Du Kampen kun og Krig,
 Troer, vi ei hverandre fatte, matte leve hver for sig.
 Og dog har sig Alting fundet, bundet er det dybt i Jord,
 Hvor Magnetens Tunge hæver, svæver mellem Syd og Nord;
 Og dog finder hver en Stjerne Veien i den sjerne Hær,
 Alle med hverandre vandre og sin egen Bane hver.
 Hver en enkelt Lyd alene, kun Betydning i os boer,
 Naar os alle vi forene, funkler i det fælles Thor;
 Mens vi glimte blidt for Diet, sæiet i det store Træ,
 Mens de vide Grene svinge, springe Frugter frem i Læ,
 Modnes Verdnær, seile, speile mildt sig i den dunkle Strøm,
 Liig et herligt Digt de stige, vige liig en magisk Drøm.
 Op fra Barmen svæver Længsel, op fra Lunden Jngle smaa,
 Sangen op fra Læbens Fængsel, op fra Jorden Himlen blaa.
 Toner, Stjerner, Elementer, Lysets Funklen, dunklen Jord
 Samme Ziffer alle male, tale ud det store Ord.
 Kjærlighed i Støv nedsteget, men det er hans eget Navn,
 Og det Træ, som hist Du skuer, hvor vi luer Favn i Favn.
 Liv de nævne det og Tiden, viden gaaer dets stærke Gled,
 Liv maa fra det Indre tindre, Grændsen nævnes Tid og Død,
 Naar de modne Kræfter byde, bryde Grændsen vi med Magt,
 Da skal Nattens sjerne Rige stige frem i Dagens Pragt,
 Da skal ingen Aand fortabes, Sorg skal skabes om til Held,
 Da skal Phantasiens Drømme strømme frem som Livets Vælb.

Ynglingen.

Bryder Eders Former da, I Tider!
 Mens det Gamle med det Unge strider,
 Medens Bølgerne mod Hjeldet kæmpe,
 Skal det Endelige selv sig dæmpe.

— Ja, Natur vil Grændsen haane,
 Vil i Luft og Æther blaane,
 Vil i Bjerget stolt sig hæve,
 Vil i Fuglen frit opsvæve.
 Men naar ei Du brister Form,
 Reiser den sig vilddt i Storm,
 Ryfter ved de faste Skranke,
 Saa den gamle Bygning vanke,
 Havets store Belte svulmer,
 Luer dybt i Dybet ulmer,
 Falde maa hvad ei kan staae,
 Alt hvad kan, det skal forgaae,
 Synke maa det gamle Rige,
 At det ny kan atter stige,
 Ræmpe, døe maae Rum og Tiden,
 Elskov flammer høit i Striden,
 Og af Mørke stiger Lys,
 Thi mens vi betragte Døden,
 Luer hvijsset Morgenrøden,
 Og beseirer Nattens Gys.

Plantelivet.

Mennesket.

Hvi slumrer Du stedse ved Jordens Bryst,
Hvi vil Du ei vaagne til Liv og til Lyst.

O Plante, siig mig, hvortil Du stræber!
Dog arme Blomst, Du har ingen Læber,
Har ingen Vinge, har ingen Fod,
Kun den dunkle Rod.

Naturen Dig kun en Lænke gav,
At binde Dig til Din Grav.

Dog sidder Du i Dit Fangebuur
Saa smilende glad,
Saa luende funkler Din Stjernerad,
Som om Du sad
I den fri Natur.

Hvad kan Du da mene,
Hvi vil Du Dit Væsen saa selsomt forstene,
Hvi strækker Du ei Dine løste Grene
Ud som en Vinge?
Du Arme dem mægter vel ei at svinge;
Dog stiger Du op som Haabet grøn,
Du Mørkets Søn!

Hvad kan Du da haabe,
 Du arme Taabe,
 Du arme Siv,
 Der bæver til Bindenes Lidsfordriv?

Den store Natur saa herlig og rig
 Er ikke for Dig;
 For Dig er Dagen og Solen mørk,
 For Dig er Livet en eensom Drk.
 Op Du stiger og ud Dig breder,
 Samler Dig atter og atter Dig spreder,
 Endelig brister Dit fulde Skjød.
 Du sunkler i Vuer, snart blaa, snart rød;
 Hvor passer sig det til den sorte Død,
 Hvorfra Du kommer, hvortil Du gaaer? —
 Dit Væsen jeg aldrig forstaaer.

Hvo har Dig sat
 Liig en luende Stjerne i Jordens Nat?
 Din Fod er bunden,
 Hvor har over Havet da Bei Du funden?
 Dit Die er sluffet,
 Hvo har da den mørke Dør Dig opluffet?
 Du er jo kun Mulsb,
 Hvor har Du da faaet det luende Guld?
 I Din Barm er Døden,
 Hvor kan Du da lyse som Morgenrøden?

Planten.

Jeg er Ledet, som forbinder

Det, som vaager, det, som sover,
 Hvad der luer ovenover
 Med hvad dybt i Dybet svinder.
 Jeg i Livets Midte hviler,
 Alle Straaler til mig iler;
 Halv i Jord og halv i Luft
 Halv en Steen og halv en Dust,
 Født i Nat, dog Lysets Søn,
 Spreder jeg min Vifte grøn.

Mennesket.

Alt mangen Gaade har min Kraft udgrundet,
 Dog til Dit Indre Nøglen ei jeg kjender,
 Jeg kan ei løse, hvad saa fast er bundet.

Planten.

Naar min Blomstersjæl er isnet,
 Naar min grønne Krands er visnet,
 Naar mit Lys, min Farve mattes,
 Flygter fra det blege Siv,
 Og naar jeg har tabt mit Liv,
 Da Du troer, jeg bedst kan fattes,
 Da Du gransker i mit Støv,
 I det usle Planteløv.

Mennesket.

Du staaer saa tryk og trues dog med Fare;
 Thi skjendt Dit Væger Du mod Solen vender,
 Kan Du det ei mod Ormens Bid forsvare.

Planten.

Fra Himlen høit det hellige Lys nedsvæver,

I Elfskovs Flamme brænder Farven rød,
Det klare Blaa sig mod sin Kilde hæver.

Men naar de begge hjærlig sig forene,
Da løfter Hovedet jeg af Jordens Skjød,
Et venligt Skud, der samler Livets Grene.

Lad Ornen hæve sig mod høien Himmel!
Lad Ormen smidig under Jord sig snoe,
Jeg hviler rolig i den travle Brimmel.

Thi deres Maal, hvorefter De mon jage,
Det fandt jeg længst, og hvor jeg sætter Bo,
Der fletter jeg en Krands omkring min Mage.

Fredens Hjem.

(Et Ungdoms-Forseg).

„Ja, jeg vil søge mig op et Eden,
Saa Eginhard taled', „hvor Kamp og Krig
„Dg hjerteløs Avind og Had og Svig
„Endnu ei ganske har fjernet Freden.“

Saa sled han sig løs fra Moder og Ven
Dg ileb' til Hovedstaden hen.

Men Blomster ei trives i Stadens Dunst,
I prægtige Gader han forsked' omsonst,
Istedenfor Fred han fandt kun Riv,
Man spilleb' et Spil om Død og Liv;
Den Rige glemte forsigtig sit Guld,
Den Fattige skjalv i Vinterfuld,
Dg joges med Haan fra Plads til Plads,
Dg blegneb' af Sult ved den Riges Pallads;
Men forbreb' han lidt af hans Overslod,
Da dømt man ham til Fængsel og Bed,
Dg pidsket han blev i Dage ni,
Det kaldte man Retfærd og Politie.

„Nei her boer visselig ikke Freden,
 „Hvor Broderen trykker sin Broder død,
 „Og Grumhed voger i Rigdoms Skjød.
 „Paa andre Steder jeg søger mit Eden.“

Og fra den store Stad han drog,
 I en liden By han sin Bolig opflog.

At, men Freden ei her han fandt,
 Thi Rid med Smaalighed sig forbandt,
 Ja, taled' han et ubesindigt Ord,
 Da sværted' Avind det sort som Jord;
 Og lysted' ham ned ad Gaden at gaae,
 Da vogtede hundreb' Dine derpaa;
 Og voved' han ud af Porten at ride,
 Da bleve hans Naboers Kinder hvide;
 Og traadte han frem i en Klædning ny,
 Da skjald af Harm den hele By,
 Og hundreb' Tunger sig hvæsed' som Sværd,
 At straffe ham for hans forvovne Færd.

„Nei, her boer visselig ikke Freden,
 „Nu vil jeg omstifte By med Land,
 „Hvor Gjordene græsser ved Kildens Rand,
 „Mens Hyrderne synger om Kjærligheden.“

Saa drog han hen til en Bondeby
 Og byggede sit Huus i Pilens Ly.

Men Oldtidens Hyrder var længe død,
 De nye forfulgtes af Kummer og Nød,
 Og Trældom høied' det indfaldne Bryst,
 Glæden var visnet som Løv i Høst;
 Kun naar de svired' i nærmeste Kro,
 Glemte de Nøden og klinked' froe,
 Derpaa de skjeldtes og sloges iblandt,
 Striden var heftig, men sjelden galant;
 Den, der sloges til Jorden ned,
 Reiste sig atter og ileb' afsted,
 Og ravede hjem med opbragt Sind,
 Og prygled' til Gjengjæld sin skrigende Dvind.

„Nei her boer visseilig ikke Freden,
 „Jeg søge den vil bag Egens Nod,
 „Der sjelden betrædes af Menneskets Fod,
 „Jeg søge den vil i Gensomheden.“

Saa bygged' han sit Huus i Læ
 Bag Skovens vældigste Egetræ.

Men Lynet splintrede stærken Teg,
 Og Ormen fortæred de gyldne Neg;
 I Luften svæver den vældige Drn
 Og henter sit Bytte bag Bust og Tjørn,
 Ulven og Rossen sig liste paa Rov
 Og smitte med Blod den dunkle Skov;
 Og Uglen flyver i bældmørk Nat

Dg myrder omkaps med den vilde Kat;
 Ja selv de kurrende Duer smaa
 Med Bingerne heftig hverandre slaae
 Dg hvæsse Næbbet til blodig Strid,
 Skjøndt prisie for Fromhed fra gammel Tid.

„Nei, her boer visseelig ikke Freden,
 „Jeg vil den søge paa fjerne Kyst,
 „Hvor Livet sig skjuler bag Bølgens Bryst
 „Dg venter i Slummer paa Evigheden.“

Saa seiled han over salten Sø
 Dg bygged' sit Huus paa en eensom Ø.

Men Blod opvælber af Havets Dyb,
 Dg Mordet raser blandt Afgrundens Ryp;
 Drmen forfølger sit Rov paa Strand,
 Haifisken myrder som Ulv paa Land;
 Dg Bølgen danser i Jevndøgnsvind,
 Dg kaster et Skib mod Klippen ind,
 Mens Stormen griber i Tougene fat,
 Dg spiller derpaa i den dunkle Nat,
 Saa Strængene briste, men Seilene flye,
 Dg slagre med Skjælven i vilde Sky,
 Dg Braget splintres ved Klippens Fod,
 Dg Bølgen sig lædsfer i Menneskeblod.

„Nei her boer visseelig ikke Freden,
 „Nu har jeg vandret saa lang en Vej,

„I Menneſkets Samfund jeg fandt den ei,
 „Jeg fandt den ei heller i Enſomheden.“

Forsvunden er længſt hans Haab og Tro,
 Og ingenſteds fæſter han meer ſin Bo.

Som Yngling greb han ſin Vandringſtab,
 Som Dying ſtaaer han nu ved ſin Grav;
 Snart Hjertet iſner og banker ei meer,
 Men Sjælen opſtaaer af det kolde Leer
 Og grubler paa Livets forsvundne Drøm. —
 Da ſeer den et Skib i en dunkel Strøm,
 Og Barndomsvenner i Stavnen ſtaaer,
 „Kom!“ klinger det, „kom! vi til Hjemmet gaae,
 „Nu ſeile vi til den ſikre Kyſt,
 „Hvor Vindene ſlumre ved Vaarens Bryst,
 „Nu ſeile vi did, hvor Freden boer,
 „Som aldrig Du fandt paa den dunkle Jord.“

Den hemmelige Skat.

(Efter Novalis).

Det var saa mørkt foreven,
Og Stjernen funkled bleg,
Og Vinden fløi i Skoven
Og drev sin gamle Leeg.

Da vandred' jeg i Lunden,
Saa tankesfuld i Hu:
„Hver Gnist af Haab er svunden,
Hvad skal jeg gjøre nu?

Alt kunde Menneſker leve
Alt ſom de Fugle ſmaa,
Jeg vilde med hende ſvæve
Mod Himlens høie Blaa.

Naar Sneen gjeſted' Vinden
Og dækked' Nordens D,
Da flygted' vi ſom Vinden
Bort over dunklen Sø.

Men Guld kan kun beſkytte
Den ſkjønne Myrtelund,
Og trindt om Armods Hytte
Der voxer Ufrud kun.“

Saa tænkte jeg mørk i Aanden,
 Da kom et Barn til mig,
 En Green det holdt i Haanden,
 Dets Blik var uden Svig.

„Hvi vil Du sorgfuld være?
 O, græd og suk ei saa!
 Jeg vil Dig min Green forære,
 Da skal Din Sorg forgaae.“

Jeg Greenen tog og lytted',
 Da monne Drengen flye,
 En Gnist af Haab sig knytted'
 Dog til hans Ord paa ny.

Og som jeg stod og tænkte:
 „Hvad skal Du med den Green?“
 Da Bussene sig sænkte,
 Da glimdsed' hver en Steen.

Og Dronningen for Slinger
 Sig nærmed' i sin Pragt,
 Med Sølv og gyldne Spanger
 Var flettet hendes Dragt.

Paa Isen saae jeg funkle
 En kostbar Demantfrands,
 Og Alt var i det Dunkle
 Bestrøet med Guldbets Glands.

Med Grenen jeg mig mont væbne
 Og fælded' hende brat,
 Saa ved en selfom Skjebne
 Jeg vandt den største Skat.

Aftensang.

(Efter det Lydste).

Intet Blad sig i Skoven rører,
 Ingen Larm og Støi jeg hører,
 Ingen Lyd;
 Og Fuglene sover i Enge,
 Vent! det varer ei længe,
 Da sover og Du.

Maanen sig hæver og svinder,
 Naret kommer og borttrinder
 Uden Fryd;
 Og Løvet visner i Enge,
 Vent! det varer ei længe,
 Da visner og Du.

Seer du ei Stjernernes Klynge,
 Hift, hvor Engletunger synge
 Herrens Fred;
 Det sagtelig klinger i Enge,
 Vent! det varer ei længe,
 Da synger Du med.

Dødens Genius.

N, Du, som græder, vif Din Taare bort!
 Og Du, som sørger, huf, Din Sorg er kort!
 Thi Du har Ro, naar Hjertet stille ftaaer,
 Og Dødens Engel læger Dine Saar.

Ia fjøndt i Graven falmer Hyftens Dragt,
 Og fjøndt kun Ormen der har Kongemagt,
 Saa frygt dog ei, naar med et ydmygt Sind
 Du ad den mørke Hvælving vandrer ind.

Thi hvad Du virker i Din bedfte Stund
 Hvad Pigen aner i den dunkle Lund,
 Hvad Orglet vækker med fin dybe Klang,
 Hvad Barnet fkuer i fin Drøm faa lang.

Og hvert et Ord der fjenfer Livet Trøft,
 Hvert ædelt Forfæt, hver ufkyldig Lyft,
 Hvert faligt Blund i Kjærlighedens Arm,
 Hvert deiligt Billeb af en Digterharm.

Det er kun Frø, der synker i mit Skjød,
 Og som Du skue skal, naar Du er død,
 At staae som Blomster i en evig Krands,
 Mens Gravens Bølge stjenker dem sin Glænde.

Thi al den Graad, der randt i Støvets Land,
 Den vorder her et dybt og heiligt Vand,
 Hvis Dug forfrisser mine Blomster smaa,
 Hvis klare Bølger ingen Storm kan naae.

I dem fornyes hver Grindring blid,
 I dem forynges selv den gamle Tid,
 Derfor i dem sig bader hver en Mø,
 Og sukker henrykt: Det er sødt at døe.

Al Bølgens Dyb sig hæver mangel Strand,
 Hvor milde Blikke vinke Dig til Land,
 Der sidder Elskeren sin Elskov nær,
 De bedste Drømme drømmes atter her.

Og hver en Ven, for hvem Din Taare randt,
 Selv den, Du elsked, som Du hist ei fandt,
 Den finder Du, hvor Dødens Bølge leer,
 Og hvis I vil, I skilles aldrig meer.

Og Alfer leger under Rosens Tjørn;
 Det er de mindste, lyffeligste Børn,
 Hvis Blik jeg slutte, før de kunde see,
 Hvis Mund jeg lukte, før den kunde lee.

Dg Ynglingsffarer, Oldingsffygger graae,
 Dg skjønne Piger, længstforglemte Smaa,
 Dg Helteslægter fra den svundne Tid,
 Paa tusind Veie samler jeg dem hid.

Dg Mænd og Qvinder, spredt fra Syd til Nord,
 Uhyre Mander fra en anden Jord,
 Dg de, der silbigst sprang af Tidens Strøm,
 De mødes her med Oldtids ældste Drøm.

Dg Nattens Billeder bag Fjeldets Muur,
 Ufødte Fostre af en vilb Natur,
 Dg blege Larver uden Sjælens Liv,
 De slagre her som Taager mellem Siv.

Men hine Væsner, der ved Kunst blev til,
 Der hist Dig syntes kun et Skyggespil,
 De her som Stjerner paa min Himmel staaer,
 Dg vinde Liv, hvor Jordens Pragt forgaaer.

Dog uden Ende løber Dødens Veie,
 Ved fjerne Verdner selv den standser ei,
 I Evighedens Ring den taber sig,
 Dg kun dens Indgang kan jeg vise Dig.

Munkens Sang.

(Af den polste Familie).

Jeg eied Intet meer paa Jorden,
 Thi ranet var min bedste Skat,
 Og hvor jeg gik fra Syd til Norden,
 Jeg stod kun i en bœlmørk Nat.

Jeg lytted til den gamle Klage,
 Der klang i Skoven Aar for Aar,
 Mens Høst og Vinter tog tilbage
 Hver Blomst, der spired frem i Vaar.

Jeg skued Sorg paa alle Veie,
 Den stod i Mandens Alvorsblik,
 Og ved den unge Piges Leie,
 Og der, hvor Barnets Rugge gif.

Paa Maanens Kind jeg saae den hænge,
 Den julked gjennem Vindens Røst,
 Og dirred gjennem Harpens Strænge
 Og gjennem Rattergalens Bryst.

„Ak,“ tænkte jeg, „er jeg forkastet,
 Har Naadens Port sig atter lukket?
 Har atter Eva sig formastet
 At gribe den forbudne Frugt?“

Og som jeg disse Tanker tænkte,
 Opdaget jeg en gammel Bog,
 Og hvad det friske Liv ei skjenkte,
 Det fandt jeg i en støvet Krog.

Og jeg saae Lys i Gravens Rister
 Og Haabets Lynglint i det Blaa,
 Og Livets mægtigste Bedrifter
 At fødes i en dunkel Braa.

Og jeg fornam det Ord, som trøster,
 Naar Støvet tynger paa vor Aand,
 Og hørte Lyd af gamle Røster,
 Der ligned Everb i Kæmpehaand.

Og skjøndt som Død og Dom de klinger,
 Og skjøndt vor Svaghed frygter dem,
 Saa er det dog paa deres Binger,
 At Sjælen naaer sit sande Hjem.

Polst Fædrelandsang.

Hvorfor skulmer Weichselfloden som et Heltebryst,
Der i Døden knuses mod en vilb, barbarisk Kyst?
Hvorfor klinger Bølgens Klage fra den sorte Grund,
Som en saaret Gangers sidste Suk i Dødens Stund?

Weichselfloden snøer sig langsomt under Krakaus Muur,
Stærke Skarer drog at bryde Ormens Fangebuur,
Sværd og Lee paa Sletten blinked mellem Røg og Damp,
Ingen Stridsmand kom tilbage fra den vilde Kamp.

Derfor høre vi bestandig Suk fra Flodens Skjød,
Derfor risler den veemodig som en Drøm om Død,
Derfor sørge Mark og Enge med den hvide Piil,
Derfor tabte Polens Døttre deres muntre Smil.

Og ved Pigens Bugge sidde de med Graad paa Kind,
Under Suk og Veemodsfange slumrer Glutten ind;
Men naar Drengen vaagner, synge de om Kampens Orn,
Under Sang om svunden Storhed vaagne Polens Børn.

En Flygtnings Sang.

(Af den yndigste Familie).

Farvel mit elskte Moderhjem! farvel, Du fagre Sommer!
Hvor Linden først i Blomster staaer og Gjægen tidligt kommer.

Hvor Græsset voxer grønnest frem og Maanen skinner klarest,
Hvor Stjernen blinker venligst ned og Tiden løber snarest.

Og hvor jeg kjender hver en Steen og hver en Plet i Sandet,
Og hver en sølvfægtet Pæl, der speiler sig i Vandet.

Men af, det er Fortunas Skif at boie med de Slette,
Den Hund, der slumrer ved min Dør, den vil mig snart forgjette.

Den Hjort der løber i min Skov, den skal en Anden skyde,
Den Rose, jeg har elsket mest, den skal en Anden bryde.

Den Fugl, der ingen Rede har, den maa alene sove,
Den Jomfru, der mig kjærest var, en Anden vil trolove.

En Vægelsang.

(Af den velste Familie).

Han.

Her Roserne blussed ved rullende Bøve,
Her Fuglene sang i de dæmrende Skove,
Hvor er de, hvor svandt de, hvorhen mon de tye?

Hun.

Da Barbaren Sværdet hvæssed,
Da hans Hest i Lunden græssed,
Nedsank Rosen i sit Blod,
Fuglen svandt og Skoven daled,
Kun den røde Hane galed
Nærved Egens stærke Rod;
Intet Træ vil groe derefter,
Jorden tabte sine Kræfter
Under den Forhadtes Fod.

Han.

Din dristige Broder sit Sværd skal ombinde,
Og styrte sig ned som de hvinende Vinde,
Som Nøg og som Skyer skal Fjenderne flye.

Hun.

Tretten Aar min Broder endte,
 Da Barbaren ham bortsendte,
 Bied ham til Spot og Nød;
 Skjændsel paa hans Pande tynger,
 Munkens Sjælemesser synger
 Over ham, som var han død;
 Selv hans Navn blev sønderrevet,
 Paa hans Ryg et Tal blev strebet,
 Som et Tal blev han gjenfødt.

Han.

Din Fader er kjæf, han skal Fienderne tvinge,
 Den sneehvide Falk skal i Luften sig svinge,
 Og Navnen skal lytte til Sværdenes Klang.

Hun.

Da vort Banner høit sig hæved,
 Da de feige Fiender bæved
 For Dabrowskis Kæmperøst,
 Af, da sandt min Fader Døden,
 Mens han kæmped usfortrøden
 Paa en fjern og fremmed Kyst;
 Af hans sjunkne Grav udbælder
 Tidslær nu, og hvassse Nælder
 Næres af hans Heltebryst.

Han.

Din mægtige Beiler skal splitte vor Lænke,
 Den blodige Viin skal han Fienderne skjenke,
 Zmedens han synger Gjengjeldsens Sang.

Sun.

Plumpe Fingre nys har fkaaret
 Af min Veilers Pande Haaret,
 Bort han blev paa Slæden fjørt;
 Did, hvor Isen Jorden binder,
 Did, hvor Taaren useet rinder,
 Did, hvor intet Suk blier hørt,
 Did, hvor Pidsken stedsse klinger,
 Did, hvor Trællen Fyrsten tvinger,
 Har et Ord min Veiler ført.

Han.

Saa drager nu Sværdet og griber til Landsen,
 Og dans med Barbarerne Dødningsedandsen,
 Og spred dem, som Vinden det flygtende Sand!
 Usluffelig, evig, nu Hevnen skal gløde,
 Sa Friheden søge vi selv hos de Døde,
 Hvis ikke vi levende fange den kan.

Birken.

(Af den yndigste Familie).

„Hvi staaer Du saa eensom, o Birketræ!
Paa Heden i Vinter og Vind?“

— „O, Jomfru! hvi vælger Du Himlen til Læ?
Hvi er Du saa hvid om Kind?“

„Jeg aldrig hviler bag Skov eller Hegn,
Derfor er jeg hvid om Kind!“

— „Mig aldrig forfrisker den faldende Regn,
Paa Heden i Vinter og Vind.“

„Min Sjæl er bedrøvet, mit Haab bortveg,
Derfor er jeg hvid om Kind!“

— „See Maanen er dunkel og Solen er bleg
Paa Heden i Vinter og Vind.“

„Af, Jorden har druckten min Veilers Blod,
Derfor er jeg hvid om Kind!“

— „Tartaren har myrdet ham ved min Rob
Paa Heden i Vinter og Vind.“

Piletræet.

(Af den yndste Familie)

„D, Piil, har Vinden hentet Dig,
Har Himlens Fugl Dig bragt?“
Hvad eller kom Du af Dig selv,
Piig Kjærlighedens Magt?“

„Nei, af mig selv jeg ikke kom,
Piig Kjærlighedens Magt;
Mig hentet Foraarsvinden ei,
Mig ingen Fugl har bragt.

En Jomfru stod ved Bækkens Rand
Og brød som Dvise mig af,
Og planted mig med hviden Haand
Paa hendes Veilers Grav.

Og hver Gang Morgenhaugen gøl,
Hun ileb til mig hen,
Og først naar Dagen gif til Ro,
Hun vandred bort igjen.

Og hendes bittre Taarestrøm
 Blev mig en Regn saa lind,
 Og hendes vilde Klagefang
 Blev mig en Foraarsvind.

Og hendes Suk opvarmed mig,
 Det var som Solens Stik.
 Og til en kelig Maane sig
 Forvandleb hendes Blif.

Sange

af Slottet ved Rhinen.

1.

Borgjomfruen.

Der stander en Borg over Høie,
 Ved Borgen stander en Lind,
 Der bygger en Svale sin Nede
 Saa trygt under Borgens Lind.

Der bygger en Svale sin Nede,
 Der fløiter den lystige Stær;
 Ved Linden sidder den Jomfru,
 Som jeg har i Hjertet kjær.

Ved Linden sidder den Jomfru
 Med Haanden under sin Kind;
 I Dalen synger en Nattergal,
 Det klinger saa høit over Rhin.

I Dalen synger en Nattergal,
 Den sidder den Rose saa nær;
 Saa svævende rank som min Elfte
 Er intet af Skovens Træer.

Saa søvende rank som min Elfte
 Er hverken Piił eller Gran;
 De Dnsfer sig sprede for Vinden
 Som Bølger, der rinde mod Strand.

De Dnsfer sig sprede for Vinden,
 Og veires i Lusten hen;
 Christ gibe jeg sad under Vinden
 Hos min allertjæreste Ven!

2.

Den forestede.

(Omarbejdet efter en Sang i „Des Knaben Wunderhorn“).

Det er alt længe siden, at jeg min Elfte saae;
Jeg hende saae i Aftes ved Huset's Dør at staae.

Hun hvisked sagte: „Kys mig!“ da jeg forbi vilde gaae,
„Ei Moder skal det vide.“ Dog Moderen det saae.

„Å, har Du alt en Veiler, min Datter, vaer derpaa!
„Hvis Du Din Tro ham skjenker, det vil Dig ilde gaae.“

„Thi naar de andre Piger i lange Rækker staae,
„Med deres grønne Krands, og froe til Dandsen gaae.“

„Da maa Du, unge Dvinde, saa bleg i stikken Braa,
„Imens Dit Hoved smerter, ved Buggen stedse staae.

„Og synge tidt med Taarer, imens de Gænger gaae:
„„Sov ind, sov sødt og rolig og luk de Dine smaa!““

— Å, Ilden kan man hemme, hvor vidt og vildt den gaaer,
Dog Kjærlighed ei glemme, saalænge Hjertet slaaer.

3.

En Prindsesses Klagesang.

Jeg kjender lidet kun til Bjerg og Dale
 Og hører Nattergalen mest i Buur.
 Jeg veier Ordet ud i gylbue Sale,
 Da siger man: „Prindsessen giver Cour.“

En pyntet Skare staaer da ved min Side,
 Der, naar jeg taler, bukker fast til Jord;
 Men den, som jeg af Alle bedst kan lide,
 Med ham jeg aldrig vexler meer et Ord.

Og naar jeg mødig ønsker helst at hvile,
 Da maa med Anstand jeg til Dandsen gaae,
 Og naar jeg kjeder mig, da maa jeg smile,
 Og naar jeg sørger, glad jeg synes maa.

Og vil i Mark og Eng jeg eensom vandre,
 Da neier dybt en Dame paa min Vei
 Og siger: „Sligt kan passe for os Andre,
 „For Eders Høihed dog det passer ei.“

Til den, jeg aldrig saae, jeg snart blier bunden,
 En mægtig Herre fæstede mig til Brud;
 Men den, jeg elskede mest, han er forsvunden
 Og uden Hjem i Verden dreven ud.

Har da en Kongedatter intet Hjerte!
 Kan Diademmer køle Blodets Brand!
 Snart glimte tusind Faller ved min Smerte,
 Naar jeg skal sælges til et fremmed Land.

Derfor jeg græder ofte paa mit Kammer,
 Naar Stjernen slukker sig ved Lunas Fjed,
 Og ud i Natten seer jeg, hvor hun flammer,
 Det blege Barn, der ei af Elskov veed.

Ja, hvorfor Lunas Ild er bleg at skue,
 O, det jeg fatter, det jeg grant forstaaer;
 Thi hun er Dronning jo paa Himlens Bue,
 Og det er koldt og eensomt, hvor hun gaaer.

4.

Franziskas sidste Sang.

Du tragter og Du higer og veed ei selv hvorhen;
Men jeg kun begjerer at blive hos min Ven.

Ustadige Vinde, de blæse paa Din Vej;
Men hvor Du Dig vender, jeg svigter Dig ei.

Du synes mig letfindig, Du tænker tidt paa Svig;
Men jeg er bedrøvet og tænker kun paa Dig.

Jeg vandred ved Din Side paa den sommergrønne Bang,
Da lytted' Du begjerlig til fremmed Fuglesang.

Og Flodhølgens legeb i Aftensolen rød,
Jeg lytted kun til Gjægen, den spaaede mig min Død.

Den spaaede mig min Død i min favreste Baar,
Gud give, det var sandt, og jeg laae paa sorten Baar.

Du agted det kun lidet, da jeg var forrigfuld,
Maaskee det vil Dig angre, naar jeg er lagt i Muld.

5.

Eginhards Sang.

Jeg eier en mægtig Veninde,
 Hun gav mig en Talisman,
 Der lever ei Mand eller Qvinde,
 Der den fravende mig kan.

Jeg ikke for Keiserens Rige
 Den sælger og ikke for Guld,
 Og ei, om den heiligste Pige
 Paa Jorden vil vorde mig huld.

Thi seer Du i selsomme Rækker
 De Tegn i Menobiets Rand?
 Ved dem jeg Aander opbækker
 I Luft og i salten Vand.

Ved dem erhverver jeg Skatte
 Og vorder som Salomon klog,
 Ved dem jeg mægter at fatte
 Naturens og Hjerternes Sprog.

Ved dem kan jeg Stene bortvælde,
 Beskrevne med Gravens Skrift,
 Og mane de sovende Helte
 Af Dybet til ny Bedrift.

Og Jomfruer, der monne hoile
 Med bleguede Kinder paa Vaar,
 Dem lærer ved dem jeg at smile
 Saa frisk som den unge Vaar.

Om derfor en Engel mig bragte
 Fra Himlen den heiligste Krands
 Den Gave, min Musa mig rakte,
 Jeg hytted ei for dens Glands.

En Partisang

fra den svundne Tid.

Mit elskte Land hvor er det Seierssymfke,
 Som Du har baaret i en svunden Dld,
 Hvi taler hvert et Døgnblad om Din Lykke,
 Endsfjøndt Din Aand er vorden svag og kold?

Hvad er den Frihed, som man Dig vil skjenke?
 Kun den at feire Kongers Fødselsdag;
 Kun den at klirre med Journalers Lænke,
 Hvor for en Styver sælges Landets Sag;

Hvor man loyalt paa Trykpapir sig fryder,
 Naar fejge Slaver sliffe Fyrstens Spyd,
 Hvor kjæbt Begeistring sværmer for hans Dyder,
 Saa Løgnens Fader selv maa sige: „Lytt!“

Hvad gavner Modet i Din Krigers Dø?
 Ei Generalen spørger om hans Mød,
 Naar han kun taus sin Ryg forstaaer at bøie,
 Og naar Gamaschen slutter om hans Fod.

Hvad gavner det, at skønne Kræfter spildes,
 At end Dit Hjerte slaaer ved Skjaldens Røst,
 Naar Phantasien fra sin Tid forvildes
 Og drømmer kun om andre Tiders Lyst?

Dg naar Din bedste Sang kun er en Klage,
 Et Efterstjær af gamle Seclers Glæds,
 Naar al Din Stoltthed er de svundne Dage
 Dg al Din Fryd en visse Laurbærfrands?

Hvad gavner Videnskab, naar den forstummer,
 Hver Gang den tale skal et dristigt Ord?
 Hvad gavner Kunsten selv, naar halv i Slummer
 For Magtens Blik den bøier sig til Jord?

Dg hvad kan Kongers Gunst og Smil Dig baade,
 Naar Du skal dyrke Menneſker som Gud,
 Dg naar hvert Andepust kun er en Raade,
 Der kan Dig røves paa Din Herres Bud?

Hvad gavner Naaden Dig? Kan den vel hæve
 De lave Tanke i en slaviſk Land?
 Hvad ſjænter Naaden Dig? Kun Ket at hæve,
 At gaae som Barn i gyldne Ledebaand.

Forlang ei Raade meer, men bryd den Skranke,
 Der fængsler Driftigheden i Dit Bryst,
 Dg lær paa ny, at Tale, Tro og Tanke
 Er frie som Bølgen ved Din blege Kyſt!

Lauras Sange

af

Robert Fulton.

1.

Hjemmet.

Jeg mindes vel et Sted, gid jeg var der igien,
Der Timerne saa sagtelig gled hen,
Lig sølvklare Perler, der drages paa en Snor,
Saa milde som to Elskendes Ord.

Der legebe de Fugle bag Balsbirkens Blad,
Der var jeg saa munter og saa glad,
Der sprang jeg tidt i Engen og agted ei derpaa,
Hvad Folk vilde sige, der det saae.

Der stod jeg tidt ved Vinduet og bag de høie Træer,
Og tænkte paa den, jeg har kjær,
Og naar han da sig nærmed med hurtige Fjed,
Da glædedes mit Hjerte derved.

Der sad vi tidt i Maanskin ved Rosernes Hæk,
Ved Siden af den rislende Bæk,
Og veyled mangt et Ord halv i Alvor halv i Skjemt,
Det har nu vel længst han forglemt.

2.

Længsel.

Naar Svanen drømmende paa Strømmen følger,
 Da tænker jeg, min tause Ven, paa Dig,
 Og paa den Drøm, som Du i Sjælen følger,
 Men som Du vist engang betroer til mig.

Naar Nattens Stjerner funkler i det Høie,
 Da tænker jeg, mit skjulte Haab, paa Dig,
 Og paa den Glæde, der funkler i Dit Døie,
 Og paa det Smil, der har fortryllet mig.

Naar bleg og længselfuld sig Maanen hæver,
 Da voxer end min Længsel efter Dig.
 Naar som et Dødningsfib den fremad svæver,
 Da tænker jeg: „kan Døden frelse mig?“

Thi gjerne vorder jeg med den fortrolig,
 Hvis i dens Nat jeg skal gjenfinde Dig,
 Men Himlen selv mig vorder Sorgens Bolig,
 Hvis ei Du der forenes skal med mig.

3.

Stuffet Forventning.

Du var det heiligste Barn,
 Jeg i mit Liv har seet,
 Skjøndt i en fattig Bolig
 Din Seng man havde redt.

Du fandt i den fattige Bolig
 For Nattevinden Læ,
 Der bugged Dig Din Moder
 I Søvn paa sine Knæe.

Der redte hun Dine Loffer
 Og kysjede Din Kind,
 Og svøbte Dig i Halmen
 For Nattefulden ind.

Da lyttede Du saa stille,
 Imens Din Moder sang,
 Vidunderlige Toner,
 Da ved Dit Læie klang.

Og naar da Din Læbe smiled',
 Da maatte Sorgen flye,
 Det var, som om Du legeb
 Med Aander under Sky.

Dg Himmlens lyse Skarer,
 Da svæved til Dig ned,
 Det var, som om Du vidste,
 Hvad ingen Anden veed.

Da tænkte jeg, mens jeg skued',
 I Dine Dine blaa:
 „Kan Paradisets Blomster
 Da voge mellem Straae?“

Men da jeg Dig atter skued,
 Du kaldtes rig og stor,
 Dg ligned tusind Andre
 Paa denne kolde Jord.

Da havde Du glemt Din Barndom,
 Dg hvad Din Moder sang,
 Dg alle de heilige Toner,
 Der ved Dit Leie klang.

Da havde Du glemt de Aander,
 Som svæved til Dig ned,
 Da vidste Du ei Mere,
 End tusind Andre veed.

Dog saae jeg Din Læbe smile,
 Jeg saae Dit Blik igjen;
 Men Paradisets Blomster
 De var nu visnet hen.

Barlows Digt om Amerika.

(Af Robert Fulton).

For mange Gaver takker jeg ham,
 Fra hvem Lyset kommer
 Og Regnen og Duggen
 Og den hellige Livskraft,
 Men for ingen meer end for den,
 At han lod mig fødes her,
 I dette Land,
 Som Hesperus vogter,
 Den hellige Yngling,
 Over hvis Jæse
 Den klareste Stjerne blinker.

Her, hvor den hvide Ceder
 Dypper i Bølgerne
 De nedhængende Grene;
 Hvor Viinranker slynge sig
 Med brede Blade
 Under Platanernes Tag;
 Hvor de heiligste Roser
 I tusindviis
 Blomstrer i Skoven.

— Dg hvor utallige Fugle,
 Klædt' i Purpur og Guld,
 Flagre som Bier,
 Med lette Vinger,
 I Kreds om Blomsterne
 Dg hilse den unge Vaar.

I dette Land,
 Hvor Norden og Syden favnes,
 Hvor Vinter og Sommer
 Boe hinanden nærmere,
 Hvor Solen og Maanen
 Dg de natlige Stjerner
 Reddlinke med klarere Glæds.

Hvor uhyre Floder strømme
 Gjennem stille Dale,
 Som Daadyret kjender
 Dg Hjorten
 Dg den behændige Jæger,
 Men som den travle Mennefsøarm
 Aldrig har betraadt.

— Her, hvor Herren har skjult
 Et Paradiis,
 En stor og hellig Have,
 Dag Bølgerne
 I mangfoldige Secler,
 For at Mennefsfot,

Naar Slægten ælbedes
 Gist i Europa,
 Kunde finde sin Ungdom igjen
 Og atter aande med Frihed
 Bag de mægtige Skove,
 Nærmere ved Naturens Bryst.

Selsomme Land!
 Der var gjemt,
 Liigt et Eventyr,
 Som Ingen endnu havde hørt,
 Du, som laae,
 Liig, en tilsluttet Bog
 I Kartusinder,
 Bevogtet af Vælder,
 Forseglet med Tauskedens Segl,
 Indtil en Genius kom,
 Ledet af de himmelske Magter,
 Der forstod at løse det.

Hellige Land!
 Hvor i den tidligste Fortid,
 Dengang Mennesket end
 Slumred i de Usødtes Haller,
 En uendelig Skat blev nedlagt
 I Afgrundene,
 Til Gavn for de sildigst fødte
 Blandt Jordens Børn.

— Det var i Skabningens Morgengry,
 I Dæmringsstunden,
 Endnu før de mægtige Vilddyr,
 Urtidens Herskere,
 Som ingen Tunge nævned ved Navn,
 Som ere bortvistede længst
 Af de Levendes Tal,
 Og hvis Been Afgrundene dække,
 Vandreb' ved Flodbredderne
 Paa den eensomme Fodsti.

Da leved' de yngste Slægter
 Alt i Herrens Tanke,
 Og han sørgede for dem
 I mange Aartusinder,
 Før de skulde see Lyset.

Og han gav Landets Indvold Frugtbarhed
 Og dets Ribbeen Styrke,
 Og han løste dem op af Bølgerne,
 Til et Fristed,
 Hvorhen Forsølgerens Arm ikke naaer.
 Og hvor Hevnen slipper sit Kov,
 Og hvor selv den strenge Lov
 Formildest.

Ja, herhen skulle Slægterne flye,
 Og den, som hungrer, skal mættes;
 Og den, som sulked i Lænker

I Fangetaarnets Mørke,
 Skal igien skue Dagens Sol
 Og aande Befrielsens Lust;
 Og den, der traadtes i Støvet,
 Skal igien hæve sin Pande med Stoltthed,
 Som det sømmer en Mand;
 Og den, der sank i Fordærvelsens Dyb,
 Skal atter rejse sig og afvaske sine Pletter

See, dertil er dette Land bestemt,
 Og det er dets Rald og dets Hæder,
 Hvortil det indviedes
 I Tidernes Morgensfjær.
 Og det blev givet til Aftensstjernens Aand,
 At han skulde tage det
 I sin Varetægt,
 Han, der bringer Fred ved Dagens Ende.

Verelsang

mellem Johanne og Axel i Søstrene paa Kinnekullen i anden Akt.

(Udeladt i den trykte Udgave).

Johanne.

Her, hvor vi sadde bag Skoven i Læ,
Her, hvor vi kjende hver Steen og hvert Træ,
Her vil vi leve, og her vil vi døe,
Bag Hjeldet i Skjul ved den smilende Sø.

Axel.

Høit maa jeg takke den evige Gud,
Der mig har skjænket saa yndig en Brud,
Ved hende jeg blev til den stolteste Mand,
Den glædeste Brudgom i Sverriges Land.

Johanne.

Alt hvad jeg har, skal Du dele med mig,
Leve kun vil jeg bestandig for Dig,
Her, hvor jeg gav Dig mit Hjerte, min Tro,
Her skal tilsammen i Glæde vi boe.

Begge.

Her, hvor vi sadde bag Skoven i Læ,
Her, hvor vi kjende hver Steen og hvert Træ,
Her vil vi leve, og her vil vi døe,
Bag Hjeldet i Skjul ved den smilende Sø.

Ulrikkas Sang i Bjerget.

(Af Søstrene paa Kinnekullen).

En Skat jeg alt har, snart jeg flere skal eie,
Bestandig i Kreds maa sig Guldtenen dreie,
Og ei tør jeg hvile, jeg Hjulet maa træde,
Jeg Herren maa snøe, jeg maa Guldtraaden væde.

I Gaar var jeg Gjest i den Fattiges Hytte,
I Dag ei med Fyrster min Lod vil jeg bytte;
Dog ei tør jeg hvile, jeg Hjulet maa træde,
Jeg Herren maa snøe, jeg maa Guldtraaden væde.

I Afgrunden glimter ei Sol eller Stjerne,
Min Fæstemand vandrer forladt i det Fjerne,
Men ei tør jeg hvile, jeg Hjulet maa træde,
Jeg Herren maa snøe, jeg maa Guldtraaden væde.

Hist Sølvvaaren glimter i Fjeldvæggens Stene,
Men Fjeldet er koldt, og jeg sidder alene,
Og ei tør jeg hvile, jeg Hjulet maa træde,
Jeg Herren maa snøe, jeg maa Guldtraaden væde.

De faldende Floder i Dybene synge,
Men Mathes og Søvn paa mit Dielaag tynge;
Dog ei tør jeg hvile, jeg Hjulet maa træde,
Jeg Herren maa snøe, jeg maa Guldtraaden væde.

Vuggesang.

(Af Tyrolerfamilien*).

Her vil jeg rede Din Bugge,
Sov nu, min heilige Dreng!
Hører Du Floeden, der larmer
Dybt i sin kolde Seng?

Hører Du Floeden, der larmer
Dybt i sin hvælvede Sal?
Hører Du Hornet, der klinger
Gjennem den trange Dal?

Hører Du Hornet, der klinger
Høit over Fjeldets Rand?
Hift ved det vuggende Nordhav
Ligger Din Moders Land.

Hift ved det vuggende Nordhav,
Hift ved den blanke Sø,
Hvor Vinden evindeligt sukker,
Ligger min Barndoms D.

*) Sungen af en dansk Dvinde i Tyrol.

Der Vinden evindeligt sukker,
 Og Fuglen synger i Krat,
 Men aldrig klinger et Bandsfald
 Gjennem den sorte Nat.

Aldrig klinger et Bandsfald
 Gjennem den Nat saa sort,
 Ingen beskyttende Helgen
 Stander ved Kirkens Port.

Ingen beskyttende Helgen
 Stander ved Veien der,
 Kun Viben sidder ved Stranden,
 Og Droslen i Lundens Træer.

Kun Viben sidder ved Stranden,
 Dog slaaer den sig ei til No;
 Men Du skal slumre bag Bjerget,
 Og der skal Du stedsje boe.

Men Du skal slumre bag Bjerget,
 Sov nu, min Elskede, vel!
 Og drøm om Stjerner og Blomster,
 Og Maanen, der skinner paa Fjeld.

Drøm om Stjerner og Blomster,
 Og Maanen der skinner paa Eng!
 Drøm om Floden, der larmer
 Dybt i sin kolde Seng!

Sang af Marst Stig.

Det dæmred alt i Skoven, jeg treen i Hallen ind,
 De Jomfruer jeg skued ved Faskernes Skin;
 Den Første ligned Baaren, der snart i Blomster staaer,
 Den Anden gif i Dandsen med udslagne Haar;
 Men Ingen det veed, hvordan sig Lykken vender.

Den Trede gav mig Haanden, den var saa hvid som Snee,
 Den Fjerde har to Dine som Stjerner at see,
 Den Femte kunde synge den yndeligste Sang,
 Den Sjette kasted Runer, der gjorde Barmen trang;
 Men Ingen det veed, hvordan sig Lykken vender.

Den Syvende sig bød saa let som Vilens Green,
 Den Ottende slog Harpen, da smelted hver Steen,
 Den Niende var deilig som Lilien i sin Pragt,
 Hun har mit Hjerte bundet med Kjærligheds Magt;
 Men Ingen det veed, hvordan sig Lykken vender.

Hun Elskov ikke kjender, dog kan hun skifte Sind,
 Men aldrig kan hun skifte sin favre Rosenkind,
 Og aldrig kan hun skifte sit Nafn uden Feil,
 Og aldrig kan jeg glemme det klare Jomfruspeil;
 Men Ingen det veed, hvordan sig Lykken vender.

— Den Lilieband sig hviled udi den grønne Lund,
 Da nærmest sig en Ridder med Falk og med Hund,
 Da skifted' hun sin Tanke, da skifted hun sit Sind,
 Og snart hun ogsaa skifted sin favre Rosenkind;
 Thi Ingen det veed, hvordan sig Lykken vender.

Sang af Hamadryaden.

Naar Sneens Lilie dæffe Marken ene,
Sneehvide Lilie, da jeg mindes Dig;
Naar Vinden gynger paa de smeffre Grene,
Jeg Smeffertbsielige mindes Dig.

Naar Bække blaae med Sommerstranden rinde,
Du aldrig Standsede, jeg mindes Dig,
Naar lette Bølger dybt i Havet svinde,
Du Letforsvindende, jeg mindes Dig.

Naar mørke Taagesløv paa Bjerget sride,
Du Mørktbefsørede, jeg mindes Dig,
Naar fjerne Stjerner over Himlen glide,
Du fjernt Fortryllende, jeg mindes Dig.

Naar Morgenrøden over Havet hæver,
Du Indigtrødmende, jeg mindes Dig.
Og naar sig Maanen over Skyen hæver,
Du gaadefulde Lys, jeg mindes Dig.

Naar gjennem Dalen Foraarsvinden iler,
Du Længselvæffende, jeg mindes Dig,
Og naar den sorte Nat paa Fjeldet hviler,
Du Drømme Fødende, jeg mindes Dig.

Agnes's Sang i Hamadryaden.

Beemod ei min Sjæl forlader,
 Skjøndt mit Blik, min Læbe leer,
 Jeg staaer alt i Aftenrøden,
 Hvor de Andre Morgen seer.

Andre lægge snilde Planer
 At forøge Livets Glæds,
 Taus og smilende ved Siden
 Fletter jeg min Dødningfrands.

Alt jeg sfuer Gravens Faffel
 Og den aabne Jordens Mund,
 Livet gav mig ene Smerte,
 Haabet gav Bedrag mig kun.

Elstov næred kun min Længsel
 Aldrig stillet, stedsø vakt,
 Fader tilgiv, altfor bitter
 Er den Skaal, Du mig har raft!

Skal i Snefe Nar jeg tælle
 Disse dunkle Pulselag,
 Skjøndt Du Dødens Porte viser
 Vidt oplukte Nat og Dag?

Nei, jeg vil, jeg kan det iffe,
 Jeg vil vandre bort fra Jord,
 Jeg vil see de dunkle Strømme,
 Hvor en evig Glemsel boer!

Et Ungdomsdigt.

(Af Athene 1816).

Om Dagen jeg søger Dig fjern og nær,
Mens Du flygter for mig,
Og Dnsferne vandre snart hift, snart her,
For at fange Dig.

Om Dagen jeg gaaer som en levende Drøm,
Saa sørgende mat,
Og Lyset mig synes en dunkel Strøm,
Saa sort som Nat.

Om Natten jeg søger og drømmer ei meer,
Da skuer jeg Dig,
Mens Maanen glimter, og Stjernen seer
Fra Himlen til mig.

Du kommer og sætter Dig elskovsvarm
Paa mit Leie ned,
Du favner og trykker mig til Din Barm
Og smiler derved.

Og alle de Kysse, der hvirvlede hen
 I Tidens Grav,
 De stige som Vauder da op igjen
 Af Mattens Hav.

Da husker jeg alle de Glæder, der svandt,
 Som jeg deelte med Dig
 Da glemmer jeg alle de Taarer, der randt,
 Da Du svigtede mig.

Den Elskede.

De hvideste Perler i Havet er spredt,
 Og Bølgerne vandre derover,
 Den Skat, Du søger og aldrig har seet,
 Jeg her at beskrive Dig lover.

Først maa hun eie den yndigste Fod,
 For Hjulet og Bæven at træde,
 Dertil et ærligt og trofast Mod,
 Der deler Din Sorg og Din Glæde.

En Varm maa hun eie saa varm og saa fuld,
 To Arme saa blændende hvide,
 Dertil en Tunge saa reen som Guld,
 Der tier og taler i Tide.

Og snildt maa hun flette sin Tankes Net,
 Og Smilet maa røbe Forstanden;
 Hendes Gang maa være saa svævende let
 Som Bølgens, der træder mod Stranden.

Og Diet maa ligne den sagte Strøm,
 Hvori sig Fulbmaanen maler;
 Men Hjertet maa drømme saa mangen Drøm,
 Hvorom ei Læberne taler.

Mig Nattergalen i grønne Lund
 Betroed, hvor hun havde hjemme,
 Jeg lytted dertil i en Midnatsstund,
 Og mon det om Morgenens glemme.

Forstjellig Attraa.

Han.

Hver Gang jeg stirrer paa de gamle Skrifter,
Da gad jeg sænke mig i Tidens Hav,
Da gad jeg offre Livet for Bedrifter,
Og for et Navn paa Hellas' Heltegrav.

Hun.

Hver Gang jeg stirrer paa de gamle Skrifter,
Da verle Lyst og Beemod i min Aand,
Og mellem Sagn om Oldtidens Bedrifter
Hans Navn jeg skriver med en frygtfom Haand.

Han.

Hver Gang jeg ind i Ridderborgen triner,
Der stolt og rolig venter paa sit Fald,
Da lære mig de mægtige Ruiner,
At Storhed lever selv i Gravens Hal.

Hun.

Hver Gang jeg ind i Ridderborgen triner,
Da tænker jeg: O, var min Elskte her!
Da stod jeg skjult bag mægtige Ruiner,
Og flygted først, naar han kom ganske nær.

Han.

Hver Gang jeg skuer Stjernen i det Høie,
 Da vinker den mig som en dristig Ven,
 Og paa dens Bane hester jeg mit Dø
 Og ønsker kun at vandre høit som den.

Hun.

Hver Gang jeg skuer Stjernen i det Høie,
 Da vorder jeg saa længselsfuld i Hu,
 Da drømmer jeg om Stjernen i hans Dø
 Og om hvorhen dens Straaler falde nu.

Han.

Hver Gang min Tanke svang sig ud fra Landet,
 Da ønskede jeg at heise hviden Seil,
 Og skrive Kampens røde Skrift i Vandet,
 Der min Bedrift fordobled i sit Speil.

Hun.

Hver Gang min Tanke svang sig ud fra Landet,
 Da ønskede jeg, han stod paa nære Kyst,
 Mens ubemærkt jeg stirred ned i Vandet,
 Der suged ind hans Billed i sit Bryst.

Han.

Men høve Toner sig i Aftenrøden,
 Da ønsker jeg at flyde bort med dem
 Til Tryllelandet, som er skjult bag Døden,
 For der at finde Heltelivets Hjem.

Sun.

Men høve Toner sig i Aftenrøden,
 Da søler dobbelt jeg, han er mig kjær,
 Da ønsker jeg at følge ham i Døden,
 For hist at tilstaae, hvad jeg dulgte her.

Dyvekes Sang i Vilhelm Sabern.

Naar Skytten udsender den hvassse Pii!,
 Maa Fuglen i Luften dale;
 Han bad mig at seile vel hundred Miil
 Til sine forgyldte Sale.

I Bølgen svømmer med Dødens Mob
 Den Fisk, der med Angelen leger,
 De gjøde mit strømmende Hjerteblood
 I Kongens forgyldte Bæger.

En Drn opstiger bag saltens Sø,
 Dens Binger er altfor forte;
 Hvo bygger det Skib, der fra Verdens Ø
 Kan seile til Himmerigs Porte?

Foroven glinter det høieste Tag
 Med Perler og Guld uden Rige,
 At falde derfra er slet ingen Sag,
 Men vanskeligt did at stige.

Sang af Othello.

(Efter en engelsk Folkefang).

Den stakkels Pige sad ved det vilde Figentræ,

Syng om grønne Piil!

Med Haanden paa Brystet, med Hovedet mod Kæde,

Syng om grønne Piil!

De klare Bølger flød, og de sunkede hver en:

Syng om grønne Piil!

De salte Taarer randt, saa de smelted hver en Steen,

Syng om grønne Piil!

Jeg kaldte paa min Elsker, men af, hvad svared han?

Syng om grønne Piil!

„Mig favner andre Kvinder og Dig en anden Mand,“

Syng om grønne Piil!

Af Pilen jeg flette vil min Krands.

Vanitas Vanitatum.

(Efter Götthe).

Jeg Intet søger paa Jorden meer,

Hurra!

Derfor er jeg munter, og spøger og leer,

Hurra!

Dg den, der drives af samme Gang,

Han ræffe mig Haand og istemme min Sang

Ved Vægerets lystige Klang.

Jeg vendte min Hu til det røde Guld,

Hurra!

Min Barm da blev af Sorger fuld,

Alf ja!

Thi Mynten var kun en utro Ven,

Dg neppe havde jeg fanget den,

Saa rullede den bort igjen.

Til Dvinder vendte jeg nu mit Sind

Hurra!

Da blegned af Sorg igjen min Kind,

Alf ja!

Den Falske søgte en Anden sig,
 Den Trofaste blev mig kjedsommelig,
 Den Bedste kom ikke til mig.

Jeg vendte mit Sind og paa Reiser gik,

Hurra!

Og jeg forlod mit Fædrelands Skif,

Af ja!

Af fremmede Sæder blev snart jeg møet,
 Kysten var uvant og Sengen slet,
 Og Ingen forstod mig ret.

Jeg søgte min Lykke paa Vrens Sti,

Hurra!

Da ilede en Anden mig forbi,

Af ja!

Og trængte jeg frem med Kraft og Mod,
 Da heftede sig Dabelen til min Fod,
 Og Ingen var mere mig god.

Jeg vendte mit Sind og i Kampen drog,

Hurra!

Vi strede med Hjælp og Fjenden slog,

Hurra!

Vi fulgte ham efter, jeg var ei seen,
 Da knaldede et Skud bag Skovens Green,
 Og af! jeg mistede mit Been.

Nu Intet jeg søger paa denne Jord,
Hurra!

Dg fri jeg vandrer fra Syd til Nord,
Hurra!

Til Ende stunde nu Sang og Fæst,
Velan saa reise sig hver en Gæst,
Dg tømme den sidste Rest!

Nomadeliv.

Aldrig fra de grønne Sale
 Vandrer jeg til Staden ind,
 Skilt fra Høider og fra Dale,
 Skilt fra Lys og letten Vind.

Aldrig jeg fra Teltet flytter,
 Søger Skjul bag Vold og Muur,
 Aldrig jeg min Frihed bytter
 Mod et stummelt Fangebuur.

Seer Du Floden hift, der iler,
 Bruser mod det store Hav!
 Driftig den i Solen smiler,
 Skjøndt den vandrer mod sin Grav.

Stjernen glimter i sin Bane,
 Stille kan den aldrig staae,
 Færdes efter gammel Bane
 I det ubekjendte Blaa.

Høstens vilde Fugl sig svinger
 Til et sydligt, fremmed Land,
 Aldrig den sin Længsel twinger,
 Før den naaer den fjerne Strand.

Ingen Strande dog der gives.
 Der kan køle Fuglens Blod,
 Snart den af sit Indre drives.
 Mod den Kyst, den nys forlod.

Fuglen, Stjernen, Florens Bænde,
 Er da de alene frie,
 Og skal jeg tilbage stande
 Som et Træ paa vilde Sti?

Samler Hjorden! Vi vil reise,
 Bryder Teltets Bolig ned!
 Hurtig skal det atter kneise
 Paa et nyt og ukjendt Sted.

Min Kameel jeg snart belæser,
 Den skal knæle paa mit Bud,
 Hesten, der paa Sletten græsser,
 Bære skal min unge Brud.

Buen klinger, Strængen bæver,
 Pilen svigter ei sit Maal,
 Ulven, der sit Bytte kræver,
 Synker for det hvasse Staal.

Slettens Søn ved Faren smiler,
 Deilig er hans ranke Mø;
 Frem hun som Gazellen iler,
 Fanges den, da maa den døe.

Hendes Slør i Lufsten bølger,
 Bliffets Glands det skjuler ei,
 Vind og Sol og Maane følger
 Paa den ubekjendte Ve.

Men naar til det dunkle Hjerne
 Jeg har ført min bedste Skat,
 Da skal Kjærlighedens Stjerne
 Glimte gjennem Steppens Nat.

Sangfuglen.

I Skoven synger den vilde Fugl
 Saa langt fra den banebde Sti,
 Dog Mængden kjender den ikke,
 Den kommer ei der forbi.

— „Dg kjender end Mængden mig ikke,
 Det skal ei forstyrre min Fred,
 Saa høit vil jeg hæve min Stemme,
 At Vaaren skal smile derved.

Saa høit vil jeg hæve min Stemme,
 At den kan til Himlen naae,
 Dg høres af Skovens Alfer
 Dg alle de Fugle smaa.

Dg høre mig Skovens Alfer,
 Da svigte mig Tonerne ei,
 Dg naar jeg har endt mine Sange,
 Da kan jeg jo flyve min vei.

Dg naar jeg har endt mine Sange,
 Dg naar mine Unger har Fjer,
 Da flyver jeg til et bedre Land,
 Da synger ei her jeg meer.

Da flyver jeg til et bedre Land
 Ved Stjernernes natlige Glæds,
 Hvor Vaaren evindeligt fletter
 En aldrig visnende Krands."

Frihedsløst.

Du Fugl, der flyver i Luften fri,
 Vil hjem Du følge med mig?
 — „Langt heller jeg bygger paa vilde Stier,
 Og jeg kommer ikke til Dig.“

Men frgter Du ikke for Falkens Klo,
 Og ei for den ribende Væst?
 — „Bag Lindens Blade jeg bygger i Klo,
 Med Stormen flyver jeg bedst.“

O, kom! Du kjender Din Fordeel ei,
 Du skal boe i en kongelig Sal.
 — „Langt heller jeg vælger den brede Vej
 Over Bjerg og dybe Dal.“

Gos mig skal Du spise det hvideste Brød,
 Det klareste Vand skal Du faae.
 — „Langt heller lider jeg Sult og Nød,
 Naar fri jeg flyve maa.“

En Jomfru kender jeg rank og skøn,

Hun elsker Dig uden Svig.

— „Dg var hun saa deilig som Linden grøn,

Hun passed dog ikke for mig.“

Saa flyb da, min Fugl og vær frank og fri,

Dg syng i den vilde Natur!

Thi den, der har bygget paa vilden Sti,

Han trives kun slet i Buur.

Affedsang

ved Studenternes Besøg i Norge, i Sommeren 1851.

Vi seiled herhid med Jubelsang,
Snart seile vi atter tilbage,
Mens Guldmaanen glimter paa Fjeld og Bang
Og drømmer om hensevndne Dage.

Snart drage vi hjem fra Norges Strand.
Til Danmarks grønklædte Slette,
Os skiller det rindende Nordenvand,
Men aldrig vi Norge forgjette.

Hvorhen vi saa færdes paa Verdens D,
Vi aldrig det Land skal glemme,
Hvor Gjestfrihed bygger ved Fjeld og Sø,
Hvor Vennskab i Hjertet har hjemme.

Hvor Græsset blinker i Duggens Bad,
Mens Birken duster i Dale,
Hvor hundrede Vandsfald istemmer et Dvad
Om Livet i Bjergenes Sale.

Hvor Vaaren drømmer om Himlens Glands,
Der straalet, skjøndt aldrig den brænder,
Hvor Huldren synger bag Fjeldenes Krands
Om Skatte, som Verden ei kjender.

Nei aldrig vi glemme det Venskabsbaand,
 Der snoer sig om Nordens Stammer,
 Og aldrig vi glemme den mægtige Aand,
 Hvis Ild mellem Fjeldene flammer.

Og Aanden skal færdes paa gammel Viis,
 Mens Secler liig Vandbølger svinde;
 Og nordiske Svaner skal synge dens Priis,
 Saa aldrig det ganger af Minde.

De Bølger, der stiller en Ven fra sin Ven.
 De kan dem vel atter forene,
 Saa lever da vel, til vi samles igjen
 Bag Lindens beskyttende Grene.

Ved min Tilbagekomst til Norge
i Aaret 1851.

Her saae jeg Lyset først bag Fjeldets Vinde,
Her fandt jeg tidlig alt et venligt Læ;
Her blev jeg vugget paa min Moders Knæ,
Mens Espen skjald i Nattens sagte Vinde.

Saa, jeg det husker grant, her var jeg hjemme,
Her har jeg fisket i det dybe Vand,
Her har jeg leget paa den blege Strand,
Dg aldrig kan min Barndoms Leeg jeg glemme.

Dg her jeg vandred i de stille Dale,
Her saae jeg Elven i sit dybe Fald,
Her har jeg anet først min Musas Kald,
Mens Fossen larmed høit i Bjergets Sale.

Her blev med Fjeldets Aander jeg fortrolig,
Dg her jeg fandt saa mangen ærlig Ven,
Som sikkert aldrig jeg skal see igjen,
Før hist vi samles i en bedre Bolig.

Her soandt min Barndom bag de store Skove,
Hvor Klippens Høvelving liig en Kirke staaer,
Dg hvor Solsorten synger sødt hvert Aar
I hellig Tensomhed for Gud at love.

Her førte Drømmens Aand mig tidt tilbage,
 Hvor Rosen blomstrer nærved Fjeldets Bryst,
 Hvor selv Naturen drømmer om den Lyft,
 Som den har følt i Paradisets Dage.

Hvor Vaaren smiler liig en deilig Pige,
 Med Dine klare liig den blanke Sø,
 Med Bliif, der viser, at hun snart maa døe
 Og bytte Jorden bort mod Himlens Rige.

Nei aldrig glemmer jeg de gamle Minder,
 Og skjøndt jeg fandt et andet Fædreland,
 Skjøndt trofast vinker mig den danske Strand,
 Min Tanke tidt dog Vei til Norge finder.

Til Adam Oehlenschläger.

Den flygtige Lykke giv Skjalden forbi,
Men Musen ham mødte paa eensomme Sti,
Hun styrked hans Sjæl i den jordiske Smerte,
Hun loffed den hellige Gnist af hans Hjerte,
Og pused den op, saa den gløder og brænder,
Og mægtige Luer mod Himmelen sender.

Og Luen sig deelte mod Ost og mod Nord,
I Luen stod skrevet det magiske Ord,
Hvorved han sig Bei gennem Afgrunden baned
Hvorved han har Alfer af Bjerget opmanet,
Hvorved uden Skib han har seilet paa Havet,
Og tryllet til Liv, hvad der længst var begravet.

Ved det han de fjerneste Secler kan naae,
Ved det kan han Fuglenes Røster forstaae,
Og Skjernes Svæven og Vølgernes Larmen,
Og Stormen, der raser i Menneskebarmen,
Og Tusmørkets Veemod og Kjærligheds Sødme,
Og Jomfruers Smil og unbsæelige Rødme.

Hvad Løn skal da skjenkes den herlige Skjalb,
Fordi han har opluftet Oldtidens Hal,

For di han har Aernes Veie gjenfundne,
 For di han har Osten med Norden forbunden,
 For di han har lært vore Hjerter at banke,
 For di mod det Høie han hæved vor Tanke?

Han aldrig kan lønnes med ubvertes Glands,
 Men abledt Aander skal flette hans Krands,
 Og Barmens vecmodige, svulmende Længsel,
 Og Taaren, der bæver og bryder sit Fængsel,
 Hans Magt skal bevidne, mens Lidenne svinde,
 Og Sangen skal staae som hans evige Minde.

Sang til Adam Dehlenschläger.

den 14de November 1849.

Mel: Danmark deiligst Bang og Bænge. o. s. v.

Albrig skal Dit Navn forgjettes i det høie Nord,
Medens Mænd paa Bølgen færdes og paa grønne Jord;
Echo skal Dit Ord gjentage,
Kaste det med Klang tilbage
Mellem Fjeld og dunkle Skove
Til den fjerne Bove.

Der, hvor Granen høi og dristig trodser Vintrens Vind,
Medens Elvens Skum sig styrter over Klippens Tind;
Der, hvor hundred Nattergale
Fløiter i de dybe Dale,
Staae de Borge, Du har bygget
Og mod Storm betrygget.

Hver en Alder har vi skuet i Dit Digterspeil,
Den, som end i Tidens Bølger gaaer for fulde Seil,
Den, som under Myrther blunder,
Den, som snart mod Graven stunder,
Den, som end i Buggen hviler
Og til Sorgen smiler.

Elskovs Fryd og Suk og Klage længst af Verden glemt,
 Blisdoms gamle dunkle Lære bag et Billed gjemt;
 Sandhed skjult bag Livens Strømme,
 Nordens Kraft og Østens Drømme,
 Høie Glimt fra Oldtids Dage
 Kaldte Du tilbage.

Nordens Aand har Du forstaaet, som den Faa forstod,
 Dine Sanges dybe Rilder sprang fra Livets Rod;
 Derfor vi dem aldrig glemme,
 Stedse Danmark skal dem glemme;
 Før skal Bjerg og Dal forsvinde,
 Før de gaae af Minde.

Til Digteren af „Lydsalighetens Ø“.

Der skinned saa mangt et Glimmerlys,
 Som Folket med Uudren saae,
 Da raabte vel tusind Stemmer,
 Alt aldrig de kunde forgaae.

Men Tidernes rindende Bølger
 Sig dreie bestandig i Dands,
 Og slukker Alt, hvad der glimter
 Med laant og hyderlig Glæds.

Dog hist, hvor Polen opstiger,
 Hvor Nordlyset blinker paa Sne,
 Der luer en eensom Stjerne,
 Som Mængden ei ret kan see.

Hundreder fulgte hverandre,
 Og Nig og Verdner forgik,
 Den eensomme Stjerne funkled
 Alt efter sin gamle Skif.

Og dybt i Ætherens Bølger
 Den lued som bag et Glar,
 Da tusinde Lys var slukte,
 Da glimted den lige klar.

Som Billeb paa Dig og Din Virken
 Den faste Stjerne mon staae,
 De jordiske Blus kan sluffes,
 Men ei kan Dit Lys forgaae.

Saalænge som Livet erindrer
 Sin egen alvorlige Gang,
 Saalænge skal ogsaa mindes
 Om Aftolp den herlige Sang.

Til Ludvig Tiedt

i Aaret 1833.

(Med den tydske Oversættelse af Maastrichts Beleiring).

Heel mødig paa min Vandring kom jeg til Dig engang,
Da viste Du til Folket min ubekjendte Sang;

Til Folket, som jeg elsked' fra Barndommens Aar,
Som hver alvorlig Stræben og dristig Leeg forstaaer:

Hvis Ild nedblokker Aanderne fra Norden med Lyst,
Som Fugle, der mod Syden nedslagrer i Høst.

— Ei Tordenskyen agter paa Bindenes Kast,
Den skyder sig i Bugter og seiler uden Mast;

Og skjulte Kræfter lokke den til en alvorlig Leeg,
Da Sommerdagen vorder som et Gjensærd saa bleg;

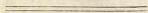
Fra Dunkelheden udgaaer af Ild et mægtigt Hav,
De blege Svovelslammer slaae ned i Kæmpens Grav.

Som Tordenskyen vandrer, saa vandred ogsaa Du,
Dg aldrig efter Binden Du dreiede Din Hu.

Vi skued Dig som Yngling, vi skued Dig som Mand
 At drages ustandselig mod Digtningens Land;

At loffes af hver Tanke, hvert indholdsrigt Ord,
 Som Muserne befalede at tales ud paa Jord.

Du følger dem med Trost og mærker deres Magt,
 Selv naar de skjule Sangeren i udenlandsk Dragt.

Til Thorvaldsen.

Hvi funkler nu saa stærkt hver Ynglings Die?
 Hvi hæver sig hver ædel Qvindes Barm?
 Hvi maa den stolte Mand sin Pande bøie?
 Hvi vorder selv den ældste Olding varm?
 Hvi rører sig saa høit hver Digtertunge,
 Mens Harpen klinger under Egens Blad?
 Hvi høre vi hver Fugl i Lunden sjunge,
 Mens gamle Fjender glemme deres Had?

En stor og sjelden Kunstner blandt os træder,
 Derfor nu vorder hver en Yngling varm,
 Derfor saa høit hver Digtertunge qvæder,
 Derfor sig hæver mildt hver Qvindes Barm;
 Derfor hver laant og løiet Glands bortsvinder,
 Og Døgnets Letfind nu vi mærker ei,
 Imens hver sand og ædel Tone finder
 Til Kunstens store Søn en sikker Bei.

Alt hvad i Livet kraftig sig bevæger,
 Det præged han for Evigheden af,
 Det skjønne Barn, der med vor Smerte leger,
 Den dunkle Aand, der stander ved vor Grav,

Den unge Pige, der sin Drøm forfølger,
 Den Vises Stirren gjennem Skyens Rift,
 De store Heltesagn i Tidens Bølger
 Og Troens bedste, helligste Bedrift.

Ja tidt skal Vinden vore Kyster svale,
 Og ofte Smerten vegle skal med Lyst,
 Og ofte Regnen falde skal i Dale,
 Og mangt et Foraar skifte skal med Høst,
 Og mangt et Skib skal end vor Jord omseile,
 Og mangan Bølge naae den danske Strand,
 Og længe Pilen skal i Sø sig speile,
 Før atter der vil fødes slig en Mand.

Til Danmarks Dronning, Caroline Amalie.

(Skrevet i Aaret 1848).

Du høie Nordens Dronning
Der smykker vort elskede Land,
Saavidt som Danmarks Kyster
Sig speiler i salten Vand.

Saavidt som Danmarks Kyster
Opbucker af Havets Skjød,
Du Enker og Smaaabørn trøster
Og lindrer den Fattiges Nød.

Du Enker og Smaaabørn trøster
Og rækker dem Hjelpens Haand;
Mod Himlen dog helst Du stuer
Og løfter mod den Din Aand.

Mod Himmelen helst Du stuer
Der fandt Du Din bedste Trøst,
Mens Haab og Kjærlighed qvaltes
I Verdens letfærdige Bryst.

Mens Haab og Kjærlighed qvaltes,
Og Trostak blev sjelden paa Jord,
Du i Dit Underste sanked
Den evige Frelses Ord.

Du i Dit Jnderste sanked
 De Ord, hvori Livet er gjemt;
 Derfor Dit Minde skal lyse,
 Naar Døgnet er længst forglemt.

Engang Dit Minde skal lyse,
 Og Folket skal glædes derved,
 Og Danmark skal dybt bevæges
 Ved Alt, hvad Du virked og led.

Sa, Danmark skal dybt bevæges
 Og see Din Uafhængigheds Glands;
 Det spaaer den danske Digter,
 Der rækker Dig denne Krands.

Christiane Dehlenschläger.

Andre troe det er nok,
Naar et Suk, en flygtig medlidende Taare
De offre til Næstens Sorg.

Dig dog syntes kun lidt
En magtesløs Graad,
Men med Tungen skærpet til Kamp,
Med Løvemod i Varmen,
Med Begeistringens Ild
I den blussende Rind,
Streb Du for Sandhed og Ret.

Og mangen Gang har Du trodsset
Den faldende Regn
Og den iiskoldstformende Østvind;
Kun lidet agted Du den,
Og lidet den end koldere Vind
Fra Spotterens Læbe,
Naar det gjaldt at kæmpe for Menneskers Vel.

Ofte Du banked
Paa de Mægtiges Døre,
Ei for Dig selv, men for den,
Der udfyldig mod Vanhæd fired;

Aldrig den Gang var Dig tung,
 Der bragte den Trængende Hjælp,
 Og tidt har Du vaft med et drifstigt Ord
 Af Sønne den slumrende Retfærd.

Havde Du levet i Tider,
 Hvor det gjaldt
 Med ubpiet Sind
 At bøie sin Nakke for Staalet,
 At besegle sit Ord med sit Hjerteblod,
 At offre sit Liv for den Elskedes Frelse,
 Da var Du vandret til Graven
 Med drifstig Fod,
 Og som Heltinde
 Havde fildige Slægter Dig priift.

Heller ikke nu vil Du glemmes;
 Thi en ædel Digter,
 Danmarks herligste,
 Valgte Dig fremfor alle vort Lands
 Guldblokkede Piger,
 Og bandt sin Skjebne til Din;
 Og længe stod Du ved hans Side,
 Trofast med iffermende Blik,
 Baagende, værgende,
 Kæmpende, aldrig hvilende,
 Naar det gjaldt Dine Elskedes Vel.

Men den, som ei mildner sit Ord,
 Som ei bøier sit Mod,

Som ei at smigre forstaaer,
 Falder besværlig tidt;
 Thi Sandheds Sol er for stærk for den Svage,
 Og Tusmørket elste vi mest,
 Naar den langsomtbesnærende Dæmring
 Drager sit Slør
 Over Himlens rødmennde Kind. —

Derfor miskjendte Verden Dig,
 Og Feighed svimled
 Bed at skue det Mod,
 Som den ei begreb.

Enkelte dog forstode Dig,
 Og de vide det vel,
 At aldrig et troere Hjerte slog
 I nogen Qvindes Bryst.

Men Gæt jeg kjender,
 Som paa Jord Du savned,
 Et Blik af den valmy'betrandtede Aand,
 Den i sig selv hvilende,
 Der lærte Stjernen at skinne med dæmpet Ildblik,
 Med Mildhed og Fred,
 Fra dens høiere Kreds
 Paa Livens Vexel og Menneskets Vilkaar.

Derfor kom han, den seirende Helt,
 Smertens Betvinger,

Forsængelighedens Hjende,
Sandhedens strenge Ven,
At trykke sit Hys paa Din Læbe,
At række Dig sin sneehvide Seiersstrands,
At ryste Støvet af Din Hands Vinger,
Og at svale Din ildfulde Sjæl
I Evighedens Bølger,
Og skænke Dig den Fred,
Som Du her maatte savne.

Ved A. W. Hauchs Død.

Du var en fornem Mand, dog det var Fleer,
Hvis stolte Gravhøi ingen Taare væder;
Men vi, som kjendte Dig, vi skatted meer
Dit Dies Glæds end al Din ydre Hæder.

Du var en ædel og en udvalgt Mand,
Der aldrig hiløedes i Skovheds Lænke,
Du eied end et bedre Ridderbaand,
End det, som Dødelige kan borttjænte.

Et Baand, der bandt Dig til Din Konge god
Og til Dit Land og til hver ædel Tanke,
Som Egen bindes af sin stærke Rod
Til Skovens Grund, hvori den Kraft mon sanke.

Saa hvil da sødt! og paa Din Bautasteen
Skal ingen Smiger sine Mærker trykke,
Den stande skal som Du, saa fast og reen,
Og nogen Sandhed være skal dens Smykke.

Ved H. L. Ørstedes Jordefærd.

Nu sank den Haand, der øved den sjælbueste Bedrift,
 Nu brast det Blif, der læste den vanskeligste Skrift;
 Nu flyve Rygtets Fugle mod Vesten og mod Øst,
 Og bringe Sorgens Budskab fra Danmarks blege Kyst.

Thi der, hvor Stjernen blinker og høit paa Himlen gaaer,
 Og der, hvor Malmen voxer og Jordens Hjerte slaaer,
 Og der, hvor Elven synger sin underlige Sang;
 Der læste han de Love, der styre Verdens Gang.

Hvad Ingen før har anet, det har hans Døie seet:
 De Kræfter, der forbinde, hvad forhen syntes spredt,
 Det skjulte Liv, der bæver i Jordens Ledemod;
 De hemmeligste Gaader at løse han forstod.

Men skjøndt hans Navn nu spredtes med Ros i Verden ud,
 Saa gif han dog uskyldig som Barnet til sin Gud,
 Og trofast var hans Hjerte, og ydmyg var hans Aand,
 Og hvem han kunde hjælpe, den rakte han sin Haand.

Kartusfinder skal svinde og Slægter hvirvles hen,
 Den Bygning, han har grundlagt, den blive skal igjen,
 Og mangt et Land skal synke, men den skal rolig staae;
 Hvi skulde vi da sørge, fordi han bort mon gaae!

Hvad her han skulde virke, det var tilendebragt,
 Da visted Aandens Vinger, da salmed Støvet's Dragt,
 Da drog han til de Lande, hvor Lysets Aander boe;
 Hvi skulde vi misunde den Salige sin Ro!

Da Liget blev baa'et bort.

Farvel, farvel, Du dybe Tænker,
 Naturens store, sjældne Ven!
 Vi sikkert ei den Dag opleve,
 Da vi Din Lige seer igjen.
 Men skjøndt Du sank i Dødens Bunde,
 Skjøndt Graven dækker Dine Been,
 Skal dog Dit Ord i Livet staae
 Langt mere fast end Marmelsteen.
 Hvad Du har virket, skal fornemmes,
 Saalænge Videnskab bestaaer,
 Hvad Du har været, skal ei glemmes,
 Saalænge Danmarks Hjerte staaer.

Mindedigt over J. Reinhard.

Saa vandrer ogsaa Du i Dødens Skygger,
 Du ædle Forster, der med trofast Haand
 Har virket stille som Naturens Aand,
 Naar svøbt i Natten den fit Tempel bygger.

I dette Tempel søgte Du Din Lykke,
 Naturens Tanker blev Din Laurbærkrands,
 Den viste Du med dyb og sjælden Sands,
 Men aldrig brugte Du den selv som Smykke.

Den Lov, der binder, hvad i Lyset leved,
 Til det, der er i Dødens Mørke gjemt,
 Du skued grant, men havde blot forglemt,
 At hvad Du saae, Du ogsaa burde skrevet.

Derfor har de, der ifkun Skrifter veied,
 Og der forveglede Tanken med dens Skin,
 Og Mængden, der for Aanden tidt er blind,
 Kun sjælden anet, hvad i Dig vi eied.

Hvad vil da Nøgtet med sin Prælen sige,
 Naar den, hvis Aand sig hæved høist fra Jord,
 Naar den, der dybest fatted Livets Ord,
 Tidt for et ringere Navn maa Pladsen vige!

Men Lilien blomstrer selv paa skjulte Steder,
 Om Mængden seer den, det den agter ei,
 Den vender dog sit Blik mod Lysets Veie,
 Og Himlens Engle ved dens Duft sig glæder.

Mindedigt over J. P. Mynster.

Slægter fødes, Slægter svinde, Tiden kommer, Tiden gaaer,
Men den høie Polens Stjerne fast og uforandret staaer.
Saadan var Du, saadan stod Du, stedsø med et roligt Mod,
Midt i Verdens vilde Kredsgang vakked aldrig dog Din Fod.

Tunge Storme, sorte Skyer, droge frem fra Vest til Øst,
Rølig stod Du midt i Stormen, dobbelt klar i Livets Høst,
Aldrig rokket, stærk og sikker, med et lyst og stille Blik
Saa Du fra Dit høie Standpunkt, hvad paa Jorden kom og gik

— Al den Herlighed, der fandtes blandt Mangfoldige fordeelt,
Har Du samlet i Din Tanke til et stort og mægtigt Heelt,
Du Dit Huus paa Klippen bygged, dybt og fast blev Grunden lagt,
Du har viist, at Sjælens Ungdom kan betvinge Tidens Magt.

Skarp Forstand med høi Begeistring var forbunden i Dit Bryst,
Aldrig har i Herrens Tempel før vi hørt en saadan Røst,
Aløst og Vid og hellig Alvor mon hos Dig tilsammen boe,
Ordbets Glød paa Dine Læber vidned om Din dybe Tro.

Williens Kraft og mandig Styrke parred Du med Tankens Bægt,
Derfor stod Du som et Bolværk mod en vild og vantro Slægt,
Derfor skal Din Daad ei glemmes, aldrig glemmes skal Dit Ord,
Fjærend Troen reent er flygtet fra den kolde, dunkle Jord.

Paa Dronning Marie Sophie Frederikkes
Begravelsesdag.

Nu aabnes Hallen, hvor de Døde sover,
Hvor Aldtids Minder hugget er i Steen,
Nu toner Orglet ved de dunkle Bover,
Hvor Taarnet kneiser over Kongers Been;
Thi Du vor Dronning føres nu til Graven.

Dg al den Høiheb, Du paa Jord har eiet,
Den tabe skal i Dødens Bo sin Glands;
Men hiſt hvor Sjælens Tanke vorder veiet,
Der ſkal Du ſmykkes med en bedre Krands,
Ej endt Malmets Tunger klinge nu ved Graven.

Thi naar Du ſelv paa Torne maatte træde,
Dg naar Din Barm var ſpendt i Kummeres Vaand,
Da fandt Du Trøſt dog i de Andres Glæde,
Dg i det Held, der udgif fra Din Haand;
Men Danmarks Klokker klinge nu ved Graven.

Snart hviler Du, hvor Støvets Smerte svinder,
 Hvor Himlens Fugle synge skal for Dig;
 Men faderløse Børn med klege Kinder,
 De græde høit og bittert ved Dit Liig,
 Mens Dødens Krands sig strækker over Graven.

Hvor skal de hen, who hører deres Klage,
 Hvo skjenker dem for Nattestormen Ly,
 Hvo skal nu trøste dem i Vintrens Dage,
 Til hvilket Arnested skal nu de tye,
 Mens Danmarks Dronning slumrer sødt i Graven?

Den strenge Lov, den kjenner ei vor Smerte,
 Endstjøndt dens Vægttskaal veier Liv og Død;
 Dog Støvet trænger til et hjærtligt Hjerte,
 Der smelte kan ved de Forladtes Nød;
 Men Fredens Lilie blomstre skal ved Graven.

Saa vil vi Dig da ei Din Fred misunde;
 Skjøndt mangan Vaar og Høst skal svinde hen,
 Og mangan Storm skal ryste Danmarks Lunde,
 Til vi Din Rige skue skal igjen;
 Men Himlens Fugle synge skal ved Graven. —

Epilog til „Hakon Jarl“,
paa Sørgesfesten efter Oehlenschlägers Død.

(Fremfagt af Madame Nielsen).

„Saa est Du da nu skrinlagt Hakon Jarl“
Saa klang det ellers jo i Thoras Mund
Mod Enden af det store Kæmpe-drama,
Der aldrig glemmes skal paa Danmarks D,
Saalænge Nordens Sprog i Norden tales.

Den sorte Kiste staaer paa Gulvet der,
Men denne Gang er det ei Hakon blot,
Vi tænke paa, naar vi betragte den;
Thi nys vi selv har lidt et større Tab
End Thora, da hun stod ved Hakons Liig.

Saa est Du da nu skrinlagt, store Skjald!
Som nylig glimred stolt i Sangens Hal,
„Liig Solen, hvorfra Alting faaer sin Glæde.“

— Saamangen Digter bandt en fylbig Krands,
Der tyktes Jer, saa duftende, saa frisk,
At I paa dette Sted den saae med Glæde.

— Dg dog det hendtes Eder vel, naar Aar
 Var rundue hen, og naar I atter saae,
 Hvad Eder trylled i de svundue Dage,
 Da var det, som det havde tabt sin Glæds,
 Som om en elsket Gjenstand visie sig
 Med salmet Blik og med forældet Ansyn.

Ja, saadan skeer det tidt, kun altfor tidt;
 Selv Aandens Blomster høre Tidens Mærke,
 De spire frem i Vaar og flæde sig
 I Lysets Herlighed en stakket Stund,
 Saa glemmer Solen dem og vandrer bort,
 Dg deres Plads ei findes meer paa Jorden.

Men see! der gives ogsaa andre Blomster
 Med uforvisnelig og evig Glæds,
 Der staae som Vidner om et bedre Hjem.
 Liig Nattens Stjerner, der i evig Ungdom
 Paa Sletten funkler og paa Fjeldets Top,
 I Skov og Dal og paa den vilde Hede,
 I Stæders Brimmel og paa Havets Bei,
 Saa glimte de paa Kunstens hvalte Himmel,
 Dg som vi skue dem i denne Stund,
 Saa skal de skues af de yngste Slægter.

— Ja saadan er de Blomster, han har samlet,
 Den store Skjalb, der nylig os forlod.

— Thi Sangens Musa folbed ud hans Binger,
 Dg som en Fugl i broget Farvepragt,

Saa svang han sig til Morgenrøden hen;
 Og høit mod Norden steg han som en Drn,
 Og Oldtids Ræmppekraft han nu begreb,
 Og mange Syner saae han paa sin Bei
 Og hørte Røster fra de dunkle Grave.

Og Beemod suged han af gamle Sange,
 Da lærte han at fatte Høstens Tungfind,
 Og Bindens Suk og Natviolens Duft,
 Og Rosens Drøm i dugbesprængte Dale,
 Og Elfskøbs Magt og al den Længsel, der
 I Vaarens Stund om Pigens Leie svæver.

Men hver en Skat, som paa sin Bei han fandt,
 Den lyse Herlighed i Østens Sale,
 Den stærke Malm, som dybt i Norden gjemmes,
 Det klare Guld i Morgenrødens Nafyn,
 Og Trostels Udelsteen paa Dvindens Barm,
 Og den uendelige, dybe Rigdom,
 Der glimter i Ustyldighedens Die:
 Alt dette samlede han med sjelden Kunst,
 Og dyppede det i Evighedens Bænde,
 Og saadan sanked han de sjældne Smykker,
 Som Tidens Taager aldrig kan fordunkle.

— Vi saae ham fødes i et ringe Huus,
 Og dog var ingen Drot saa rig som han,
 Og uden Sværdslag indtog han en Verden.

— Men da nu Jordens Gjærning var fuldbragt,
 Da stundede han tilbage til sit Hjem.

Og rolig skued han paa Gravens Rædsel
 Fast med et Smil og uden mindste Frygt;
 Thi vel han sølte det, og vel han vidste,
 At hine store Vinger, der ham bar
 I Kunstens Leeg igjennem Rum og Tiden,
 At de for Alvor nu ham skulde bære .
 I Dødens Stund til Paradisets Kyst,
 Det rette Fædreland bag Graven skjult,
 Det skjønne Land, hvorum han selv har sunget:
 „Hvor Elementer ikke fjendtlig stride,
 „Hvor unge Roser staae i evig Mai,
 „Hvor sødt Ufskyldighedens Engleklynge
 „Om Herkuls-skøllen sine Pilier snoer,
 „Hvor om den Evige de Stærke synge.
 „Forenet i et høit og helligt Chor“*).

Fred med hans Støv, og Hæder med hans Minde!
 Ja skjøndt han os forlod, skal dog hans Virken,
 Hans høie Kraft bestandig os ledsage;
 Og tidt skal vi hans Aand beundre, naar
 I Balbers Chor med Sprogets Marmorblokke
 Han kjæk og dristig leger, kaster dem
 Saa let omkring, som var det Straahalm kun,
 Der brev i Høstens Vind; og naar han atter
 I Morgenrødens Land med Lympha seiler,
 Mens Sangen flyder gjennemsigtig klar,
 Som Bækkens Bølger gjennem Blomsierenge;

*) Citiret af „Digterens Hjem“.

Dg naar med Hakon han i Kampen drager
 Dg maner Aander frem, saa fast man troer,
 At man de stærke Bingeslag kan høre
 Af Odins Møer, der slagre gennem Lusten.

Ja, sliq en Skjald har Norden før ei seet,
 Dg længe skal vi vente, til igjen
 En saadan Digtersjæl vor Jord besøger.
 Derfor vi lægge vil paa Risten ned
 Den store Krauds til Tegn paa Folkets Hyldest;
 Thi han skal aldrig glemmes i vort Nord,
 Saalænge Hella brænder under Snee,
 Saalænge Aanden høre kan og see,
 Saalænge Sproget toner til vor Lyft,
 Saalænge Hjertet slaar i Folkets Bryst.

Selskabsang,

(sungen i en Forsamling af unge Benner).

Det Vinter er, og dog skal ei vi fryse,
Saalænge Barmen solumer frisk og fuld,
Og medens Ardens Luer end kan lyse,
Og Diets Stjerne blinker over Muld.
Lad Somrens Ild da skintes i Din Tale,
Trods Mørke, Storm og Sne og Vinterslud!
Og lad os flye fra hine stolte Sale,
Hvor Kulden boer og Livet slukkes ud!

Thi skjøndt for Sandhed vi os gjerne hve,
For Skjønheds Magt og for den Vises Aand
Og for den Glædes, der boer i Qvindens Die
For Hertesværdet i en ædel Haand:
Saa skal vor Sjæl ei lægges dog i Kænker,
Og Talens Frihed er os Alle kjær;
Enhver skal ærligt sige, hvad han tænker,
Et dristigt Ord fornærmer Ingen her.

Og gennem Tiden skal sig Tanken svinge
Og hente Smykker hjem, som ei forgaaer,
Den friske Roser skal til Vintren bringe,
Og modne Frugter til den unge Baar;

Paa Musers Enge vil vi Blomster sanke
 Og hænge dem i Hallen til vor Lyft,
 Og Ild vi hente vil fra Sydens Ranke,
 Fra Dvindens Smil og fra det varme Bryst.

Og Diet tale skal, naar Læben tier,
 Og Alvorsord skal blande sig med Skjemt,
 Og Ungdomslyst med gamle Melodier,
 Og Fremtidshaab med hvad der længst er glemt;
 Men iiskold Spot, der Kraft og Ungdom dræber,
 Den falske Kløgt, der veier hvert et Ord,
 Og Hadets Smil paa Alvinds blege Læber
 Skal aldrig finde Plads ved dette Bord.

Affedsang til Academisterne i Sorø.

Jeg veed et Sted, som jeg har elsket længe,
 Dets Navn skal aldrig i mit Hjerte døe,
 Der leger Fjfsken mellem Blomsterenge,
 Der synger Droslen ved den stille Sø;
 Der glider Baaden langsomt under Landet,
 Mens Bølgen sukker under Narens Slag,
 Den ranke Hjort sig speiser der i Vandet,
 Naar Maanens Skin forvandler Nat til Dag.

Jeg veed en Egn, omkrandsket rundt af Lunde,
 Hvor Bøgen suzer for den sagte Vind,
 Hvor gamle Minder dybt i Skoven blunde
 Og vie den til stille Tænkning ind;
 Bag Lindens Blad dog høres Fugleqvadder,
 Og Mattergalen der en Tilflugt fandt,
 Hvor store Navne dybt i Barken sidder,
 Og voxer større med hvert Aar, der svandt.

Jeg veed en By, den er saa taus og stille,
 Den synes ringe for den ydre Sands,
 Den pragtløs er og dertil meget lille
 Og savner ganske Hovedstadens Glæds;
 Men hvo der vandred ved dens dunkle Bove,
 Og hvo der saae dens Roser spire frem,
 Og hvo der hviled i dens gamle Skove,
 Han sikkert aldrig vil forglemme dem.

Nei sikkert aldrig dette Sted I glemmer,
 Hvor I har vandret tidt ved Venskabs Haand,
 Hvor Vaaren hilset blier af tusind Stemmer,
 Imens den smiler som en salig Aand,
 Hvor I har skuet Skyens Leeg i Vinden
 Og drømt maaskee Jer bedste Foraarsdrøm,
 Og hvor I Taaren rysted let af Rinden,
 Saa den for evig sank i Glæmsjels Strøm.

Her har I forsket i de Vises Skrifter
 Og Tanke læst, der aldrig vorde glemt,
 Her har I stirret i de dybe Rister,
 Hvor Jordens Aand har sine Skatte gjemt,
 Her Eders Blik har vendt sig tidt tilbage
 Og skuet Tidens underlige Gang,
 Og her I grubled over Fremtids Dage,
 Mens Haabet sang for Jer sin gamle Sang.

— Saa drager bort! nu Tiden er udrunden,
 Og lever vel, og kommer snart igjen!
 Og lad de Blomster, som I her har funden,
 Til Frugter modnes, hvor I vandre hen;
 Thi Sølv og Guld, dem skal I ikke sanke,
 Dem har I aldrig lært at finde her,
 Men Aandens Frugt, den indholdsrige Tanke,
 Det er den Skat, der er os ene kjær.

Ved det skandinaviske Naturforskersmøde 1840.

Hvor dunkle Fjorde gennem Landet trænger,
 Hvor Hjulet juser, og hvor Strømmen gaaer,
 Hvor Granen dristig over Svælget hænger,
 Hvor Bjerget blegt i Maaneglandsfen staaer,
 Hvor Himlen klar i stille Skove blinker,
 Mens Stormen sover under Klippens Barm,
 Der er det Land, hvor Hjemmet Eder vinker,
 Hvor først I vaagned i Naturens Arm.

Hvor Kirken hæver sig bag Blomsterhøie,
 Hvor Taarnet knejser bag den gamle Lind,
 Mens Morgenduggen staaer i Rosens Die,
 Der glimter ventlig i den lune Vind,
 Hvor Nattergalen løfter mildt sin Stemme,
 Mens Bøgen grønnes over Kampens Grav,
 Der er vort Fædreland, der har vi hjemme.
 Hvor Leen klinger ved det sølvblaa Hav.

Ja, lang er Veien fra den Ø, der svømmer,
 Piig Svanens Ungel, over Vandets Speil,
 Til Nordens Fjeld, der under Skyen drømmer,
 Mens Elven spænder ud sit hvide Seil;
 Og længe varer det, før Stemmen klinger
 Fra Sverrigs Heltekyst til Danmarks Land,
 Og tidt maa Falken svinge sine Vinger,
 Før den fra Norge naaer til Sjællands Strand.

Og dog I faae det i de høie Sale,
 Hvor Sølvets glimter gennem Stenens Rist,
 Og vi det aned i de dybe Dale,
 Hvor Vaarens Finger skrev sin grønne Skrift;
 Ja Blodet røber det i vore Kinder,
 Paa Læben klinger det med hellig Lyft:
 En reen og høi og mægtig Aand forbinder
 De trende Folkesjæder ved Nordens Bryst.

Naturens Søn, hvis store Fakkelt flammer
 Paa Himlens Hvælving og det mindste Kryb,
 Paa Liliens Blad, i Stenens gamle Kammer,
 I Sjælens Folder og i Tankens Dyb,
 Han veed og kjender og han har det fundet,
 Det Aand, der samler Livet til et Heelt;
 Han aner, seer, hans Sjæl den har udgrundet,
 Den Kraft, der binder, hvad der synes deelt.

Derfor vi lytte til hans Tale gjerne,
 Der springer klar af Tankens dybe Sø,
 Og om den Enhed vil vi Alle værne,
 Der binder Nordens Bjerg til Nordens Ø;
 Ja den skal mærkes i vor Lands Bedrifter,
 I Ordets Klang, i Diets rene Blaa,
 Og den skal skues i de Bises Skrifter,
 Der aldrig kan og aldrig vil forgaae.

Sang ved Studenternes Møde 1845.

Mel: Kong Christian stod ved høien Mast.

Nei, Nordens Land kan ei forgaae,
 Det veed vi vist.
 Saa fast som Dovres Klipper graae
 Den skal i Tidens Bølger staae,
 Og aldrig kan dens Kraft forgaae,
 Det veed vi vist;
 Thi den med Livet er i Pagt,
 Og den kan spotte Dødens Magt
 Og Ligt.

Dens Minde trodser Tid og Grav,
 Mens Secler flye;
 I Sagas Skrift, paa Sagens Hav,
 Ved Kunstens store Tryllestav,
 Det svæver over Tid og Grav,
 Mens Secler flye,
 Og vækker Modet, der bortveg,
 Mens Haabets Stjerne blinker bleg
 Bag Sky.

Ja, vi vil gjemme Mindets Ord
 Med trofast Hu;
 Og hvor vi vandre hen paa Jord,
 Der vil vi virke for vort Nord,
 Med Mod og Kraft og Alvorsord
 Og trofast Hu;
 Og aldrig briste skal vort Baand,
 Og flye skal Døvlens seige Aand
 Med Gru.

Vi sværge ved vor vakke Sands
 Og Mindets Røst,
 Og ved de faldne Heltes Krands,
 Og ved de soundne Tiders Glands,
 Der glimter for den vaagne Sands
 Ved Mindets Røst:
 At vi for Nordens store Navn
 Vil synke selv i Dødens Favn
 Med Lyst.

Nordiff Sang, 1845.

Skjøndt Seclerne flygte som Drømme.
 Dog end vi forglemte det ei,
 At Livet i mægtige Strømme
 Fra Norden har banet sig Vej;
 Og Saga, der stirrer i Tiden,
 Har vidnet om Hedenolds Mød,
 Og Bølgen, der vandrer saa viden,
 Blev farvet af Kæmpernes Blod.

Og Duggen, der blinker og svinder
 I Skoven ved Dannemarks Hal,
 Er Alfernes Taare, der rinder
 Ved Tanken om Heltenes Fald;
 Og Vindenæs Høre, der sveve
 Fra Skaane til Dovrefjelds Rist,
 Er Suk, der i Lusten sig hæve
 Ved Mindet om Nordens Bedrift.

Nu Heltene længst ere døde,
 Nu stærmer ei Sjælen saa vildt;
 Men kunde vi Kraften gjenføde,
 Som Oldtids Bersærker har spildt,
 Og kunde vi tænde dens Flamme
 Og jage saa Sløvheden bort,
 Hvor fandtes en ædlere Stamme?
 Hvad Land kunde ligned med vort?

Og mægted med Aand vi at stride,
 Som forðum vi strede med Sværd,
 Og mægted vi Døden at libe
 For det, som gi'er Livet dets Værd,
 Og mægted vi Tvivlen at kue,
 Der tynger paa Sjælen som Bly:
 Da skulde ved Nordpolens Bue
 Som Stjerner det lyse paany.

Og er vi end skifte ved Rummet,
 Ved Vand og ved Klipper og Steen,
 Saa har dog vort Hjerter fornummet,
 At Aanden og Villien er een;
 I Aanden skal Alle vi mødes,
 Og Ivedragt skal skifte med Fred,
 Ved Aanden skal Norden gjenfødes,
 Og Verden skal undres derved.

Naar Anden sin Straale nedsender,
 Og Kræften gjenvinder sit Syn,
 Naar Modet, der blussende brænder,
 Ei dræber i Blinde som Lyn:
 Da svinder vort Nag og vor Kummer,
 Da enes, hvad forhen var deelt,
 Da vaagner vort Folk af sin Slummer,
 Da vorder vort Land til et Heelt.

Krigsang,

(Skreven i Aaret 1848).

Nu svæber dristig frem det danske Flag,
 Det Hjenden føle skal paa Kampens Dag,
 Og høit det klinger over Land og Sø:
 „For Danmarks Hæder er det skjönt at døe.“

Og Danmarks Sønner frygte Kampen ei,
 Dets gamle Banner viser Helten Bei,
 Og Mindets Stjerne glimter over Sky,
 Og Danmarks Aand er vaagnet op paa ny.

Og rolig leger den med Død og Grav,
 Som Vinden leger paa det vilde Hav,
 Og stoler trygt paa sine Vingers Magt
 Og møder Dødens Rædsler med Foragt.

I Fredens Aar fast som en Kvinde mild,
 Paa Kampens Dage som en Løve vild,
 Og tro som Guld mod Drot og Fædreland,
 Saa var fra Arilds Tid den danske Mand.

Forræderi han aldrig kan forstaae,
 Men han kan ærlig kæmpe, ærlig slaae,
 Og det skal rygtes paa den vide Jord,
 At Mod og Trostkab have Hjem i Nord.

Han aldrig leget har med Pligt og Ed,
 Han aldrig trygle vil om skændig Fred,
 Og ei han pletter Danmarks gamle Glands,
 Før binder selv han sig en Dødningsfrands.

Nu svæver dristig frem det danske Flag,
 Det Hjenden føle skal paa Kampens Dag,
 Fra Jylland klinger det til Sjællands D:
 „Før Land og Konge vil vi gjerne døe.“

Gravsang.

(Drit behandlet efter Shakspeares Cymbeline).

Frygt ei Sommerfolens Magt!
 Frygt ei Vinterstormens Dren!
 Du Din Gjerning har fuldbragt,
 Du gaaer hjem at faae Din Løn;
 Gyltne Lokker, Pigers Kunst,
 Alt skal worde Støv og Dunst.

Frygt ei for Tyranners Riv!
 Du staaer langt fra Vold og Svig,
 Egen og det mindste Siv
 Er det Samme nu for Dig;
 Kongen og de Lærdes Kunst,
 Alt skal worde Støv og Dunst.

Frygt ei Tordenfilens Brag!
 Frygt ei for Lavinens Løb!
 Frygt ei Ondskab og Bedrag!
 Du har endt Din Sorg og Fryd;
 Had og Elskov har omsonst,
 Alt skal worde Støv og Dunst.

— Saa hviil da rolig bag disse Træer!
 Gid intet Ondt maa komme Dig nær,
 Gid Tryllerens Haand maa slye Dig,
 Gid urolige Aander maae slye Dig!

Gravsang.

Stirrer ei i Graven ned
 Med de taarefyldte Blikke!
 Thi han er i Graven iffe,
 Han er hist i Evighed.

Hisset har en hjærlig Fader
 Mangen Bolig fjern og nær,
 Venlig staaer hans Stjernehær,
 Sine Børn han ei forlader.

Bugger han Dig blid i Arm,
 Læg Dig rolig da til Hvile!
 Dobbelt venlig vil Du smile,
 Naar Du vaagner ved hans Barm.

Giv ham da Din gamle Dragt!
 Mens Du slumrer under Løvet,
 Mens vi stirre ned paa Støvet,
 Virker han en ny med Pragt.

Taager over Graven gaaer,
Vi bevare dunkle Minder,
Men vi see kun hvad der svinder,
Ikke hvad der hist opstaaer.

Ei ved Døden at betragte
Kan vi granske Livet ud,
Men hvo slaaer sin Lid til Gud,
Han kan Døden vel foragte.

Aftensang.

(Efter Claudius).

Alt Skoven sig fordunkler,
 Den gyldne Stjerne funkler
 Paa Himlen reen og blid;
 Sin Ret Naturen kræver,
 Og over Engen søøver
 Den hvide Damp ved Aftenstid.

Hvor rolig Jorden hviler
 Bag Nattens Slør og smiler
 Saa mild og sommervarm,
 Fast lig et stille Kammer,
 Hvori al Dagens Jammer
 Forglemmes skal i Søvnens Arm!

Betragter Maanens Lue!
 Den er kun halv at se,
 Og er dog skjøn og klar;
 Som denne hulde Maane,
 Er Meget, som vi haane,
 Fordi vort Blik ei blev det var.

Vi stolte Adams Slægter
 Kun saare lidet mægter,
 Og Meget veed vi ei;
 Vi efter Skygger jage,
 Og mangen Kunst opdage,
 Og komme længre fra vor Vel.

Gud Fader i det Høie,
 Lær mig at skjelne nøie
 Det Sande fra dets Skin!
 Og, mens jeg er i Live,
 Lad liig et Barn mig blive!
 Skjenk mig et fromt, ensfoldigt Sind!

Og brister saa mit Hjerter,
 Skjenk uden Sorg og Smerte
 Den sidste Hvile mig!
 Og naar Du har den skjenket,
 Lad Sjælen usforænklet
 Opstige fra sin Grav til Dig!

Saa kold er Nattens Bøve,
 Nu vil jeg rolig sove,
 Giv mig, o Gud, Din Fred!
 See naadig til min Slummer,
 Og trøst mig i min Kummer,
 Og trøst min syge Nabo med!

Den Forladte.

Det var en Aften i den kolde Høst,
 Den lave Riisbøg stod i rødbrun Dragt,
 De tunge Perler hang paa Skovens Blade,
 Som om de sørged over Somrens Død.
 I Lunden høstes ingen Fuglesang,
 Og Vinden slumred; kun et eensomt Møl,
 Der, altfor silbig født, ei havde fuldbragt
 Det Hverv endnu, hvortil det var bestemt,
 Bevæged sig med støvbedækte Vinger
 Og lydløs Flugt imellem Skovens Grene.

Da nærmed sig med langsom Gang en Vandrer,
 Hvis Ansigt stemplet var med Sorgens Mærke;
 Hans Dies Blik var indadvendt, som om
 Han intet Ydre saae, men søgte kun
 I Sjælens Dyb sin egen Kammers Billede.
 Tilfældt han satte sig i Græsset ned,
 Med Haanden støttet mod den blege Kind,
 Ved Foden af en Eg, der stod ved Veien.

— Den stakkels Vandrer havde nylig tabt
 Et elsket Barn, en lille femaars Pige,
 Med silkebløde Haar og Dine blaae,
 En yndig Rosenknop, kun altfor siin
 For Vinterstormen paa den kolde Jord;
 En Paradisets Fugl, der sloien var
 Paa lette Vinger ned til Jordens Kreds,
 Og der paa lette Vinger, hvortil Støvet
 Kun hefted svagt, sig atter svang tilbage.

Alt Aaret forhen Moderen var død,
 Den lille Pige var hans sidste Skat.

Han havde siddet flere Nætter ved
 Den Lilles Seng og skuet, angstbefuldt,
 Hvorledes Dødens Skjer vælted sig
 Om hendes Afsyn, medens Sjælen drog
 Sig dybt tilbage til det Underste,
 Indtil den med et Suk fra Læben fløi.

— Snart laae hun smykket som en Engel hvid,
 En Myrtekrængel holdt hun i sin Haand,
 Og Døden havde kun, saa syntes det,
 Paa jelsom Viis forædlet hendes Træk.

Paa denne Dag han havde fulgt den Døde
 Og seet den lille Kiste sænkes dybt
 I Jord og vædet Graven med sin Graad.

— „Hvad skal jeg længer her!“ saa brød han ud,
 „For mig har Jordens Blendværk tabt sin Glæde,
 „Dens tomme Glæder er mig kun en Afsty.“

„Hvor stor var ei Din Skjønhed!“ vedblev han,
 „Dg dog den var en Gaade, dækket med
 „Et Slør for Verden; jeg kun kjendte den.
 „Dit lille Hoved hviled ved mit Bryst,
 „Dg glad jeg lytted til Din Røst, der klang
 „Lig Toner af en fremmed Fugl i Skoven;
 „Jeg saae Dit Smil, Din lette Gang, hvormed
 „Du, lig en Alf, paa Veien ileb frem;
 „Jeg saae Dig i Dit Dyes dybe Blaa,
 „Det var et magisk Speil, hvori en hellig
 „Dg himmelsk Aand med Undren stued paa
 „En ukjendt Jord.“

„Ja, Du var skøien ned
 „Fra Paradiset, for at vise mig,
 „At det, som er en Hemlighed for Verden,
 „Er mere værdt end al dens falske Glimmer.

„Jeg elsker ingen jordisk Kvinde meer,
 „Dg ingen ydre Skjønhed mig bedaarer;
 „Jeg elsker kun et blegt og lille Barn,
 „Der holder i sin Haand en Myrthestængel,
 „Jeg elsker kun og sønner kun en Grav.“

Saa talte han, mens Sjælens Blik sig fæstede
 Alt meer og meer paa de forsvundne Dage.

— Tilfældt han henfandt næsten som i Slummer;
 Thi han var træet af Vaagen og af Sorg.
 Da aabned sig den Verden for hans Dø,
 Der stiger frem, liig Stjerneglands i Natten,
 Af Søvnens dunkle Dyb, ja liig et Billede,
 Dog blegt og svagt, af Evighedens Synner,
 Naar fjernt de glimte gennem Gravens Port.

Det forekom ham, som en velbekendt
 Og elsket Stikkelse paa Veien gik
 Og nærmed sig og standsed ved hans Side.

„Du maa saa stærkt ei græde,“ hvisked den,
 Imens en lille Haand hans Kind berørte;
 Det var som lune Vindes Vift i Vaaren:
 „Thi naar Du græder saa, da falder der
 „En Skygge selv paa Paradisets Glæder.
 „Dog maa Din Sorg ei heller reent forsvinde;
 „Thi kun i Sorgen har Du mig endnu,
 „I Jordens Glæder staaer jeg fjernt og glemt;
 „Men Smerten er det stærke Baand, hvorved
 „Din Sjæl skal drages mod det stille Land,
 „Hvor jeg Dig venter med bestandig Længsel.“

„Jeg er endnu en Frugt,“ saa blev hun ved,
 „Der ei er moden, derfor maa jeg dvæle
 „Ved Gravens Port, ved Paradisets Indgang,
 „Hvor Evighedens lyse Morgenglands
 „Kun glimter fjernt og svagt i Horisonten.

„Dg dog er ogsaa der et deiligt Land,
 „Thi dybe Floder findes der og Bunde,
 „Hvis Speil ei brydes af den mindste Vind,
 „Dg Roser blomstre der paa smukke Stængler,
 „Hvis Skjønhed ingen jordisk Aand begriber,
 „Dg ranke Træer med evig friske Blade,
 „Som ingen Orm og ingen Verlen kjender;
 „Dg i de dunkle Skove synge Fugle,
 „Hvis Nøst er fuld af Haab og dybe Længsler,
 „Som Ingen fatter, før ham Graven favner.
 „Der leger jeg paa Blomsterenge med
 „De skjenne Børn, der tidlig gik herfra,
 „Mens lyse Skikkelser i Luften sees,
 „Dg store Stjerner speile sig i Vandet.
 „Der saae jeg ogsaa tidt min Moders Afsyn,
 „Saa klart som Maanens, der til Jorden smiler
 „Med stille Fred, men aldrig den berører.
 „Hun har mig sagt, at jeg skal vente paa
 „Din Ankomst i det dæmringsløste Land;
 „Thi Du skal føre mig, og Haand i Haand
 „Vi vandre skal mod Øst, mod Livets Dypgang.“

— Saa talte hun og vinked end med Haanden
 Til Afstedstegn og svandt saa hen i Luften.
 Men i det Fjerne klang en dæmpet Nøst:
 „Dvæl ei for længe! hift jeg venter Dig.“

— Da flygted bort en lille Sky bag Skoven,
 Dg Bøgen skjald og rysted fra sin Tøse
 De sidste Blade ned i Aftuens Stund.

— Men op af Græsjet sprang den blege Vandrer
 Dg sølte sig i Sjælen trøstet, skjøndt
 Han gjennem Marv og Been en Gysen mærked,
 Som Aanderigets Nærhed havde fremkaldt.

Dg tankesuld han vandred mod sit Hjem,
 Mens Maanen glimted bag de nøgne Grene.

Dog trende Døgn derefter var han død;
 Thi den, der kaldes af en Aand fra Graven,
 Saa siges der, hans Sjæl har ingen Ro
 Paa Jorden meer, men drages som en Trækfugl
 I Høstens Dage mod sit bedre Hjem.

Befrielsens Aand.

Prijs skulle vi Gud,
 Fordi han skjenked os
 Den favre, frugtbare Jord,
 Og smykked den
 Med Skovens Løvtag
 Med Engenes Pragt
 Og de rindende Baaude,
 Og omhyvælvede den
 Med Skjernes flagrende,
 Mangesarvede Slør,
 Gjennemglsødet
 Af Morgen og Aftenglands.

Prijs skulle vi ham
 For Sommerens modnende Kraft,
 Og for Vinterens Hvile,
 Og for det klare Dagslys,
 Der ustandselig strømmer
 Mellem Dpgang og Nedgang,
 Og for den hellige Nat,

Naar de evigvandrende Stjerner
 Nedglimte
 Liig Løfter om en lysere, uhenvisnelig Sommer,
 Skjøndt Mørket hersker paa Jorden.

Lovet være Gud
 For hver en Gave,
 Som Timerne bringe;
 For den blomstersmykkede Vaar,
 Naar Skovbuen synger,
 Og for den rige Høst,
 Naar Morgenstjernen vinker til Arbeid,
 Mens den aftagende Maane
 Vender sin Segl
 Ned mod de svulmende Kornaa.

Ja, takke vil jeg ham
 For hver en Fryd
 Og for hver en Smerte,
 Thi den kaldte min Sjæl tilbage
 Fra Livets Letsind;
 Dog allermest
 Fordi han befalede Dig,
 Du befriende Dødsengel,
 At nærme Dig til Menneskenes Bosiger.

Vel veed jeg at slette
 Din mindre mægtige Broder,
 Han, der, omflagret af Drømmenes Hær,

Nyfter sin valmubekrandsede Tinding
 Hver Nat ved mit Leie;
 Vel føler jeg,
 At ogsaa han har blandet en Draabe
 Fra Forhyggessens Bælb,
 Som Du bevogter,
 I det Væger, han rækker mig;
 Men jeg veed ogsaa,
 At det Bedste, han eier,
 Er en Gave fra Dig,
 Og at de Stjerner,
 Der nedblinker i Din Nat,
 Ere langt mægtigere
 End de, der glimter over hans Isse.

— Men Jordens Sønner
 Have dannet sig Afguder af Malm,
 Hentet fra Dybet,
 Og de kaste sig i Støvet for dem
 Og sige:
 „Hvad have vi andre Guder behov?“
 Og de bygge sig Boliger
 Af Bjergets Marmor
 Og sige:
 „Lader os blive her,
 „Vi begjere ingen anden Himmel!“
 Og de kalde den en Daare,
 Der troer paa det,
 Som ikke kan gribes med Hænder.

— „Bandsittige!“

Saa klinger deres Røst,

„Har Du seet Støvet røre sig

„I Dine Grave?

„Har Du hørt Stemmer berne,

„Der hviskede om de Dødes Liv?

„Eller troer Du,

„At Du engang skal høre dem?

„Nu vel!

„Saa forsk igjen og atter igjen!

„Stig ned i Jordens Afgrunde!

„Sænk Dig i Oceanets Strømme!

„Fæst Lysets Vinger til Dine Skuldre

„Eller lad dets Straaler bære Dig

„Til hine Drømmeverdner,

„Hvorpaa Dit Liv styrer i Natten,

„Til hine Steder, hvor Lystaagerne boe,

„Hvor Syvstjernen stiger,

„Hvor Medusahovedet blinker,

„Medens Ornen flyver mod Nedgang,

„Og see, om Du finder den Ewiges Spor

„Mellem Stjernerne!

— „Men Du finder det ei,

„Kun Død og Forgængelighed finder Du;

„Ja selv i Dine hellige Bøger

„Aander der en Tvivl

„Midt i det Haab, de forkynde.

— Nei, jeg tvivler ei;

„Thi jeg veed, at den, der forsker med Trofskab,

Skal finde.

Dg hans Blik skal klares,
Medens Narene rinde,
Dg det ydre Syn forduktles;
Dg hans Aand skal voxe,
Medens den jordiske Skikkelse nedbøies,
Dg Hynernes Net lægger sig derover.

Ja, var ikke Du,
Hellige Dødsaaud,
Hvor saae vi da Ende paa Jordens Nød,
Paa de Stoltes Overmod,
Paa de Uretfærdiges Vold,
Dg paa Forfølgernes Rasen!
Men Du er den Ubestikkelige,
Der aldrig bøier sig
Hverken for Guld
Eller jordist Høiher.

Du er den bittre Galde,
Der abstiller Næringen fra det, der skal forkastes.

Hvis vort Liv var uskyldigt,
Dg vi kjendte det Maal,
Hvortil Du fører os,
Da skulde Jubel tone mellem Gravene
Dg hellig Glæde ved den Elskedes Vaare;
Dg kun ringe vilde den Fryd være,
Hvormeget Moderen leder

Sin blomstrende Datter
 Til Brudestakens Glands,
 Imod den,
 Hvormed hun da skulde see hendes Billed
 Udstrakt,
 Med en Myrthebrands om de blege Loffer,
 At henbæres til Dødens Bolig.

Men Afgudernes Dyrfere,
 Forhærdelsens og Trodsens Børn,
 Og de, hvis Pander mærkedes
 Med Cainsmærket,
 Maae med Rette frygte Dig;
 Thi vel bortvisker Du
 Det jordiske Støv,
 Der tynger paa Sjælen,
 Dog de Mærker, som dyb Uretfærdighed
 Har indbrændt deri,
 De træde stærkere frem
 Ved Din Berøring,
 Og de bortvaskes kun
 Med Angerens Taarer
 Af den Eviges Haand.

Derfor synes det,
 Som Rædsel og Skræk
 Holde Vagt mellem Gravene;
 Dog aner den Vise,
 At Befrielsens Aand

Skal møde ham der
Under Nattens Klædning.

Hvi skulde han da klage
Over at Forgængelighedens Glæder forsvinde
Naar han veed,
At Du skal oplufte hiint Land,
Hvor hans Elskede boe,
Og hvor Lysets Skiffelser vente ham,
Medens Veien til dem
Daglig vorder fortere!

Ja, han mærker vel
Dit Andepust,
Hvor Hoven aldrig søgte Dig;
Thi han veed, at Kjærlighedens Maansfin
Kun er en Afglands
Af Din Herlighed;
Og han aner Din befriende Magt
I Heltens dristige Daad,
Og mellem de blege Marmorbilleder
I Kunstens Hal,
Hvor de Døde lever;
Og i Digternes hellige Syner,
Naar de mildne
Den skærende Smerte med Veemods Dug
Og med Glimt af en høiere Glæde;
Og i Andagtens Stund,
Naar Jordlivets Lænker løsnes,

Dg Længselens Binger vore,
 Ligg Trækfuglens,
 Naar Afreisen forestaaer.

Dog der gives et fortere Dødsnulm,
 I den stjerneløse Nat,
 Hvor Dæmonerne boe.
 Vee den, der forvilder sig did,
 Dg hører Lyden af Fortabelsens Bænde,
 Der nedbruser i Afgrunden.

Men der klinger en Nøst fra oven:

„Fader, forlad dem,
 „Thi de vidste jo ei,
 „Paa hvilken Vei de gif!“

Dg der klinger en anden Nøst,
 Dg Manderne skjælvte,
 Som de skulde splittes ad,
 Men Ordet er dunkelt,
 Dg Ingen af dem, der skabtes,
 Forstaaer det.

Geistlige Sange.

Vegelsang ved en Kirkeconcert.

(Efter en Oversømmelse paa Vestkysten af Island).

Chor af Qvinder.

Stormen hviner, Skoven hæver, Hytten skjælver under Strand,
 Vilde Skrig i Ratten klinger,
 Skyen flyer paa vaade Vinger,
 Dybets Bølge fremad bruse,
 Løst er Havets stærke Sluse,
 Bjælker knage, Diger briste, Bølger skylle høit paa Land.

Chor af Mænd.

Bjælker knage, Diger briste, knuust er Vandets Fangebuur,
 Dybt i Dybet Hytten svinder,
 Aldrig hjem Du Veien finder,
 Alt har Bølgen Dig berøvet,
 Knæl og græd og synk i Støvet!
 Skjælv og dø og frygt i Døden den fordærvende Natur!

Chor af Qvinder.

Du, som aldrig til Din Broder bragte Hjælp og Haab og Trøst,
 Kan Du rolig Diet luffe,
 Medens tusind Munde julte?

Bover Du ved Tant at glædes,
 Medens tusind Dine vædes?
 Gyser ei Din Sjæl i Ratten for den stærke Dommers Røst?

Chor af Mænd.

Han, der agter Kongers Stoltthed ikke meer end sorten Muls,
 Han, der Bølgens Bølke binder,
 Han, der Bei i Ratten finder,
 Han, hvis Ord bevæger Dybet,
 Han, hvis Die tæller Krybet,
 Han, skal komme, han skal dømme, han skal veie Tankens Guld.

Chor af Qvinder.

Tiden sfister, Ormen gnaver paa de stolte Slægters Pragt;
 Kun den Daad, jeg har bedrevet,
 Kun det Liv, min Sjæl har levet,
 Kun den Skat, mit Hjerte finder,
 Kun den Kraft, min Villie vinder,
 Den er min, naar Gravens Aander lege med den visne Dragt.

Begge Halvchor forenede.

Her, hvor mine Døde sove, Herre, vil du høre mig:
 Styrk og led og bøv mit Hjerte!
 Lad mig modnes ved min Smerte,
 Ved de Sorger, der mig saare!
 Skjenk min Sjæl en frugtbar Taare,
 At den renset kan opstige fra den dunkle Grav til Dig!

Psalme.

Solen i sin klare Glands,
 Som paa Himmelbuen svømmer,
 Natten med sin Stjernefrands,
 Der om Evigheden drømmer,
 Gaae sem Børn i Ledebaand
 For den stærke Herrens Haand.

Lynets Sky paa Himlen mørk,
 Naar den vilbt i Natten svæver,
 Stormens Flug i Lustens Drif,
 Naar den høit sin Binge hæver,
 Vølgen med det hule Bryst,
 Skjælve dog for Herrens Røst.

Er Din Sjæl af Kummer mat,
 Viser Verden Dig sin Brede,
 Staaer Du eensom og forladt
 Som en Ravn paa vilben Hede,
 Hæv Dit Blik mod Himlens Blaa,
 Da skal al Din Sorg forgaae!

Han, som hører Hjortens Skrig,
 Naar den langt fra Hilden vanter,
 Han skal ogsaa høre Dig,
 Rast da bort de feige Tanker!
 Kuel og bed og dæmp Din Graad,
 Da har Smerten tabt sin Braad!

Lovsang.

D, Herre! jeg vil gaae, hvorhen Du kalder,
 Thi jeg det veed, o Gud!
 At ei den mindste Spurv til Jorden falder,
 Naar ei det er Dit Bud.

Dg boede jeg, hvor Jsens Fandser spænder
 Sig over Nordens Barm,
 Dg vandred jeg, hvor Drfnens Flamme brænder,
 Mig savned dog Din Arm.

Ja mødte Hvalen mig bag Dybets Døber
 Paa stumme Rædslers Veie,
 Dg stod jeg, hvor Lovindens Afkom sover,
 Din Haand mig svigted ei.

Dg sank jeg ned til Sølvets skjulte Leie,
 Dg did, hvor Malmet groer,
 Dg hæved jeg mig høit paa Vindens Veie,
 Jeg fandt igien Dit Spor.

Dg stod jeg der, hvor Rattergales Tunger
 Forkyndte Baarens Priis,
 Dg der, hvor Ravnene mader sine Unger,
 Jeg fandt Dig ligerviis.

Ja, var min Fod saa let som Hildevældet,
 Der sprudler under Sky,
 Og fløi med Ornens Flugt jeg over Fjeldet,
 Jeg kunde Dig ei flye.

Og stod jeg der, hvor Dagens Blomst udspringer
 Bag Østens lyse Sti,
 Og fløi jeg bort paa Aftenrødens Vinger,
 Jeg fløi Dig ei forbi.

Og vandred jeg, hvor Morgenstjerner flammer
 I Livets Ungdomsfjær,
 Og slutted jeg mig ind i Dødens Kammer,
 Da var Du atter der.

Og kunde jeg hver dunkel Taage sanke,
 Som Matten klæffer ud,
 Og gemme dybt deri min stumme Tanke,
 Jeg stuffed ei min Gud.

To geistlige Digte.

(Frit behandlede efter Novalis).

1.

Min Sjæl, hvad kan Du meer begjere,
Naar hen i Dit Pansum vil boe,
Naar han Din Kjærlighed vil nære
Og skjenke Dig sin faste Tro?

De stirre vildt i alle Kroge
Og søge Lys paa Mørkets Bei,
De troe sig Alle meget kloge
Og kjende dog til Frelsens ei.

En tænker, at han den skal gribe,
Og Guldet er hans Binding kun,
En vil den hele Jord omstibe
Blot for en Lyd af Rygtets Mund.

En søger Glands i Kamp og Fare,
En løber efter Laurens Blad,
Og Alle hilder Lyffkens Snare,
Men Lyffen gjør dem ikke glad.

Har han da ei Jert Syn opluffet,
 Har I da glemt den sande Skat,
 Har I da glemt, at han har druffet
 Den bittre Kalk i Dødens Nat?

Har I ei seet de gamle Skrifter,
 Ei læst om ham et fattigt Ord,
 Har I ei hørt om hans Bedrifter,
 Hvordan hans Vandel var paa Jord?

Hvordan han kom til Rebrons Dale,
 Udsfanger af den kydske Brud,
 Hvordan den klang den høie Tale,
 Der gik fra ham i Verden ud?

Hvordan han sig til Støvet lænked
 Af Medynk med den sunkne Jord,
 Hvordan han sig i Graven sænked
 Som Grundsteen for sin Kirke stor?

Kan dette Budskab Jer ei røre,
 Var denne Mand ei Sandheds Tolk?
 Vil I ei aabne Hjertets Døre
 For den, der døde for sit Folk?

Vil I ei trodse Spot og Fare,
 Naar han Jer ssjenker Liv og Trøst?
 Vil I ei Sjælen reen bevare,
 Naar han den holder ved sit Bryst?

O tag mig hen Du Lysets Bringer,
 Du Troens Helt, Du Livets Ord!
 Naar alle Dødens Klokker klinger,
 Saa veed jeg dog, hvor Frelsen boer.

Du skal mig til de Elfte bære,
 Der vandre fjernt bag Gravens Gal,
 For Dig nedknæle Himlens Hære,
 Og dog hos mig Du dvæle skal.

2.

Der gives saa bange Tider,
 Der gives en Nat saa sort,
 Hvor tause Gjenfærd glider
 Igjennem Mørkets Port.

Paa Himlens Hvælving lyner
 Et Glimt af Dødens Skjer,
 Og Rædselens blege Syner,
 De komme Dig jagte nær.

Da brister Haabets Anker,
 Du Afgrundssvælget seer,
 De vildtopprørte Tanker
 Ei lyde Villien meer.

Afsindighed staaer og truer,
 Dig loffer Mørkets Drøm,
 Da slukkes Diets Luer,
 Da standser Pulsens Strøm.

Slig, hvo har Rørset kaaret
 Til Trods for Verdens Nød;
 Hvo blev til Kampen kaaret
 Imod den bittre Død?

Betragt hans dybe Bunder,
 Da saaer Dit Hjerte No;
 Og knæl for Libernes Under,
 Og vær Din Længsel tro!

En Engel skal Dig føre
 Til Frelsens fjerne Strand.
 Der skal Du Toner høre
 Fra det forjattede Land.

Et geistligt Digt.

(Efter Schenkendorf).

Stedse maa jeg derpaa grunde
I den gamle hellige Bog,
Hvordan i Judæas Lunde
Herren vandred from og klog.

Hvordan han med milde Lader
Paa det høie Bjerg mon staae,
Hvordan som en kjærlig Fader
Han velsignede de Smaa.

Hvordan han de Syge læged,
Vindred den Betrængtes Savn,
Hvordan han den Arme kvæged,
Kaldte ham med Brodernavn.

Hvordan han hver Synder trøstede,
Der bekymret til ham kom,
Og det haarde Hierte rystede,
Frelste det fra Dødens Dom.

Stedsse maa jeg derpaa grunde
 I den gamle hellige Bog,
 Hvordan i Judæas Lunde
 Han hvert Hjerter til sig drog.

Han har troelig Gjorden ledet,
 Som ham Himlens Herre gav,
 Om dens Vandring har han frebet
 Med sin milde Hyrdestav.

Herre, jeg mit Leie kaarer
 I Din Gjord og ved Din Fod,
 Lad mig smelte hen i Taarer,
 Frelst og salig ved Dit Blod.

Gudhengivenhed.

(Frit omarbejdet efter Paul Gerhard).

Mod Herrens Afsyn gaaer min Bei,
 Ham vil jeg lade raade,
 Han synes streng, men er det ei,
 Hans Straf er selv en Naade;
 Han bygged Himlens høie Tag,
 Han aldrig mig forlader,
 Og slaaer han end med stærke Slag,
 Saa er han dog min Fader.

En Fader, det er joleklart,
 Vil ei sit Barn bedrøve,
 Og skeer det, er det aabenbart
 For det ved Sorg at øve;
 Ja, kasted end hans stærke Haand
 Mig ud i Bølgedybet,
 Saa veed jeg dog, at Herrens Aand
 Kan finde mig blandt Kryp.

Hvor fik jeg vel mit Ophold her
 I Jordens Kamp og Fare,
 Hvis ikke Herren stod mig nær,
 Og vilde mig bevare?
 Med ham bliver selv den sorte Nat
 Saa lys som Morgenrøden,
 Hvad ei han holder, synker brat
 Og gives hen til Døden.

Hos ham er Visdom og Forstand,
 Hos ham er ei Forvandling,
 Og Tid og Sted dem kender han
 Til Hvile som til Handling,
 Og hvad han gjør, er herligt gjort
 Og maa til Lykken føre,
 Selv naar han lukker Glædens Port
 Og aabner Sorgens Døre.

Du tænker vel, naar Du ei har,
 Hvad Kjøb og Blod begjere,
 At sliq en Byrde tung og svar
 Du ei formaaer at bære;
 Da Sorger i hver Krog Du seer
 Og lader Smerten raade
 Og husker ei, at hvad der steer,
 Er til Din egen Baade.

Den Herre, der med mægtig Aand
 Af Støv Dig kunde skabe,
 Han holder og Din Sjæl i Haand
 Og kan den aldrig tabe;
 Derfor Du vente maa med Ro,
 Til Du hans Stemme hører,
 Da skal han bygge Dig en Bro,
 Der til Din Frelse fører.

Den Sæd blier sikkert altfor let,
 Der savner Regn og Væde,
 Og Aandens Fakkell brænder slet
 I Sol og lutter Glæde;
 Den Urt, der bringer bitter Bee,
 Kan skjenke røde Kinder,
 Saa maa Dit Die Sorgen see,
 Før det sin Frelse finder.

Nu vel, min Gud, saa lægger jeg
 Mit Liv i Dine Hænder,
 Du har beredet mig min Vej,
 Du bedst min Bane kjender;
 Saa tag mig i Din stærke Favn!
 Jeg vil Dig lydig være,
 Jeg veed, det vorder mig til Gavn,
 Og Dig til Glands og Ære.

Naar Haabet vinker i det Blaa,
 Jeg vil det ikke vrage,
 Og skal jeg gjennem Tjørne gaae,
 Da vil jeg ikke klage.
 Og skal jeg blive her paa Jord,
 Da vil jeg vente rolig,
 Og hvor Du vil i Syd og Nord,
 Der fæster jeg min Bolig.

Og aabner sig den Vei saa trang,
 Hvor Kind og Die blegner,
 Velan, jeg gjerne gaaer den Gang,
 Som Herren mig betegner.
 Ja, glad jeg føler Dødens Magt;
 Thi den skal did mig bringe,
 Hvor Herren breder ud sin Pragt,
 Mens Himlens Klokker klinge.

Romancer.

Frelseren paa Vandet.

Den gyldne Sol sank ned i Vesterlide,
 De sidste Straaler over Vandet spille,
 Og Alt er taust og høitidsfuldt og stille,
 Da seer en Snekke man ved Kystens Side.

Den klare Maane sig af Bølgen hæver,
 Og Støvets Dje den til Himlen vinker,
 Dens lyse Speil igjennem Natten blinker,
 Mens lette Taager høit i Luften svæver.

Da nærmer sig en liden Flok fra Landet,
 Det er den høie Christus med sin Skare,
 Fra Capernaum agter han at fare,
 Og Snekken søre skal ham over Vandet.

Det store Seil sig ud for Vinden spiler,
 Den dunkle Snekke glider frem af Havnen,
 Men Frelseren sig lægger bag i Stabnen,
 Og træt af Dagens Møie der han hviler.

Men da nu Petrus seer, at Herren sover,
 Da taler høit han efter gammel Bane,
 Om hvad han haaber, troer og halvt kan ane,
 Mens Sneffen gynger paa de sagte Bover:

„Et Glavind vil jeg ved min Hoste binde;
 „Thi Ravnens Unger flyve skal mod Norden,
 „Dg Davids Scepter skal betvinge Jorden,
 „Dg Herrens Ild er optændt mod min Fjende.“

„Dg Kongers Arving skal ved Kedron stride,
 „Dg Zions Løve skal af Søvn han vække,
 „Dg Stormens Drn hans Seiersvogn skal trække,
 „Dg Morgenrøden foran ham skal skride.“

„Dg Død og Liv skal han med Sværdet veie,
 „I Blod skal Juda dyppe sine Hænder,
 „Dg Benjamin skal knuse Fjendens Lænder,
 „Dg Sol og Maane skal for ham sig neie.“

„Dg Ophirs Guld skal smykke Basans Helte,
 „Dg høit vor Stemme skal i Kampen runge,
 „Dg Morgenstjerner om vor Glæds skal sjunge,
 „Dg vi skal fængsle dem til Zions Bælte.“

— Saavidt var Petrus kommen i sin Tale,
 Da blinke hvide Lyn paa Mattens Kinder,
 Dg fjerne Hyl blier hørt paa Klippens Tinder,
 Thi Binden sujer gjennem Bjergets Sale.

Den vilde Vandfugl paa sin Røde skriger,
 En selsom Luftning gennem Luften vifter,
 Og Stjernen skjælver, mens den Farve skifter,
 Og Stormen sænker sig, og Bølgen stiger.

Og Skyens Drage gennem Luften seiler,
 Og Egen jukker i Judæas Lunde,
 Og rundt om Skibet tude Stormens Hunde,
 Og som en vælig Ganger Bølgen steiler.

Og Nattens Rædsel hvert et Øie blander,
 Og Hvirvelvinden over Dækket feier,
 Og som en Tragt den vilde Sø sig dreier,
 Og Roret brister i den Stærkes Hænder.

Da raaber Petrus: „Reis Dig, Du, som sover,
 „Og see, hvor Bølgen over Dækket spræiter,
 „Stat og hør den Sang, som Vinden fløiter,
 „Stat op, Messias, tæm de vilde Bøver!“

— Men før hans Ord i Stormen Bei kan finde,
 Da seer han Christus ved sin Side stande
 Og strække Haanden over Dybets Bænde,
 Da standjer Bølgen og de stærke Vinde.

Og Maanen viser sig paa Himlen atter,
 Og Stjernen glimter efter gammel Bane,
 Og Skibet strider fremad som en Svane,
 Mens Vandets Speil sig over Dybet glatter.

Da monne Sneffens Mænd paa Christus skue:
 „Hvo er dog denne, der gjør Lynet hange,
 „Der glatter Vandet som en tæmnet Slange,
 „Der med en udskraft Haand kan Veiret kue?“

Men Frelseren sig om til Petrus vender:
 „Din Tanke svulmer som den sorte Bølge,
 „Dit Hjertes Hovmod kan Du ikke dølge,
 „Den sande Vei endnu Du neppe kjender.

„Dog er Du bedre selv end Dine Tanker,
 „Derfor jeg kom at redde Dig fra Døden,
 „Thi Du har stølet paa min Hjelp i Nøden,
 „Dg Du har følt, at jeg er Troens Anker.

„Men Støvets Krone skal jeg aldrig eie,
 „Dg Jordens Kongespiir jeg ei skal kræve,
 „Dg dog skal Dybet for mit Nafn bæve,
 „Thi jeg er Frelsens Lys paa Mættens Veie.

„Dg alle de, der mig af Hjertet kalde,
 „De skal mig vift paa Livets Sneffe skue,
 „Dg de skal mærke, jeg kan Stormen kue,
 „Thi jeg er sendt at reise dem, som falde.“

Tvekampen.

Med Seier krandsjet stod den svenske Hær,
 For første Gang var Tilly overvunden,
 Ved Leipzig traf ham Gustav med sit Spær,
 Hans Mod er brudt, hans bedste Kraft er svunden;
 Sit høie Maal nu stander Kongen nær,
 Hans Kæmper alt har Bei bag Elben funden
 Der, lig en Vandsnog, i sin Barndom ranet,
 Med Hvislen flyer igjen til Oceanet.

I Skoven høres ei den mindste Vind,
 Kun fjern og eensom Klosterkloffen bæver,
 Da standser Kongen, takkefuld i Sind,
 Af sine bedste Kæmper Raad han kræver;
 Han vier dem i sine Planer ind,
 En dunkel Skygge paa hans Pande svæver,
 Og Heltens Tale klang i Aftenrøden
 Liig Sværdets Tunge, naar det bringer Døden.

Hans Herskerblit, hans Ord, hans Læbes Smil
 Henriver pludselig de raske Kæmper,
 Og hver en Helt, han være nok saa vild,
 Sig efter Kongens Mening gjerne læmper,

Kun En alene tvinger ei sin Ild,
 Og intet Vink hans Driftighed neddæmper;
 Han Seaton hed, og var i Skotland baaren,
 Og Kongen havde ham til Ven udkaaren.

Og høi og kraftig hæver sig hans Barm,
 Sin Hu at følge han ei eftertragter,
 Men Heltens Tale vækker Kongens Harm,
 Han Taushed bød, men Seaton ei det agter,
 Da hæver Gustav pludselig sin Arm,
 Og Breiden ei at temme meer han magter;
 Men Seaton blegner som et Liig og svinder,
 Thi Kongens Haand har rammet Heltens Kinder.

— Men hver en Dag, naar Mørket stander nær,
 Naar Fakklen tændes, og naar Solen viger,
 Paa Sletten snart og snart bag dunkle Træer
 Forsamles Kongen og den mindste Kriger,
 Og knæler ned i Aftnens Rosensfjær
 Mens Nattens Jugl i Østen langsomt stiger,
 Og mens den breder sine sorte Vinger,
 En deilig Psalme gennem Leiren klinger.

Dib ogsaa denne Dag mon Gustav gaae,
 Da toner en af Luthers gamle Sange:
 „Ved egne Kræfter lidt vi kun formaae,
 „Dog er der En, der aldrig vorder bange,

„Og Ordet urørt skal de lade staae,
 „Og siden Tak dertil de skulle fange,
 „Vi have lært det troligt at bevare,
 „Det er vort Skjold mod Synd og Død og Fare.“

Men da nu længst den høie Melodie
 Var i den dunkle Natteluft forsvunden,
 Da vandrer Kongen hvert et Telt forbi,
 En enlig Bei han har i Krattet funden;
 Og fremad skrider han paa Mattens Sti,
 Og tænker paa den Dag, der er udrunden,
 Og paa den Skjald, der havde Psalmen skreven,
 Og paa den Ild, hvoraf han frem blev dreven.

„En anden Ild har dreven mig i Dag,“
 Saa tænkte han, og mon paa Maanen skue,
 Der stod i Luften som en Lampe svag,
 En brukken Ring da syntes ham dens Lue,
 Hvis bedste Deel var truffen af et Slag,
 Et gyldent Trostabspant, hvis halve Bue
 Var revet bort af Tidens dunkle Bænde,
 Hvori sig Fortids Lys med Taager blænde.

„Alf,“ sagde Kongen, „hvo er den, hvis Fod
 „Ei snuble kan, mens end han er i Live!
 „For heftig blussed stundom vel mit Mod,
 „Paa Bredens Tjerne kan man let sig rive,

„Dg Grens Træ maa gjødes tidt med med Blod,
 „Hvis friske Frugter det skal atter give,
 „Men ærlig Anger kan forjone Brøden,
 „Dg jeg vil kæmpe for min Tro til Døden.“

Da svinder Maanens Ring bag Skyen bort,
 En enkelt Stjerne blinker kun foroven,
 Dg Nattens Drage vorder mere sort,
 Dg Gustav hører nære Trin i Skoven;
 „Nu,“ tænker han, „det er en eensom Hjort,
 „Det feige Dyr blier tidt ved Nat foroven,“
 Da Skyen atter bort fra Maanen viger,
 Dg Kongen standses af en eenlig Kriger.

Det Seaton er, han ligner fast en Aand,
 Der alt med Gravens Rædsler er fortrolig,
 Dg ikke fængsles meer af hine Baand,
 Der binde Sjælen fast til Vysets Bolig,
 Paa Sværdets Heste lægger han sin Haand,
 Kong Gustav ham betragter taus og rolig,
 Da træder Seaton pludselig tilbage,
 Dg Haanden sank, der vilde Sværdet drage.

„Forbavne! vil Du kæmpe nu med mig?“
 Saa taler Kongen, „det Dig lidet nytter.“
 — „Nei, kun min Afsted fordrer jeg af Dig,
 „Da til et bedre Land jeg Foden flytter;

„Thi Gustavs Arm er nu en Tidsel liig,
 „Der saarer Mænd og Krybet kun beskytter.“
 — „Din Afsked skal jeg Dig i Teltet stifte.“
 Da iler Seaton bort med mørke Blikke.

Dg førend Morgenbønnen end er læst,
 Et Bud fra Kongen ham hans Afsked bringer,
 Dg rask bestiger han sin skotske Hest,
 Med skarpen Spore han den fremad tvinger,
 Hvor Heden strækker sig mod Nord og Vest,
 Hvor Lyngen sparsom gennem Sand fremspringer.
 Da seer en Rytter han, hvis Raabe bølger
 I Morgnens Vind, og der ham hurtig følger.

Stærkt hvirvler Stormen mellem Sand og Steen,
 Dg ryster Lyngen og dens blege Klover,
 Dog findes her ei nogen Dvift og Green,
 Hvoraf den rive kan de grønne Loffer,
 Kun Støvet jager den, som letten Reen
 Paa Nordens Fjeld opjager Sneens Flokker,
 Der, Seaton liig, nu mangle Grund og Kjerne
 Dg drives uden Raft imod det Fjerne.

Tilsidst han kommer til et lidet Land,
 Der isjernes end af Dannerkongens Dje,
 Der hersker Freden længst, og ingen Mand
 Kan der med Spær og Landse Retten hse,

Der ender sig den lysegule Sand,
 Der hviler Seaton mellem Blomsterhøie,
 Da seer en Rytter han paa fulsort Ganger,
 Og ikke meer at hvile han forlanger.

— „Hvi har Kong Gustav gjennem Storm og Blæst,
 Saa taler Seaton, „fulgt mig over Heden?“

— „Jeg var Din Konge nys, nu er jeg Gjest
 „I dette Land, der skjermes rundt af Freden.“

— „Hvi kommer væbnet Du paa fulsort Hest,
 „Som Dødens Engel midt i Livets Eden?“

— „Her hersker Fred, her ender sig mit Rige,
 „Og som i Døden er jeg her Din Lige.“

— „Hvi binder Du Din Hest bag disse Træer,
 „Og drager Sværdet fra Din venstre Side?“

— „Jeg er ei Konge meer paa Sletten her,
 „Som Ligemand, vil jeg nu med Dig stride.“

— „Jeg veed at Tvekamp var Dig aldrig kjær,
 „Hvor kan jeg da paa denne Høimod lide?“

— „Et uretfærdigt Slag Din Kraft har søldet,
 „Det skal med Sværdet vorde nu gjengjældet.“

Da styrter Seaton pludselig til Jord,
 Paa Gustavs Haand hans hede Taare rinder:
 „Nei, hvor Du staaer est Du en Konge stor,
 „I intet Land det Herskerteegn forsvinder,

„Som tryffet blev ved et almægtigt Ord,
 „Da Du blev til, paa Dine Helteskinder,
 „Dg aldrig kan jeg voxe til Din Lige,
 „Paa Jorden ei og ei i Himlens Rige.“

— „Vil, spurgte Gustav, „tro mig tjene Du,
 „Da skal ei meer jeg vredes ved Din Tale?“
 — „Ja jeg vil tjene Dig, med ærlig Hu,
 „Thi Du mit Mod har vakt igjen af Dvale.“
 — „Vel,“ svared Kongen, „Du er adlet nu,
 „Et draget Sværd skal i Dit Skjold Du male.“
 — Saa red de lystig bort i Morgenrøden,
 Dg snart ved Lützen fandt de Begge Døden.

En Gravsteen ligger paa den vilde Sti,
 Der sank Kong Gustav midt i Kampens Lue,
 Dg ingen Vandrer kommer der ferbi,
 Som ikke dvæler ved den sunkne Lue,
 Ved Siden af er Marken ganske fri,
 Dg intet Mindetegn er her at skue,
 Der lagdes Seaton ned med Kinder hvide,
 Han sank i Døden ved Kong Gustavs Side.

De to Øyer.

(Efter et Sagn fra Christian den Andens Tid).

Det sidste Dagslys taber sig i Nat,
Den blege Dæmring dybt i Vesten svinder,
Det høie Truetaarn staaer nu forladt,
Og Himlens Stjernefreds om Hvile minder.
Den arbeidsvante Flok sig fjerner brat,
Der forhen søved under Taarnets Tinder,
Med hurtig Fod den sig mod Hjemmet vender,
Hvor Arnenes Lue for den Trætte brænder.

Den gamle Winfred staaer tilbage kun,
Hans strenge Blik paa Kirkemuren søver,
Sit Dagværk veier han i Nattens Stund,
Hans Tanke klar sig gjennem Mørket hæver,
Da stiger Maanen frem paa Himlens Grund,
Dens røde Glimt paa Taarnets Tinde hæver;
Men Winfred vender sig og vandrer ene
Fra Kirken bag de dæmringsløste Grene.

Og som han træder frem i Maanens Skjær,
En Yngling nærmer sig bag Lindens Buer.

„Hvad vil Du, Conrad, bag de høie Træer?
Dit Die svømmelt gjennem Natten luer.“

— „Vi skilles ad, jeg dvæler ei hos Jer,
„J har mig badlet strengt, det ei mig huer,
„Derfor som Svend jeg aldrig meer Jer gjesler,
„Min Kunst forstaaer jeg som den bedste Mester.“

— „Viig bort, Dumdriftige, fra Winfreds Bei!

„Hovmodig Selvtillid Din Sjæl forvirrer.“

— „Jeg er saa god som I, jeg viger ei,
Gjensvarer Conrad, mens hans Læbe dirrer;
„Hvad I formaaer, det mægter ogsaa jeg,
„Dg skjøndt med Harm Jert Die paa mig stirrer,
„Jeg Trods dog byder Jer i Mod og Kræfter;
„Thi Jer i ingen Daad jeg stander efter.“

„Nu,“ svarer Winfred, „Hovmod gaaer for Fald;

„Dog hvad mod mig Du synded, vil jeg glemme;

„Men hvis jeg Dig som Mester agte skal,

„Maa Sjælens Vildskab Du med Kraft betæmme;

„For det at prøve vil i Taarnets Hal

„Vi samles snart, der skal en Kamp bestemme,

„Hvo Seiersstranden til sin Bæse fæster.“

— „Vel,“ Svaret lød, „jeg der Dig sikkert gjesler.“

— Den næste Dag, da mod det fjerne Vands
 Sølvblanke Speil den klare Sol mon glide,
 Mens lange Skyer vistede med Glands,
 Liig store Faner, dybt i Vesterlide,
 Da hæved dristig sig i Taarnets Krands
 Den unge Svend ved Mester Winfreds Side;
 En Dre Winfred i sin Høire svinger,
 De blanke Haller ved hans Fodtrin klinger.

„Hør, unge Mand, det er et farligt Spil,“
 Saa taler Winfred, mens han langsomt stiger,
 „Betænk Dig vel, Du hører Dybet til,
 „Hvis Du tilside kun en Tomme viger.“
 — „Nu,“ svarer Conrad med et haanligt Smil,
 „Gaa Du tilbage, hvis Dig Modet sviger.“
 Da vorde tause Mester Winfreds Læber,
 Og mere dristig han med Spidsen stræber.

Med faste Skridt bestandig frem de gaae
 Paa høie Trapper gjennem steile Gange,
 Til sidst det fjerne Kirkens Uhr de naae,
 Hvor Taarnets Ringe vorde mere trange,
 Paa smalle Bælter uden Frygt de staae,
 Hvoertil befæstet er de Stiger lange,
 Hvorhen selv Rækkheds Fod sig sjelden vover,
 Hvor Rattens Ugle liig et Gjenfærd sover.

Men dybt i Afgrundssvælget ved sin Fod
 Kan Conrad end de store Klokker høre,
 Hvis Toner strømme lig en vældig Floed,
 Og for hvis Røster selv de Døde grue;
 Dog gaaer han videre med freidigt Mod,
 Og snart han svæver over Kuplens Bue,
 Den sorte Røg han seer i Dybet dale,
 Og Luften blinker gjennem Taarnets Sale.

Da standser Winfred pludselig sin Gang:
 „Kan Du ei høre Klokkerne, der ringer?
 „Dg dybt i Kirken lyder Orglets Klang,
 „Dets klare Toner sig i Luft opsvinger,
 „Det spiller, synes mig den samme Sang,
 „Som naar de Døde man til Graven bringer.“
 — „Nei,“ svarer Conrad, „det er Lustens Vinde,“
 Og atter stige de mod Taarnets Tinde.

Paa ny dog standser Winfreds faste Fod:
 „Seer Du det sorte Kors, der hist sig hæver?
 „Det sattes hid med et gudsfrygtigt Mod
 „Til Skræk for Mørkets Aander, naar de svæver,
 „Lig Flaggermunns, der tørster efter Blod,
 „Om Taarnets Spiir, hvor Maanens Straale bæver,
 „Der vil vi hvile, før vi vandre længer.“
 — „Nei,“ Svaret lød, „jeg ei til Hvile trænger“

Tilfaldt de nærme sig til Taarnets Lind
 Og høre Lyden af de gyldne Fløie,
 Der snoe sig langsomt i den svage Vind,
 Mens Spirets Stjerne funkler i det Høie.
 Da standser Winfred tredie Gang sit Trin,
 Og seer paa Conrad med opmærksomt Die,
 Og peger rolig fremad med sin Finger,
 Hvor letten Sky sig gjennem Lusten svinger.

En Bjælke ligger der af stærken Teg,
 I Lusten strakt fra Taarnets sidste Bue.
 Did nærmer sig — o rædselsfulde Leeg!
 O, hjælp ham Christ, at ei hans Sjæl maa grue!
 Thi hvis en Domme kun hans Fod nu veg,
 Da aldrig meer han Dagens Lys vil skue.
 — Did nærmer Winfred sig og Foden hæver,
 Og mellem Jord og Himmel taus han svæver.

Med Dyen i sin Haand han frem mon gaae,
 Ei over Bjælkens Rand hans Die trænger,
 Ved Taarnets Fod sig vælte Taager graae,
 Dets Spidsjer hæve sig, liig skarpe Tænger;
 Den lette Spurv saa høit kan neppe naae,
 Muurvalen under ham i Lusten hænger,
 Med stille Gang den klare Sol nedglider,
 Mens Winfred langsomt frem paa Bjælken skrider.

Først ved dens Spidse standser han sin Fod,
 Høit Øren blinker i den Stærkes Hænder,
 Og fast han hugger den med roligt Mod
 Og siffer Haand, hvor Egebjælken ender,
 Tilbage skrider saa den Mester god,
 Med strenge Blik han sig mod Conrad vender:
 „Nu hent mig Øren, Svend, hvis Du vil være
 „Din Mesters Ligemand i Kunst og Være!“

Den unge Mand sig reiser med et Smil,
 Med raske Fjed han hen mod Bjælken springer,
 Hans Øie trænger, liig en dristig Pæl,
 I Dybet ned, mens hjælt han frem sig svinger;
 Da kommer Flaggermusen frem med Pil
 Og væver Mørkets Net med magisk Finger,
 Med viltsom Flugt den gennem Luften glider,
 Mens fast og dristig Conrads Fod fremskrider.

Til midt paa Broen gaaer han uden Gru,
 Der trang imellem Død og Liv hensvæver;
 Men der han standser med tvivlraadig Hu,
 En jelsom Stemme gjennem Luften bærer:
 „Siig hvilken Øre, Mester, mener Du?
 „Thi der er to, der sig fra Bjælken hæver.“
 — Da klinger Winfreds Røst i Aftenrøden:
 „Nu hjælpe Gud Din arme Sjæl i Døden!“

O vee, o vee! Knap Ordet er forbi,
 Og knap det Bei igjennem Luften finder,
 Før Conrad vakler paa den smalle Sti,
 Og ned han styrter fra de høie Tinder;
 Fra Dødens Magt ham Intet meer kan frie,
 Vel hundred Aen dybt hans Legem svinder,
 Og Afgrundsflangen ved sit Bytte klæber,
 Men Blodet viger bort fra Winfreds Læber.

Den gamle Ganger.

Prinds Carlo har sig vendt fra Verdens Lant,
 Skjændt end han ei har naaet sin Alders Sommer,
 Og han er viis og kjender Loven grant,
 Og er en sundig og retfærdig Dommer.

Hans Fader hersked i Neapels Land,
 Og han gav Dommens Sværd i Sønnens Hænder,
 Og bygged ham en Berg ved Sommas Strand,
 Der, hvor Besuv i Mattens Mørke brænder.

Og naar ved Daggrø Mølmet svinder hen,
 Og Stjernen slukker sig paa Solens Veie,
 Da samle sig de vise Lovens Mænd
 I Prindsens Hal, for Retten der at pleie.

Ved Hallens Indgang er en Klokke stor,
 Hvis dybe Toner gjennem Borgen bæver,
 Naar blot man rører ved den tynde Snor,
 Der letbevægelig paa Muren svæver.

Til alle Tider paa den travle Dag
 Kan sig Enhver ved Klokkens Hjelp nu nærme,
 Og har i Sandhed han en ærlig Sag,
 Da veed han vist at Loven vil ham skjærme.

Prinds Carlo taktesfuld i Hallen staaer,
 En eenlig Svend kun dvæler ved hans Side,
 Mens Vintervinden gjennem Dalen gaaer,
 Og Nattens Skygger over Engen glide.

— „Der Faders Gaard er fuld af Liv og Lyst,“
 Saa mæler Svenden, mens han Hallen luffer,
 „Hvi vil I dvæle da paa denne Kyst,“
 „Hvor Bølgen sørgelig ved Stranden luffer?“

— „Den hele Skabning luffer jo paa Jord,
 „Selv Creaturet mod Forløsning længes;
 „Men jeg bør her fortolke Lovens Ord,
 „At ei for stærkt de Svage skulle trænges.“

Saa taler Carlo med alvorlig Aand,
 Og knap han ender, før sig Snoren rører,
 Som om den droges af en sagte Haand,
 Og Klokkens Toner man i Borgen hører.

„Gaa strax og siig, at Porten aabnes skal!“
 Saa lyder Prindsen, hurtig Svenden lyder
 Og stiger ned, hvor sig i bugtet Fald
 Rundt om sin Midte Snegletrappen skyder.

Høit Falken flammer, mens han fremad gaaer,
Med faste Skridt ad Gangen hen han triner,
Han standser ei, før han ved Porten staaer,
Dens tunge Hæider paa sin Hængsel hviner.

Og langsomt aabnes den i Nattens Blæst,
Forsigtig Svenden Foden fremad flytter,
Da seer ved Falkens Føe han en Hest,
Der med den høie Muur sit Hoved støtter.

Af Kulde skjælver den i Vintrens Vind,
Dens dybe Suk kan gjennem Matten høres,
I Kloffens Snor den har sig viklet ind,
Da maatte Malmet i sin Hvalsving røres.

Dog Svenden leer og iler bort med Spot,
Og snart sit Budskab mon han Carlo bringe:
„Min ædle Prinds! det er en Ganger blot,
„Der ved Din Port sig øver i at ringe.“

— „Den føres skal,” saa Prindsens Gjensvar lød,
„Til Staldens lune Bo, det strengt jeg byder,
„Der skal den finde Tilflugt i sin Nød,
„Og pleies vel, til Dagens Sol frembryder.“

Den næste Morgenstund, da Lovens Mænd
I Borgen samle sig for Dom at fælde,
Da føres langsomt gjennem Gaarden hen
En Ganger graa, der synes mat af Elde.

Den med tungsindigt Die seer mod Jord,
 Dens Kraft er brudt, den sig mod Graven helder,
 Hvordan den fangedes i Kloffens Snor
 I Mattens Mørke, nu Prinds Carlo melder.

„Den Ganger, der sandt Bei i Mattens Blæst,“
 Saa løb en Dommers Nøst ved Prindsens Side,
 „Den forðum var en mægtig Ridders Hest,
 „Jeg selv har seet Capetio den at ride.“

— Capetio kaldes da til Prindsens Slot,
 Hans Haar er hvidt, hans Ungdom længst er funden:
 „Den Ganger, Prinds, jeg kjender meget godt,
 „Ved den i Kampen tidt jeg Bei har funden.

„Dens Gang var let, dens Die var som Ild,
 „En bedre Stridshest ingen Ridder eier,
 „Den som en Løve var i Kampen vild,
 „I mangt et Slag den førte mig til Seier.

„Men Alderdommen lammer nu dens Flugt,
 „Den er en Skygge kun fra soundne Dage,
 „Den gavner ikke meer, dens Ild er slukt;
 „Thi syntes mig, jeg maatte bort den jage.“

Men Carlo veier Ordet i sin Hu,
 Kun efter Retfærd vil sin Dom han læmpe:
 „I forðums Tid var ogsaa tapper Du,
 „Du var en drabelig og hjelden Kæmpe.

„Men Alderdommen lammer nu Din Flugt,
 „Du er en Skygge kun fra svundne Dage,
 „Du gavner ikke meer, Din Ald er slukt,
 „Det er da klart, at vi Dig bort maa jage.“

— Da sank Capetio ned ved Prindsens Fod,
 Hans Hjertes Skyld sig maler i hans Død,
 Og han, som fordmærk hæk i Kampen stod,
 Maa nu med Skjelven sig i Støvet bøje.

Han skjenkes Naade, dog paa Prindsens Bud
 Han først maa sværge høit — saavist som Anger
 Kan Synderen forsone med sin Gud —
 Taknemlighed at vise mod sin Ganger.

Saa stiger han i Gaarden ned paa ny,
 Og bringer den med egen Haand tilbage
 Til Staldens Bo, hvor nu den finder Ly
 Og pleies vel paa sine gamle Dage.

De syu Børn,

(Odigtet i Maret 1816).

Med røden Kind, med Fjer, der vændte
De silkebløde Duun for Vinden,
Med Falk paa Bryst, med Lommer spændte,
Holdt paa en Hest, saa let som Hinden,
Ved Borgen Ridderdamen prægtig,
Mens Vindebroen nedsaak vægtig.

Paa vilde Hingst sad vilde Ridder,
Men Evenden paa en ringre Ganger.
I Skov ei hørtas Fugleqvadder,
Fra Green forjoges Baarens Sanger;
Det grønne Græs, bedækt med Telte,
Om Skoven slog et hvidligt Bælte.

Med Haandtag mødtes, med Pokalen
Til Randen fylbt, den tætte Skare;
Men vældig svang sig over Dalen,
Lig Tordenveir, dog uden Fare,
Fra Taarnets stærkt forgyldte Krone
Bafunens høie Bryllupstone.

Dog hun, den skønne Brud, sig fjerner,
 Den unge Lok for Vinden bærer,
 Hun kalder, og en Skare Terner
 Paa hendes Vink alt Foden hæver;
 Hun vinker dem til Lundens Grene
 Og vandrer bort med Een alene.

„Saa skal I vifte hen, I Vinde,
 „Min Vaar, min Ungdomsstrands i Mulde!
 „Saa skal min Jomfrurose svinde,
 „Beundring skiftes om til Kulde;
 „Saa skal jeg staae, lig Rosens Tjørn,
 „En salmet Viv blandt mine Børn!“

Saa taler hun, den Terne neier
 Sig ydmyg dybt bag Mosesivet.
 „Al, al den Glæde Verden eier,
 „Min ædle Viv, blev Eder givet,
 „Jeg fødtes til Jer Træl at være,
 „Men I skal leve høit i Gre.“

— „Seer Du ei hist med blege Læber
 „Ved Bækkens Rand den stakkels Kvinde,
 „Et Barn ved hendes Bryst sig klæber,
 „Saa hendes Liv og Kraft mon svinde;
 „Som Jomfru var hun frisk at se,
 „Syv Børn mon hendes Skjønhed lue.“

Saa taler hun, den Terne hester
 Sit hvasse Blik paa Borgens Lillie.
 Hun stander still', hun tænker efter:
 „Mechtilde, Viv, er det Din Villie?
 „Vil i en evig Vaar Du gløde,
 „Og vil Du intet Foster føde?“

„Du siger, hvad jeg vil, min Terne.“
 — „Tænk efter vel, hvad Du forlanger.“
 — „Tænk selv, at Du min Sorg kan fjerne.“
 — „Nu vel, jeg dybt i Skoven ganger,
 „Jeg bringer En, som vel Dig trøster,
 „Du gjøre selv saa, hvad Dig lyster.“

Og da hver Gjest til Borgen ilede,
 Da Ratten seired over Dagen,
 Mens Maanen bleg ved Seiren smilede
 Og skjulte den med blege Lagen,
 Kun kort før Brudefallen flammer,
 Mechtilde sidder i sit Kammer.

Al Fest og Larm og Angst bedøvet,
 Hun mellem Kulde og Hede gruer,
 Og skjælvende som Espeløvet,
 Hun seer paa Dørens hvalte Buer.
 Da springer op de som for Vinde,
 Paa Dærfflen staaer en gammel Dvinde.

En gammel Qvind i sorte Klæder
 Hun snøer sig sagte som en Slange,
 Hun ydmyg hen for Bruden træder
 Og siger: „Vær mit Barn ei bange!
 „Jeg veed Din Sorg og kan den tvinge,
 „Din Terne monne hid mig bringe.

„Du frygter Aldrens hvide Smykke,
 „Du frygter Børn og Angst og Smerte,
 „Vær rolig, Barn! de skal ei trykke
 „Dig tungt just paa Dit bange Hjerte;
 „Du est en ung og deilig Frue,
 „Og Sorgen bør Dig ikke fue.

„Hvis paa min Kunst Du vilde lide,
 „Dens Kraft Du sikkert engang fandt;
 „Dog maa Du gaae ved Midnatstide,
 „Hvor Møllens Hjul gaaer rundt for Vandet,
 „Hvor Strømmen dybt fra Slusen falder,
 „Der vil jeg stande, naar Du falder.“

Den Gamle svandt, men halvt hun vaagen
 Mechtilde skjalt, forladt af Varne;
 Dog snart hun glemte Drømmetaagen,
 Varmt kryftet i sin Brudgoms Arme,
 Paa Jagt, paa Gang'ren, ved hans Side,
 Hun glemte snart sin Angst og Qvide.

De muntre Terner Bæven sloge,
 Mechtilde sad i Fruerstue,
 Da smilede En med Dine kloge:
 „Hil være Jer, min stolte Frue!
 „Jert Livbaand er for trangt“ hun meldte,
 „Vi væve Jer et Fruerbælte.“

Da Kindens røde Roser spinde:
 „Sligt Ord Du vover at frembære,
 „Du fræckforbavne Tjenerinde!
 „Det er ei saa, det skal ei være,
 „Jør hvile skal mit Liig paa Vaare!“
 Da blegned alle Terner saare.

Mechtilde synker dybt i Tanke;
 Hun hviler ved sin Husbonds Side,
 Med Bæven hendes Hjerte banker,
 Og op hun staaer ved Midnatstide,
 Mens Ridd'ren slumrer paa sit Leie,
 Hun iler gjennem Borgens Veie.

Hun dreier Portens Laase bristig,
 Hvert Trin gjenløb fra Borgens Stene,
 Hun sænker Broen sagte, listig,
 Nu staaer hun alt paa Engen ene,
 Hun hører Egens Blade susse,
 Og fjernt hun hører Vandet bruse.

Dg som hun gaaer, hun seer fremstride
 En eensom Vandrer gjennem Skoven.
 Han træder frem i Klæder hvide,
 Mens Maanen glimter klar foroven;
 Han hæver høit sin Røst: „Mægtigste!
 „Hvi gaaer i Ratten Du saa stille?“

Hun føler Hjertet selsomt banke,
 Det var, som om han kunde drage
 Af Sjælen frem den skjulte Tanke,
 Hun kan ei holde den tilbage,
 Dg Ordet over Læben glider,
 Mens Himlens Lys med Mørket strider.

„Du kender mig?“ saa mon hun spørge,
 — „Jeg kender Dig og Dine Drømme.“
 — „Saa veed Du og, hvi jeg maa sørge.
 „Dg færdes her ved Vandets Strømme.“
 — „Jeg Alting veed, hvad Du kan sige;
 „Vend om! den Gamle vil Dig svige!“

— „Dg kender Du, som Alting kender,
 „Den Smerte, som en Biv maa lide,
 „Naar hendes Ungdom Ryggen vender,
 „Naar hendes Lokker worde hvide,
 „Naar Angst og Dval mit Legem saarer
 „Dg slukker Diets Glands i Taarer?

„Naar Barmens hjætte Fylde svinder,
 „Dg naar min Vægt af Fødsler tvinges,
 „Naar Nædmen flyer fra mine Kinder,
 „Mens rundt af Børn mit Hjed omringes,
 „Naar jeg med salmet Skjænhed sniger
 „Mig frem til Spot for unge Piger?”

— „Forvænte Liv ! Du kjender ikke
 „Den Skat, der blev en Moder givet,
 „Hun er en Fryd for Engles Blifke,
 „Hun vandt den bedste Krands i Livet,
 „Dg med et Suk, som sagte stiger,
 „Hun hilses af de unge Piger.”

— „En Jomfrus Lod mig meer forlyster,
 „Paa Jord jeg intet Bedre kjender;
 „Høit hvælve sig de unge Bryster,
 „Hun skjuler dem med fine Hænder;
 „Hun Haaret i en Fletning søier,
 „Dg Nakken af dens Vægt sig bøier.”

— „Dg troer Du ei, at Grenen zirer
 „Det store Træ, hvoraf den springer?
 „Hver Blomst, der høit i Toppen spirer,
 „Sin Moders Ros mod Himlen bringer,
 „Dg modnes een kun i det Høie,
 „Da har Du Fryd for al Din Møie.”

— „Det være som det vil, mig huer
„Min egen Villie dog at følge.“

— „Dg veed Du ogsaa, hvad Dig truer,
„At i Dit Skjød sig alt mon dølg
„Et spædt, ustyldigt Foster stille?
„Det maa Du først ved Livet stille.“

— „Ja røber det, hvad meer end Livet
„Jeg elsker, alt mit Haab, min Lykke,
„Det Bedste, hvad paa Jord er givet,
„Min Ungdom og min Skjønheds Smykke:
„Da myrder jeg, hvo mig vil myrde,
„Dg kaster bort, hvad er til Byrde.“

— „Er det Din Villie fast og rolig,
„Din Villies Magt kan Ingen tvinge,
„Saa gaa! der staaer Din Hjelpers Volig,
„Der staaer hun selv ved Hjulets Ringe.“
Medtilde seer den Gamle stande
Ved Møllens dybe dunkle Bunde.

Den Gamles Kneee sig ydmygt neie,
Saa aabner hun den lufte Sluse,
Hun viser Blandet andre Veie,
At frit det kan til Møllen bruse,
Med Jil det fine Strømme sender,
Dg Hjulet vælter sine Tænder.

Den Gamles Been sig sagte flytte:

„Mechtild! Du mærke paa min Tale!

„Vil Du Din Sorg mod Ungdom bytte,

„Det maa Dit Barn med Blod betale.“

— „Saa tag det hen!“ hun sagte siger,

Mens Blodet ræd fra Kinden viger.

Hun føler grant den Gamles Hænder,

De tyngte hendes Liv mod Jorden;

Dog snart hun knap sig selv gjenkjender,

Hun rank og smal er atter vorden,

Hun hæver høit af Fryd sin Stemme,

Da kan hun fjernt en Graad fornemme.

Ser Gange vender hun tilbage,

Hvor Hjulet rundt for Vandet svæver,

Ser Gange hører hun det klage,

Som naar et Barn af Smerte bæver,

Den sidste Gang den Gamle taler:

„Nu skal Du jee, hvad Møllen maler.“

Mechtild ind ad Døren triner,

Der skjuler sig bag Pilens Grene,

Da vorde blegere blege Miner,

Der drypper Blod fra Møllens Stene;

Et Barn sig under Hjulet vender

Og knuses langsomt af dets Tænder.

Da flyder Angrens bittre Taare,
 Mechtilde bleg til Borgen bæres,
 Ved Dag og Nat hun skjælver saare,
 Hun stedse meer og meer hentæres;
 Hun stedse seer den søle Dvinde
 Og Blodet under Hjulet rinde.

Hun vorder stedse bleg og bange,
 Naar fjernt et Barn hun monne skue,
 Hun aldrig tør i Kirken gange,
 Og aldrig under Altrets Bue;
 Thi høit de fromme Børneflynger
 Til Herrens Priis fra Choret synger.

Alt meer og meer slaaer Smerten Nødder,
 Tilfidsst hun bær' sin Sorg ei længer;
 Hun synker til sin Husbonds Fødder,
 Den sorte Daad fra Læben trænger,
 Sin svare Brøde høit hun siger,
 Men Ridderen ræd tilbageviger.

Med bortvendt Kind, han taler ikke,
 Til Døren peger kun hans Finger;
 Hun aldrig mere seer hans Blikke,
 En Terne bort den Blege bringer.
 Hun maa fra høien Borg bortvige,
 En Gysen for hver Viv og Pige.

Dg for de rige Purpurklæder
 En haaret Særk blier hende givet;
 Med blottet Fod hun Veien træder,
 En Strikke bærer hun om Pivet,
 En Hat, belagt med Muslingskaller,
 Med side Læg fra Jøsen falder.

En sparsom Drik kun Tungen qvæger,
 Hun eensom gaaer, som til sin Brøde,
 Hun tømme maa det bittere Bæger,
 Hun betler ved hver Dør om Føde;
 Alt længst er hendes Skjønhed borte,
 Da naaer hun til Loretto's Porte.

Der staaer i Kirkens Chor opstillet,
 Til Bøn og Tro og Andagt kaaret,
 Den hellige Jomfrus høie Billed,
 Der blier af Englevinger haaret;
 Men det er Nat og Lampens Lue
 Redbinker mat fra Kirkens Bue.

Mechtilde raver som i Blinde,
 Skjøndt Straaler gjennem Natten ile,
 Hun ei til Alttret Bei kan finde,
 Tilsidst hun sætter sig til Hvile;
 Thi Søvn og Matthed hende twinger,
 Da vifter det i Løst som Vinger.

Syv Børn igjennem Kirken søøver
 I hviden Dragt paa Nattens Veie,
 Saa drømmer hun, mens Hjertet bæver,
 De nærme sig til hendes Leie;
 Der standse de med sagte Klage,
 Men Echo kaster den tilbage.

„Vi er den Børneslot,” de sukede,
 „Der engang hviled ved Dit Hjerter,
 „Men Jordens Indgang fandt vi lukket
 „Dg maatte flye med Dval og Smerte,
 „Dg maatte bort som Skygger vige
 „Til den usødte Verdens Rige.“

Da seer hun Blii i Løstet lue
 Som Stjerner paa den hvalte Himmel,
 Dg Syner fylde Kirkens Bue,
 Hun seer en selsom, talles Brimmel,
 Liig Bølger, der i Vinden bæve,
 Liig Svaner, der i Luften søøve.

„Det er et Folk med Dig forbundet,”
 Saadan det ældste Barn mon tale:
 „De skulde Vei til Jorden fundet
 „Ved os; dog nu til Støøets Dale
 „Vist albrig deres Fjed sig vender,
 „Det hindret blev af Hjulets Tænder.“

Da vaagner op med Skræk Mechtilde,
 Mens Lysets Sol i Osten stiger;
 „Det er forbi, det er for silde!“
 Saa taler hun, mens Mørket viger,
 „En Verden har min Udaad sluffet,
 „For mig har Himlens Port sig luffet.“

— „Nei Himlens Port er aldrig luffet,
 „Saalænge Angrens Taare brænder,
 „Dg Naadens Lys er aldrig sluffet,
 „Naar Sjelen kun til Gud sig vender;
 „Thi han kan ei sin Skabning glemme,
 Saa taler mildt en mægtig Stemme.

Den kommer fra det høie Billed,
 Der blier af Englevinger baaret,
 Og der i Kirkens Chor er stille,
 Og er til Bøn og Andagt kaaret;
 Det hulde Blik hver Synder trøster,
 Et Barn hun mildt i Armen kryster.

Mechtilde skuer op fra Jorden,
 Nu kan til Altret Bei hun finde,
 Den hvide Pilegrim fra Norden
 Hun kjender i den høie Dvinde,
 Hun og den lille Dreng gjentjender,
 Hun saae ham under Hjulets Tænder.

Prindsessen af England,

(digtet i Aaret 1816).

Alviva var Konningens Søster huld,
Hun blomstred som Markens Lilie,
Ung Edvin stirrer saa tankefuld,
Prindsessen kun eied hans Villie.

Med sikke Piil han redder sin Drot
Paa Jagten fra Bjørnen den brune,
Et Smil var hans Løn, medens Had og Spot
Snart risted ham Glemfjelens Rune.

Dog banker et Hjerte med hemmelig Kraft,
Ret aldrig det kan ham glemme,
Paa Gangen han hører et raslende Tast,
I Skumringen lyder en Stemme:

„Hvis, Ridder, Du gaaer, hvor i Aftenens Glæds
Mod Strandbredden Bølgerne seiler,
Du finder en Mø med en Blomsterfrands,
Den skjenker hun gjerne sin Veiler.“

— „Havbølgen iler mod Stranden hen
 Den ene jager den anden,
 Og Ordet spilles af troløs Ven,
 Net aldrig jeg kommer til Stranden.“

— „Hvis, Edvin! Du vanker i Lunden i Nat,
 Hvor Roserne blomstre med Risse,
 Du finder en Mø bag det sorte Krat
 Med Elskov og trofast Villie.“

— „Min Jomfru! Du loffer en fangen Hjort,
 Kun Een har mig tæmmet alene,
 Jeg følger kun hende, jeg vanker ei bort,
 Mig loffer ei Lundenes Grene.“

— Men Sløret synker fra Jomfruens Kind,
 Hun skjælver og blusker saa saare;
 Han blegner og rødmer med henrykt Sind,
 I Diet fremtrænger en Taare.

Han hever sin Nøst, hun hvisker: „Tys!
 Vi samles ved Midnatstide.“
 Han trykker paa Haanden et brændende Kys,
 Saa svinder hun let til Side.

Men Speideren træder for Kongen brat:
 „Ung Edvin Dig trodser forvoven.
 Din Søster bortvandrer hver eneste Nat
 Og samles med ham i Skoven.“

Da vorder Tyrannen af Harmen hvid,
 Mens Rynkerne Panden sure,
 Et Fængsel sig aabner ved Midnatstid
 Med Møg paa de fugtige Mure.

Og Jorden hilser den unge Baar
 Vel tyve, ja flere Gange;
 Men Edvin sidder med sølvgraae Haar
 I Fængslet, en sørgende Fange.

Hans Ungdom svinder, hans friske Natur,
 Forgjeves er alle hans Kampe,
 Fjirbenen kryber paa fugtige Muur
 Imellem de giftige Svampe.

Et eensomt Lys i den store Hal
 Med Møje kun adspreder Taagen,
 En pibende Muus er hans eneste Skjald,
 Der dristig sig nærmer fra Krogen.

„Og er Du min eneste Ven i min Nød,“
 Han støtter sit Hoved til Staven,
 „Jeg deler med Dig mit skinnede Brød,
 Min trofaste Sanger i Graven!“

En Midienat, mens han sidder paa Straae,
 Og Sønnen flyer fra hans Dø,
 Da skydes til Side den tunge Slaa,
 Og Porten sig aabner med Møje.

Frøen sig pladsfer i muddrede Vand,
 Mat brænder den døjsige Rue,
 Da skuer han staae paa det graahvide Sand
 En bleg og skjælvende Frue.

Den øvre Verden han huffer saa lidt
 Som Liget, der ligger paa Baare,
 Dog neppe hun kommer med sagte Skridt,
 Da brister han heftig i Taare.

Den heiligste Jomfru, paa Jorden gif,
 Var nu en bedaget Dvinde,
 „Alviva!“ han sukker med udsuft Blit,
 Mens Taarerne strømmeviis rinde.

De Vokser, der ned over Hælen hang,
 Nu vare som Sølv at skue,
 „Jeg vilde kun see Dig en eneste Gang,“
 Saa sukker den blege Frue.

„At Gud, jeg har søgt Dig i tredive Aar
 Med Elskov og inderlig Længsel,
 Først nu jeg Dig finder med sølvgraae Haar
 I Dødbets sorteste Fængsel.“

— „Jeg sidder alt her i saa lang en Tid,
 Og havde fast glemt at græde,
 Dog nu da jeg seer Dig af Sorgen hvid,
 Maa atter min Kind sig væde.“

Da fuffed saa dybt den blege Viv,
 Mens Edvin fit Die nedjænker:
 „Stjaalen de har os vort lange Liv
 Med Vold og grusomme Rænker.“

En Gang de sad i den yndige Vaar
 Med Elskov og sagte Latter,
 Med Ungdomsfrands i det loffede Haar,
 Nu sidde de sammen atter.

De tænke tilbage paa fordums Lyst
 Med veemodsvulmende Hjerte,
 Da hæver med Suk sig det fulde Bryst
 Og brister af inderlig Smerte.

Kong Knud i Odense.

En Romance

i fem Sange.

1.

Alt funtler Stjernen over Kirkens Tag,
 Og Mørket hviler paa de lange Veie,
 Og Trællen slumrer efter travle Dag.

Men Konning Knud staaer vaagen ved sit Leie,
 Af svare Tanker er hans Hjerne træt;
 „Før,“ siger han, „vil ei jeg Magten eie,

Før jeg vil eftergive Kirkens Ret,
 Og see paa Faren med et frygtsonet Die,
 Og hylde det, som nedrigt er og slet.

De vilde Flokke falde skal til Jøie,
 Og jeg skal være dem et Tugtens Riis,
 Og i sin Gang de skal ei Ketten brie;

Men give Tiende paa Christenvis
 Og bygge Templer i de dunkle Dale,
 Hvori vi sjunge kan til Herrens Priis.“

Saa vidt var Kongen kommen i sin Tale,
Da seer sin Broder han med Skjold og Spær,
Skjøndt Sønnen nys ham dysfed dybt i Dvale.

— „Hvad vil den Kæmpe, som jeg mest har kjær,
Hvad vil den Helt, som Frygten aldrig fuer,
Hvad vil min Benedict i Matten her?“

— „Tro ei paa Blaf! hans Blif mig ikke huer,
Hans Broder hængte vi paa Skovens Green,
Dg Hevnen dybt i Trællens Hjerte fuer.“

— „Hans Broder dømte jeg paa Tingets Steen,
Han vel fortjente for sin Synd at bøde,
Dog Blaffe selv vist gjør mig ingen Meen.“

— „Ha vogt Dig vel! Seer Du ei Jlden gløde?
De brede Bønder sankes under D,
Dg uden Hær, hvordan vil Du dem møde?“

— „Her frygted aldrig Du paa Land og Sø,
Du veed, at Christus over Livet raader,
Naar han Dig kalder, bør Du gjerne døe.“

— „Min ædle Drot! her Taushed lidet baader,
Dg ærlig talt, en Drøm mig ængsted nys,
Maaskee Du løse kan dens dunkle Gaader.“

— „Fortæl, min Benedict! tidt Sjælens Lys
Igjennem Drømme vil sig aabenbare,
Som Stjerneglimt igjennem Nattens Gys.“

— „En vældig Snekke saae jeg frem at fare,
Dens røde Vimpel mon til Himlen naae,
Mens hvide Seil den over Bølgen bare.

Dg Stjerner blinked mellem Skyer graae,
Dg brede Bølger slog mod Snekkens Side,
Dg Dødningshelte jeg i Stavnen saae.

En Psalme klang fra deres Læber hvide,
Dg aldrig før jeg hørte saadant Lbad,
Det lød som Svanesang ved Midnatstide.

Men Du var fremmest i den lange Råd,
Da blev mit Pandser let som Ornens Vinge,
Dg hen jeg droges, hvor min Konge sad;

Mens dobbelt høit jeg hørte Sangen klinge.“

2.

Vilbt Vinden sujer over Danmarks Bang,
Som Suk det lyder og som Glam af Hunde,
Mens Nattens Timer gaar den vante Gang.

Ei lyfter Kongen da i Hal at blunde,
 Og eensom vandrer han i Byen ud,
 Hvor Kirken kneiser bag de dunkle Lunde.

Den selv han pynted som en Christi Brud
 Med Krone, Spiir og med forgyldte Ringe,
 Der vil han eensom bede til sin Gud.

Der skal hans Aand til Lysets Væld sig svinge,
 Mens Mørket tynger paa den snevre By,
 Da hører han de klare Klokker klinge.

De gyldne Fløie glimter under Sky
 I Laasen klinger snart den blanke Nøgle,
 Og Kirkeporten springer op med Gny.

Da flygter bort med Skræk hver spættet Dgle,
 Der nærer sig af Gift bag Gravens Steen,
 Mens blege Spøgelseser i Natten gjøgle.

Den høie Konning ind ad Døren treen,
 Han iler hen, hvor Mattens Gjenfærd viger
 For Lampens Lys ved Sanct Albani Been.

Der knæler han til Jord, mens Maanen stiger
 Høit over Kirken, som en Tanke klar,
 Der gjennem Mørket efter Solen higer.

Da vorder Kongens Hjerte som et Glar,
 Og uden Selvbedrag kan han erkjende
 Den Vei paa Jorden, som han vandret har.

Thi som i Døden ofte det skal hændes,
 Saa ruller Livet ham igjen forbi,
 Og Aarets Rreds han seer tilbagevende.

Og ved en skjult og underlig Magie
 Seer han den Tid, der svandt i Vesterlide,
 I nyfødt Glands paa Morgenrødens Sti.

Da hæver Stemmen han ved Midnatstide,
 Hans Tale klinger over Malm og Grav:
 „Jeg seer mit eget Liv forbi mig stride.

Jeg seer mig smykket med den gyldne Stav,
 Jeg seer mig Nøgelse til Templet bringe,
 Jeg seer mig færdes over saltens Hav.

Det blanke Glavind seer jeg mig at svinge,
 Jeg seer mig sælde Dom bag Skovens Green,
 Og fjernt en Buggefang jeg hører klinge.

Og skjøndt jeg veed, at ingen Sjæl er reen,
 At Støvet's Gjærning viftes bort som Skummet,
 Der bryder sig paa Klippens sorte Steen.

Saa har mit Hjerte dog det Ord fornummet,
 Der kalder Livet frem af Gravens Nat,
 Naar Jordens Tungemaal er længst forstummet;

Derfor jeg veed, at jeg er ei forladt."

3.

Da nu han veiet har hver svunden Stund,
 Da klinger der en Nøst bag Altrets Hjerte,
 Saa Kirken skjælver i sin dybe Grund.

"Din Tro Dig luttret har i Synd og Smerie,
 Thi den, der lytte vil til Livets Ord,
 Han Frelsens Dom har skrevet i sit Hjerte."

Dg atter klinger det i Lust og Jord,
 Dg ingen Muur kan Kongens Dø hindre,
 Dg Aander skuer han fra Syd til Nord.

Bag Skyens Rifter de liig Stjerner tindre,
 Hvois gyldne Flammer Mørkets Magt ei fuer,
 En glimter mere stærkt, en anden mindre.

Men dybt i Dybet brænder andre Luer,
 Dg gjennem Ratten kan han Skygger see,
 Dg hører Ord, for hvilke Sjælen gruer.

Thi opad klinger det i navnløs Bæ:

„Jeg kaldtes viis og kunde Rener riste,
Dog Rener hjælper ei for Dødens Bæ.“

— „Jeg var en Drot og maatte Kronen miste,
Nu maa jeg skjæbne hver en Midnatsstund,
Naar sorten Mæddik banker paa min Kiste.“

— „Jeg søger Guld endnu paa Gravens Bund.“

— „Jeg føler Tørst, men af! jeg mangler Læber.“

— „Jeg føler Hunger, og jeg mangler Mund.“

— „Mod Jordens Glands mit brudte Hjerter stræber,
Dog aldrig løfter jeg den tunge Steen,
Dg hvert et Ledemod til Dybet klæber.“

— „Se Flammen brænder i den visne Green,
Om Vellyst drømmer jeg paa Gravens Pude,
Men af! jeg savner kun de muldne Been.“

— Da skuerA ongen op mod Kirkens Rude,
Hvor bedre Syner for hans Dø staae,
Dg Gravens Hunde holder op at tude;

Mens Mattens Lillier funkler i det Blaa.

4.

Alt klinger Skoven høit af Fugleqvadder,
 De lyse Straaler sig i Østen sanke,
 Men rolig Kongen end i Choret sidder.

Mod Nattens Syner vender sig hans Tanke,
 Skjøndt Dagens Lampe høit paa Himlen hænger,
 Da skarpe Spær paa Kirkeøren banke.

En trofast Skare gennem Kirken trænger,
 Da mæler Benedict, den Drot for Helte:
 „Snart kommer Fjenden hid med Spyd og Stænger.

Men vi skal møde ham med Sværd fra Bælte,
 Og før mod Dig han skal sit Glavind svinge,
 Skal mangan Træl i eget Blod sig vælte.“

Da mæler Knud: „Jeg hører Krigsraab klinge,
 Dog hvis Du seie vil min sidste Villie,
 Da skal Du mig en Præst i Kirken bringe.“

Snart staaer en Geistlig ved den sorte Tilie,
 Hvor blege Billeder i Støvet smuldre,
 Hvor Korset frandses af den hvide Tilie.

Men udenfor man hører Kampen buldre,
 Da knæler Knud hver ydre Glands berøvet,
 Og Purpurkaaben falder fra hans Skuldre.

Men Kongen løfter den igjen af Støvet
 Og lægger ydmyg den i Præstens Hænder,
 Saa skrifter han, dog er han ei bedrøvet.

Thi skjøndt han Jordens Asmagt dybt erkjender,
 Saa lader rolig han dog Lykken raade;
 Thi han har seet et Lys, der evig brænder.

Og Glimt han skuet har af Christi Naade,
 Og han har stirret gjennem Gravens Rige,
 Hvor løses skal tilsidst den store Gaade;

Hvor Jordens Mørke skal for Klarhed vige.

5.

Men efter Hevn de vrede Bønder hige,
 Med opbragt Hu de rundt om Kirken sværmer,
 Som Ulve graae, der høit af Blodtørst strige.

Dog nødig Flokken sig til Porten nærmer,
 Thi der staaer Benedict, han ei sig skjuler,
 Og mod hans Glavind intet Pandser skjærmer.

Da mæler Blaf, mens han mod Jorden skuler:
 „En Fugl jeg veed, som ingen Frygt kan tvinge,
 Dens Næb kan gjennemboe Staalets Buler.

Lad nu de hvasse Spyd mod Ruden klinge,
 Da skal Kong Knud til Verdens Ende sove,
 Jeg er hans Ven og vil ham Hvilen bringe.“

— „Du forte Riding, lumsf som Havets Bove!
 Du Basilisk, der med Dit Blik kan dræbe!
 Du værste Hugorm i de danske Skove!

Saalænge stum ei vorder Tidens Læbe,
 Skal Rhygtets Grib Din Indvold sønderflide,
 Og Spot og Haan skal til Dit Navn sig klæbe.“

Saa taler Benedict med Læber hvide,
 Og frem han styrter i det vilde Stevne,
 Da maa den forte Blaf i Græsset bide.

Men selv i Døden kan en Snog sig hevne,
 Et Spyd man skuer over Altrets Hjerte.
 Det fandt sin Ve i gjennem Vinduets Revne.

Og nær det trænger ind ved Kongens Hjerte,
 Hvis røde Purpurstrøm med Støv sig mænger,
 Da sulker Benedict af Harm og Smerte.

Sit store Skjold paa Kirkens Dør han hænger,
 Og dobbelt dristig leger han med Døden,
 Thi ei begjærer han at leve lenger.

Men Kongen agter ei sit Hjertes Bløden,
 Hans Stemme klinger, som naar Fuglen daler
 Med milde Toner gjennem Aftenrøden.

„Du hviden Christ!“ saa han i Døden taler:
 „Lad nu min Sjæl til Paradiset svømme!
 I Dine Hænder jeg min Aand befaler.

Nu, Benedict, forstaaer jeg vore Drømme,
 Og atter Synerne sig aabenbare,
 Som jeg har skimtet gjennem Nattens Strømme.

Paa vilden Hav jeg seer en Sneffe fare,
 Som Afgrundsmagterne forgjebes true,
 Som aldrig hildes kan i Dybets Snare.

Og dog kan Sjælen ei sin Rædsel kue,
 Naar Mørkets Børn sig frem mod Lyset strække,
 Mens dybt det sukker under Kirkens Bue.

Men Kirken selv det er den høie Sneffe,
 Den skal min Sjæl til Paradiset føre,
 Dens røde Vimpel mon til Himlen ræffe.”

— Han taler meer, men det kan Ingen høre,
Saa synker han til Jord med Miner blide,
Mod Kirkens Indgang vender sig hans Dre.

Da seer man Benedict mod Choret stride,
Hvor ingen Fiende meer sit Glavind svinger,
Ved Altret standser han ved Kongens Side.

Og gjennem Kirkens Skib hans Stemme klinger:
„Nu er jeg saaret fast til Hjertets Rødder,
Den dybe Bunde mig til Døden tvinger.“

Saa synker livløs han til Kongens Fødder.

Kong Olaf og hans Staller.

Konning Olaf sidder i Garderik med sine gode Hof-
mænd,
I Norge sidder den gamle Bjørn med Sværdet ved
sin Lænd.
Der vore favre Blomster paa Fjeldet.

I Norge sidder den gamle Bjørn, han speider fra
Borgens Lind,
„Christ give jeg maatte det spørge, vi finge bedre
Vind.“

Han speider fra Borgens Linde, han ganger ind og
ud,
„At Olaf kom til Norrig i Aar, det give den øverste
Gud.

Earl Hakon og Englands Konning de raade for
Land og Rige,
Christ give, jeg maatte leve den Dag, jeg saae dem
af Norrig at vige.“

Farl Hakon lader Bud udgaae de norske Kæmper at vinde,

„Da først skal vi nyde Landet med Vre, naar vi kunne Bjørnen binde.“

Ind da træde de Sendebud, de stedes for Ege-
bord:

„Olaf Digre sidder i Holmgaard, nu hersker Kong
Knud i Nord.“

Konning Knud og Hakon Farl, de hyde Jer Fred
og Leide,

Hvis I vil komme til Nidaros, og ende den lange
Feide.“

— „Saa tidt har jeg jaget den vilde Los og Ul-
ven igjennem Tjørn,

Den skal ei tjene den gridske Høg, der kan tjene
den kongelig' Drn.“

— „Kong Knud, han er en Herre saa gjev, I kjen-
der ham vel af Ry,

Og vil Du ham ikke med Vren tjene, da skal Du
med Skam bortflye.“

— Herr Bjørn rasler med Brynien blaa og med
sin Pandersærk,

„Og skulde jeg svige Kong Olaf, da blev det et Ri-
dingsværk.“

Herr Bjørn griber sit lange Spyd og sit forgyldte
 Skjold,
 „Dg det skal koste Fjert røde Bled, før I mig fan-
 ger i Vold.“

— „Herr Bjørn, I hær Fjert Ravn med Ket, I
 er i Talen hvas,
 I viser gjerne Jer Huggetand alt som den vilke
 Bas.“

Saa listelig loe de Sendebud: „I standse Jer vilde
 Færd,
 Den leger ei godt med Tunge, der strax vil lege
 med Sværd.“

Saa rysted de paa Egebord de Sølvpendinger
 hvide,
 „Dem skjenker Dig alle den rige Knud, hvis han
 paa Dig kan lide.“

Da Bjørnen saae det hvide Sølv, begyndte den at
 skule,
 „Saamænd,“ da meldte den liden Smaadrenge, „nu
 fanger ei Skjoldet Bule.“

„Saamænd,“ da meldte den gamle Bjørn, „Herr
 Knud er en Drot med Vre,
 Ket aldrig saae jeg saa meget Sølv, som her
 monne sammen være.

Ret aldrig saae jeg saa meget Sølv i dette fattige
Land;“

Saa drog han op til Nidaros, der blev han Jar-
lens Mand.

Og det stod hen i Uger, ja vel i Maaneder
fem,
Ret aldrig mødede Herr Bjørn et Ord i alle
dem.

Og det stod hen i Maaneder ni, da spørges det
over D,
Kong Olaf samler en vældig Hær, og Jarlen er
sunken i Sø.

Herr Bjørn sadler sin høie Hest og tager sit Pandser
paa,
„Christ give, nu Norrig maatte sin rette Høfding
faae.“

Saa rider han til Garderik, der arver han sit
Skind,
Saa træder han i Høienloft for Konning Olaf
ind.

„Herr Bjørn, velkommen til Garderik! I sig mig
for sand,
Om Munkene læse Messer endnu ved Norges
Strand.

Om Munkene læse Messer endnu i Herrens
 Hus,
 Om end i Choret brænde de høie Alter-
 lius.

Om end i Lunden Du hørte de Klosterklokker
 gaae,
 Og Jomfruer, der sjunge, som Nattergale
 slaae."

— „End hørte jeg i Lunden de Klosterklokker
 at gaae,
 Og Jomfruer, der sjunge, som Nattergale
 slaae.

End læse de skallede Munke Messer ved Norges
 Strande,
 End skued jeg paa Alteret de hvide Pys at
 stande."

— „Dernæst, min gode Staller! Du fige mig Be-
 sked,
 Om end den norske Bonde vil holde mig sin
 Gh."

— „Saadan den norske Bonde vil holde Dig sin
 Gh,
 At fremmer han sin Villie, da fanger Du evig
 Fred."

— „Gud raader for Held og Seier, det gaa da som
han vil;
Dog hvi vil Norges Bønder begynde dette
Spil?“

— Da blev den gamle Bjørn saa takfuld i
Sind,
„Naar Nor og Anker glippe, da driver det Skib for
Vind.“

— „Og hør, min gode Staller! Du talte, som ;
bedst Du kunde,
Men aldrig mindes jeg før den Dag, da Dine
Dine de runde.

Og aldrig mindes jeg før den Dag, da Bjør-
nens Læber var hvide,
Og aldrig forhen skjald dens Been, naar vi drog
ud at stride.“

Da synker den gamle Hirdmand til Konningens
Fod :
„Christ give, jeg Din Brede maa sone med mit
Blod.

Earl Hakon jeg gif til Haande, det blev med Sølv
betalt,
Men var han ikke druknet i Ar, da havde mig
Sorgen qvalt.“

— Kong Olaf strækker sin hvide Haand mod Bjørn
foruden Ewig:
„Stat op, min gode Staller, bed Gud tilgive
Dig!

Stat op, min gode Stallere og sæt Dig ved min
Side!
Ewigter den bedste Kæmpe, paa hvem kan man da
lide!“

Det var den høie Konning, han spænder Sværd ved
Bælte,
Hannem følger i Flade tolvhundrede raske
Helte.

Og da de kom til Stillestad, begyndte saa blodig en
Trætte,
Saa glad da vorder den gamle Ravn, den tænker
sig nu at møtte.

I Midten ginge de Spillemand, Høit gjalbede Kam=
pens Horn,
De Pile flyve saa tykt i Flok, som Haglen i Bon=
dens Korn.

I Skoven løber den fulden Ulv, den tager til at
tude,
De Pile flyve saa tykt i Sky, som Sneen paa
Bondens Rude.

Herr Bjørn stander sin Konge nær, han leger med
 Spyd og Stang,
 Alle de Kæmper ham turde bie, de sank i grønnen
 Bang.

Herr Bjørn stander sin Konge nær, han er en
 Kæmpe bold,
 Alle de Pile, som Olaf trueb, opfanged han i sit
 Skjold.

Alle de Mænd, der mod Olaf stævned, han mon
 til Jorden slaae,
 „Herr Konge! de ere for mange, og vi er altfor
 faa.

De Kæmper lege med Buer og Spyd, det er mig
 ei meer til Lyst.
 Det sidste Sværd, Dig trueb, opfanged jeg i mit
 Bryst.

Brudt er mit Skjold og min gode Stang, ei
 meer skal jeg Jernet slide,
 Gud signe Dig, Du Edeling! jeg lægger mig
 ved Din Side.“

Da nikked Kongen venlig, han stod i eget
 Blod,
 Saa sank han til Jorden, Herr Bjørn laae ved hans
 Fod.

Herr Bjørn sig valgte den bedste Plads, han vilde
 hos Konningen være,
 De skal ei stilles i Døden ad, der vandred sam-
 men med Tre.
 Der vore fabre Blomster paa Fjeldet.

Magnus og Knud Lavard.

Herr Magnus han stirrer i Vinternatten ud:

„Christ give jeg maa svale min Havn paa Hertug Knud!“

Et Lønbrev han skriver saa takkesfuld med Sned:

„Du møde mig i Harrestad, der vil vi tales ved.“

Herr Magnus han spænder sit Glavind ved Lænd,

„Ham hilse Danmarks Piger, mig følge Danmarks Mænd.“

Herr Magnus han rider med Kæmper ved sin Side,

„Nu vil vi bede Hjorten og see hvor den mon lide.“

Dg da de kom til Harrestad, hvor Skovens Fugle boe;

Da mødte de Knud Hertug, saa listelig de loe.

„Nu sig Du, min Frænde, hvad ei Du sagde før,

Hvo Guldkrone fanger, naar Dannerkongen døer.

Dg hør, min unge Frænde, Du synes mig saa bleg,

Nu vil vi skifte Riget ved Sværdenes Leeg.“

— „Jeg beder Jer ved Gud, ved hver Helgen under D,
I lade først mig skrifte, saa vil jeg gjerne døe.“

— „Nu skal Du ikke skrifte, Du lade skal Dit Liv,
Det har jeg svoret høit ved den himmelske Viv.“

De jernklædte Kæmper opløstede deres Spær,
Saa vog de den Herre ved Fuldmaanens Skjær.

Da sprang der frem en Kilde, den sank igjen i Hav,
Det var de Danskes Taarer, der flød ved Heltens Grav.

O, Danmark, paa Kænker Du aldrig Dig forstod,
Det har Du tidt betalt med Dit savreste Blod.

Havfruen ved Samsø.

Den høie Bølge vælter sig halv graa og Hælfsten hvid,
 Og Havets Bølste svaulmer, det var ved Jevndøgntid,
 Sydvæstvinden kuler mod Samsøs blege Strand,
 En Fisserbaad henglider paa det oprørte Vand.

Den ranke Mast sig neier mod Havets brudte Speil,
 Mens Bølgeskummet sprøiter paa det barkede Seil,
 En Fisser sad ved Roret, hans Søn ved Fokken sad,
 Sit skarpe Blik han vender imod Bølgernes Rab.

Mælte den unge Fisser alt i sin Røstte graa:
 „Jeg seer en sneehvid Vandsfugl, som aldrig før jeg saae,
 „Den synes mig saare dristig, den agter Stormen ei,
 „Og høi og rank den svæver paa den skumklædte Dei.“

Da løb den Gamles Stemme: „Gud os i Naade fri!
 „Det er en Havets Gømsfru, hun seiler her forbi;
 „Da gjælder det at kæmpe mod Afgrundens Svig,
 „Naar Havfruen Dig møder, liig et sømmende Liig.“

Mæled den gamle Fisser, han dreied Seil for Vind:
 „Gid aldrig Dig fange den hedske Kvinde!“
 Men Stormen vældig fused, den døved fast hans Røst,
 Da dreied han sin Snekke mod Samsøs blege Kyst.

Dog nærmere ham kommer den frygtelige Vio,
 Sit Hoved har hun krandsset med Sotang og Siv,
 Hun sfiger som en Søravn, der kæmper mod Storm,
 Halvt synes hun en Kvinde og halvt en skælet Dm.

Saa let som Fuglen flyver, hun færdes over Hav,
 Snart dukker hun sit Hoved i den svulmende Grav,
 Snart hæver hun sig atter paa Bølgernes Bro,
 Fingrene var at skue fast som Havørnens Klo.

I Fingregabet blinker den udspændte Hud,
 Saa dristig hun sig vugger, den blege Havets Brud.
 I Vinden sig bevæger hendes kulsorte Haar,
 Med skælbugtet Hale hun i Bølgerne slaaer.

En Fisk hun har i Hænde, den greb hun under Vand,
 Sig Smil med Alvor blander paa Læbernes Rand,
 Bevægelig som Bølgen, der bugter sig ved D,
 Ligner hun snart en Havtrold og snart en deilig Mø.

Men da hun nu sig nærmed paa Bølgerne de graae,
 Da mærkedes et Zertegn, som før man hielden saae,
 Thi pludselig blev Vandet saa glat som et Speil,
 Ugjerne stued Fisserne de slappede Seil.

Dog Havfruen vinked og hævede sin Røst,
 Mens Strandfuglen lytted paa den tangflædte Røst.
 Heel selsomt blinked Vandet i Aftenjolen rød,
 Og mosbegroede Hoveeder kom frem af Havets Skjød.

Og Havbundens Ungel sig sanked under Strand,
 Mens Bindene slumred paa det hvilende Vand,
 Da glemtes hvert et Fjendskab, og Havets syntes trygt,
 Da leged de mindste Fiske med Haien uden Frygt.

„De heiligste Kvinder,“ saa sang hun under D,
 „I Afgrunden vandre bag den sporløse Sø.
 „Der mærkes ei til Kuld, ei til Vinterens Gys,
 „Der danser Havets Jomfru ved Falkernes Lys.

„Bidunderlige Skatte, som Verden aldrig faae,
 „De smykker i hendes Bolig selv den dunkleste Braa,
 „Og Lilier, Anemoner og Perler uden Tal
 „De vore der ved Siden af den rødeste Korat.

„Men Lilien sig bevæger og viser, den kan gaae,
 „Mens Havslangen snoer sig imellem Klipper graae,
 „Og naar dens Farve blegner, da skifter den Ham,
 „Vinker jeg den med Haanden, da nærmer den sig tam.

„Bindene kun lege med Havets ydre Rand,
 „Men aldrig naae de Bunden, der trygt vi slumre kan,
 „De Bølger i det Fjerne som Kirkekløkker slaae,
 „Da løkker os en Længsel, som selv vi ei forstaae.

„Da pludselig jeg stiger i Vind og i Blæst,
 „Dg sadler i Maanskin min vildeste Hest,
 „Møder jeg da paa Bølgen den kneisende Fregat,
 „Da klinger høit min Latter i den stormfulde Nat.

„Da ryfter jeg mod Skibet mit ubslagne Haar,
 „Hvis da Dit Hjerte skjælver, Du vist til Grunde gaaer,
 „Thi Armene jeg løfter høit over vilden Hav,
 „Dg river Dig fra Dækket i den bældmørke Grav.

„Men svigter ei Dig Modet, jeg svømmer tidt forbi;
 „Thi Havfruen smiler paa den Driftiges Sti,
 „Dg Helten betvinger selv den vildeste Magt,
 „Jeg elsker den, der skuer paa Døden med Foragt.

„En Drot skal nu fødes til Havfruens Lyst,
 „En slig har længe manglet paa Danmarks grønne Kyst,
 „Han blande skal med Bølgen sit kongelige Blod,
 „Dg Havet skal bevidne, at ei han mangler Mod.

„Svigter den falske Lykke tilsidst ham paa Land,
 „Skal han den atter fange med Sværd paa saltet Band,
 „Dg Riget skal han styre, saa ei hans Navn kan døe,
 „Mens Bølgen sig vælter om Danrigets D.”

— Saa Havfruen synger, mens Dagslyset veg,
 Saa spandt hun hen i Taagen som en Veir støtte bleg,
 Da vaagned atter Vinden og slagred høit i Sky,
 Mens Fiskernejken søgte sig ved Stranden et Ly.

Dog Maanedsdag derefter, da Vaaren frembrød,
 Da klang det over Landet, en Kongesøn var født,
 Det var den fjerde Christian, hans Navn kan aldrig døe,
 Mens Bølgen sig vælter om Danrigets Ø.

Schweitzeren.

„Farvel Du gamle Dvinde, nu gaaer jeg, mens jeg kan,
Til Kongen udi Frankrig, han eier et sjældent Land.

Hans Hofmænd drikke Vinen af blinkende Pocal,
Den drikker og de Bogtere, der stande ved hans Gal.

Han eier Guldklenobier, dertil de Perler hvide,
Dem stjenter han de Krigsmænd, der hjælpe ham at stride.“

— „Ak, Hugi, hvis Du reiser og vinder noget Guld,
Det er ei værdt saameget, som det sorteste Muld;

Som det sorteste Muld under sommergrønne Lind,
Og som den vilde Bipsstjert, der i Gaarden flyver ind.“

— „Ak Moder! den vilde Bipsstjert, den flyver ind og ud,
Den elsker sine Vinger og hader Vinterslud.

Og alle de smaa Fugle, de flyver ad Marken hen,
Slet Ingen lærer dem Veien, de komme dog igjen.“

— Saa drog han til Frankrig og tjente Kongen tro,
Han manglede ikke Guldet, dog var han sjelden fro.

Om Vinteren han sukke, naar Isen laa paa Vand,
Da ønsked han sig Vinger at flyve til sit Land.

Om Sommeren han sidder med Haanden under Kind,
Saa takkefuld betragter han den sommergrønne Lind.

— „Og hør, Du vilde Bipsstjert, mig tykkes, at engang
Jeg saae Dig bag Bjerget, og hørte Din Sang.

Du quiddred, som Du pleier, og vendte Din Hals,
Det kan jeg vel erindre, Dit Ord var ei tilfals.

Du vendte Dig hvert Dieblis og kom i Gaarden ned,
Glyver Du did ad Aare, saa bring min Hilsen med.”

— „Jeg fløi derafra og fløi dertil og sang bag Lindeblad,
Der sad en gammel Dvinde, hun aldrig var glad.

Jeg fløi derafra og fløi dertil et andet Aar igjen,
Da bare de den Gamle, til Kirkegaarden hen.”

— Den næste Aar begyndte de Konger en Riv,
Det maatte mangan Ungerjvend betale med sit Liv.

De stærke Skarer mødtes ved Alpernes Fod
De stridsvante Landskr vilde lædse sig i Blod.

Da sank de blege Krigsmænd som Løvet i Høst,
Blandt dem den unge Schweitser med gjennemstunget Bryst.

Den næste Dag drev Hyrden sit Dvæg bag Bjergets Top
Dg leged paa sit Alpehorn, da vaagued Hugi op.

Dg Hyrden leged anden Gang, da smilede Hugi blidt:
„Nu hørte jeg de Toner, jeg tænkte paa saa tidt.“

Dg Hyrden leged tredie Gang, da Hugis Dje brast:
„Nu føler jeg tilvisse, jeg kommer hjem i Høst.“

Bjergpigen.

Der leged en Svend i den grønne Lund,
 Det klinger i Bjergenes Sale,
 Han leged paa Harpen ved Midnatsstund,
 Der sjunger en Fugl over Dale.

Og naar han sang under Lindeblad,
 Det klinger i Bjergenes Sale,
 Da lytted den Fugl, der paa Grenen sad,
 Da blomstrede Rosen i Dale.

Og naar han leged ved rindende Aa,
 Det klinger i Bjergenes Sale,
 Da standsede Fisken at høre derpaa,
 Der sjunger en Fugl over Dale.

Og aldrig banked saa kolbt et Bryst,
 Det klinger i Bjergenes Sale,
 At ikke det smelte ved hans Røst,
 Naar Roserne blomstred i Dale.

„Dg hvor har Du nemmet det gyldne Spil?“
 Det klinger fra Bjergenes Sale,
 „Det fanger hver Dvinde, der lytter dertil,
 Mens Fuglen sjunger i Dale.“

— „Jeg fatte mig ned ved den rindende Flob,
 Der springer fra Bjergenes Sale,
 Den deiligste Jomfru da for mig stod,
 Mens Roserne blussede i Dale.“

Dg Barmen var fylbig, men Rinden hvid,
 Det sukede i Bjergenes Sale,
 Hun ligned en Svane ved Midnatstid,
 Der sjunger en Fugl over Dale.

Den Jomfru, stod under grønne Lind,
 Det sukede i Bjergenes Sale,
 Da sagtuedes Veir, og da stillede Wind,
 Da glemte de Haner at gale.

„Dg vil Du i Bjerget følge med mig,
 „I Dybet voxer en Lilie,
 „De deiligste Sange jeg synger for Dig,
 „Thi Du har høiet min Villie.

„Dg Du skal skue den dybeste Strøm,
 „Der falder fra Bjergenes Sale,
 „Dg Du skal drømme den langeste Drøm,
 „Mens Roserne blomstrer i Dale.

""Dg Du skal standse den fufende Vind,
 ""Der klinger i Bjergenes Sale,
 ""Dg Du skal høie de Jomfruers Sind,
 ""Der fjunger en Fugl over Dale.

""Dg Du skal hvile ved hviden Barm,
 ""Det fukter i Bjergenes Sale,
 ""Det er, fom Du vugged i Bølgens Arm,
 ""Mens Roferne blomftrer i Dale.

""Dg Du skal kysfe min Læbe fin,
 ""I Dybet v ger en Lilie,
 ""Det er, fom Du drak af den klarefte Viin,
 ""Dg jeg skal fremme Din Billie.""

— ""O, Jomfru! Du kvæder fom Fuglen paa Dvift,
 ""Det klinger i Bjergenes Sale,
 ""Dog frygter jeg Helvedes R nfer og Lift
 ""Dg Fuglen, der fjunger i Dale.""

— ""Af kj ndte Du Elfk vs Gl der og Dval,
 ""Det fukter i Bjergenes Sale,
 ""Saa gjerne da gjefted Du Mørkets Hal,
 ""Mens Roferne blufser i Dale.

""Dog naar jeg Dig favner og trykker i Haand,
 ""I Dybet fig f juler en Lilie,
 ""Det kalde de Helvedes F ngfel og Baand,
 ""Men Du har bøiet min Billie.

„„Dg Helvedes Ild er min Læbe varm,
 „„I Dybet brænder en Lilie,
 „„Dg Helvedes Iis er min sneehvide Barm,
 „„Men Du har høiet min Villie.

„„Dg Diets Flamme, der aldrig forgaaer,
 „„Det funkler i Bjergenes Sale,
 „„Dg Hjertet, der higer, og Hiertet, der slaaer,
 „„Mens Roserne blomstrer i Dale:

„„Det kalde de Afgrundens evige Brand,
 „„Det sukker i Bjergenes Sale,
 „„Den dømper ei Bøn, den slukker ei Vand,
 „„Mens Fuglen sjunger i Dale.“”

Saa greb hun min Haand i den Midnatsstund,
 Det sukke i Bjergenes Sale,
 Saa fulgte jeg hende til Dybets Grund,
 Mens Roserne blussede i Dale.

Vel femten Mil gjennem Stenen jeg steg
 Det klinger i Bjergenes Sale,
 Dg lærte saamangen selsom Feeg,
 Mens Fuglene sang over Dale.

Hun kysede min Læbe, hun kysede min Kind,
 Det sukke i Bjergenes Sale,
 Saa hoilede hun hos mig i Maanens Skin,
 Mens Roserne blussede i Dale.

Dg hun mig lærte det gyldne Spil,
 Det klinger i Bjergenes Sale,
 De deiligste Jomfruer dansed dertil,
 Mens Fuglene sang over Dale.

Hun lærte mig Runer, mens Hanen gol,
 I Dybet sig skjuler en Lilie,
 Men aldrig skued jeg Dag eller Sol,
 Og hun har fremmet sin Villie.

Og aldrig jeg bad til den høieste Gud,
 I Dybet voxer en Lilie,
 Tilslidst hun slap mig af Bjerget ud,
 Da hun havde fremmet sin Villie.

Hun førte mig til den Lind saa grøn,
 I Dybet voxer en Lilie,
 Saa hvæded hun til mig et Ord i Løn,
 „Nu haver jeg fremmet Din Villie.

„Farvel min allerkjæreste Ven,
 „Det klinger i Bjergenes Sale,
 „Jeg visseelig veed, at vi samles igjen,
 „Saa pluk nu de Roser i Dale!“

Hun hvædede til mig et hemmeligt Ord,
 Det sukke i Bjergenes Sale,
 Saa vandred jeg rundt paa den brede Jord,
 En sjungende Fugl over Dale.

Dg naar jeg sang under Lindeblad,
 Det klinger i Bjergenes Sale,
 Da lytted den Fugl, der paa Grenen sad,
 Dg Roserne blomstred i Dale.

Dg naar jeg leged ved rindende Aa,
 Hun svared i Bjergenes Sale,
 Dg Fiisken standsed at høre derpaa,
 Der sjunger en Fugl over Dale.

Dg naar jeg rørte det gylbne Spil,
 Da klang det i Bjergenes Sale,
 De Zomfruier blegned, der lytted dertil,
 Mens Roserne blussed i Dale.

Jeg skued saa mangt et fremmed Land,
 Det klinger i Bjergenes Sale,
 Jeg loffed saa mangen Vilievand,
 Der sjunger en Fugl over Dale.

Dog aldrig blev jeg for Sorgen fri,
 Det sukker i Bjergenes Sale,
 Dg hver en Kirke, den gif jeg forbi,
 Mens Klokkerne klang over Dale."

De tre Haarlokker,
et Digt i fem Romancer.

1.

En Lampe glimter ene
Bag Linden saa grøn,
Elina hun sidder
Ved Leiet hos sin Søn.

Saa tungt han trækker Veiret,
Dg Pussen banker mat,
Dg ængsteligt han skjælver
I den dæmrende Nat.

Men Taarnsløien sukker,
Imens den dreier sig,
Dg Hundene de tude,
Som om de lugted Liig.

„Nys var Du, min Henrik!
 „Som Rosen saa rød,
 „Nu er Du bleg som Linet,
 „Og Du ligner en Død.“

Hun skuer hen til Kloffen,
 Men den er længst i Staa
 Kun Dødningsuhret flittigt
 I Væggen monne slaae.

Det banker uden Ende,
 Det skjenkes Dig omsonst,
 Og aldrig det behøver
 At trækkes op med Kunst.

„Ved Stranden boer en Dsding,
 Saa mæler den Terne god,
 „Han trøster vel min Frue,
 „Hvis ei hun mangler Mod.

„Han er en sjelden Læge,
 „Skjøndt Verden ham beleer,
 „Og Fremtidens Mærker
 „Han i Stjernerne seer.“

2.

Elina hun vandrer
 Igjennem Busk og Krat,
 Hvor Fuglene de slumre
 Ved Maanskin og Nat.

Og Dødningsen hun skimter
 Bag Kirkegaardens Mure
 Og hører hørse Røster
 Fra Gravens Fangebuur.

Og Taarnets Fløie sulke,
 Mens hun dem gaaer forbi,
 Og Natravnens skriger
 Paa den eensomme Sti.

Men ei den hende strækker,
 Hun iler kun mod Strand,
 Der skuer hun en Hytte
 Ved det sølblankte Vand.

En Olding staaer ved Døren,
 Han langsomt nærmer sig:
 „Hvad vil Du her, o Kvinde!
 „Hvi kommer Du til mig?“

— „Du veed det jo, min Herre,
 „Du kjender hver Bedrift,
 „I Stjernerne Du læser
 „Den sunkende Skrift.“

Men Gubben hende vinker,
 Hun gaaer i Hytten ind
 Og sætter sig i Krogen,
 Saa takkesfuld i Sind.

Sit Navn hun maa ham sige,
 Sin Fødselsstund dertil,
 Den Gamle da begynder
 Saa underligt et Spil.

Og Hammen af en Hugorm,
 Og Hjertet af en Hund
 Nedgraver han i Jorden
 Ved dunkle Midnatsstund.

Da hører hun det hvisle
 Da hører hun det gjøe.
 „Min Datter, det er Bølgen,
 „Der brydes under D.“

Han skuer op til Himlen,
 Han skuer ned til Jord,
 Til sidst til Elina
 Henvender han sit Ord:

„Ja visseelig Naturen
 „Kan lignes ved en Bog,
 „Dog vil dens Tegn Du læse,
 „Da maa Du være klog;

„Thi snart er de for store,
 „Og snart er de for smaa,
 „Dertil har Bogens Autor
 „Gi sat sit Navn derpaa.

„Elinalil, Du mærke,
 „Hvad jeg vil sige Dig,
 „Tre vægtige Loffer
 „Dem skal Du bringe mig.

„Den første skal Du klippe
 „Ved Isen af Dit Haar,
 „Den anden af den Syge,
 „Hvis Liv i Fare staaer.

„Den tredie skal Du hente
 „Ved Stjernernes Skjær
 „Fra den, der fremfor Alle
 „Paa Jorden er Dig kjær.

„Af dem vil en Knude
 „Jeg slynge Dig i Løn,
 „Den lægge Du paa Hjertet
 „Af Din dødsynges Søn.“

3.

Elina hun vandrer
 Igjennem Nattens Vind,
 Snart staaer hun i sin Bolig,
 Saa tankesuld i Sind.

Den første Lok ved Jesen
 Hun klipper af sit Haar,
 Den anden af den Syge,
 Hvis Liv i Fare staaer.

Den tredje hende giver
 Bag sommergrønne Lind
 Den Husbond, hun sig valgte
 Med frivilligt Sind.

Atter Elina vandrer
 Til den tangflæbte Strand,
 Hvor Hytten sig speiler
 Udi det salte Vand.

Den Gamle hende møder,
 Hun rækker ham sin Skat,
 Da ryster han sit Hoved
 I den bælmørke Nat:

„De tvende kan jeg flette,
 „Dem skar Du ei omsonst,
 „Den tredie Lok sig kruser
 „Dg spotter al min Kunst.“

Elina hun blegner
 Og vandrer hjem igjen:
 „Hvor skal en Lok jeg skaffe,
 „Hvis det er ikke den?

„Dog Lokken maa jeg finde,
 „Hvordan det saa gaaer,
 „Maaskee min gamle Moder
 „Den bærer i sit Haar.“

Snart stander hun ved Stranden
 Igjen med frygtfom Aand,
 Den sneehvide Haarlok
 Hun holder i sin Haand.

Den Gamle hende møder,
 Hun rækker ham sin Skat,
 Da ryfter han sit Hoved
 I den bælmørke Nat:

„De tvende kan jeg flette,
 „Dem skar Du ei omsonst,
 „Den tredie Lok sig kruser
 „Dg spotter al min Kunst.“

4.

Elina hun sukker:

„Hvem elsker jeg da meer
 „End Dig, min æble Husbond,
 „Og Dig, min Moder kjær?“

Da rødme hendes Kinder,
 Og Barmen banker fuld,
 Da mørknes hendes Dine
 Som det sorteste Muld.

Atter Elina vandrer,
 Saa lang er hendes Bei,
 Dog mattes aldrig Foden,
 Og Haaret svigter ei.

Og da tilsidst hun standser,
 Da staaer hun ved et Slot,
 I Gaarden høres Latter,
 Der blander sig med Spot.

Der høres saa vilde en Latter,
 Den klinger igjennem Dal,
 Der glimte hundred' Lamper
 I den hvælvede Sal.

Elina dristig træder
 Paa den Trappe saa bred,
 Ei bøver nogen Tjener
 At standse hendes Fjed.

Elina hun stander
 I den hvælvede Sal,
 Der sidder Slottets Herre
 Ved den blinkende Pocal.

De Tærninger han kaster
 Med dristige Sving,
 Sig Lykkehjulet dreier
 Evindeligt i Ring.

Elina staaer i Salen
 I tauske Midnatsstund,
 Hun fæster sit Blik
 Paa den indlagte Grund.

Mæler da Slottets Eier:
 „Jeg har kun liden Tid,
 „Hvad vil Du mig, o Kvinde!
 „Hvi er Du kommen hid?“

— „O Herre! Du ei afflaae
 „En Moder hendes Bøn!
 „Du ene det besidder,
 „Der hjælpe kan min Søn.“

— „Man ræffe hende Spise,
 „Man ræffe hende Viin!
 „Jeg tænker, det vil være
 „Den bedste Medicin.“

— „Din Viin maa Du beholde,
 „Af Spise har jeg nok,
 „Jeg fordrer af Dit Hoved
 „Kun den kulsorte Lof.

„Den loved Du mig fordem,
 „Dog svigted Du Dit Ord,
 „Thi kom jeg den at hente
 „Her ved Dit eget Bord.“

Da dreier han sit Ansyn
 Og ryfter sine Haar,
 Da kjender han den Dvinde,
 Der bleg paa Gulvet staaer.

Da vorder Diet dunkelt,
 Da falmer hans Kind,
 Saa følger han Elina
 I Sideskammeret ind.

5.

Elina staaer ved Stranden,
 Fast som en Gravens Aand,
 Den fulsorte Haarlot
 Hun holder i sin Haand.

Da hører hun det hvisle,
 Da hører hun det gise,
 Hun tænker, det er Bølgen,
 Der brydes under D.

Den Gamle hende møder,
 Hun giver ham sin Skat,
 Saa vandre de tilsammen
 I den dømtrende Nat.

Mens Fuldmaanens Rose
 Besprængt med Duggen staaer,
 Mens Melkeveien blinker,
 Bag Buskene de gaaer.

Og Knuder mon han binde,
 Og Knuder mon han slaae,
 Saa Edderkoppen nærmes sig
 At stirre derpaa.

Da hendes Fod berørte
 De andre Loffer to,
 Det var, som om den leved
 Og vilde dem omsnoe.

Til sidst hende Gubben rækker
 Det Baand paa dunklen Sti:
 „Du selv har Knuden knyttet,
 „Nu er Din Sorg forbi.

„Kun Kjærlighed kan trodse
 „Den dunkle Skjebnens Lov,
 „Kun Kjærlighed kan kempes
 „Med Døden om sit Kov.“

Atter Elina vandrer
 Igjennem Busk og Krat
 Og stander i sin Bolig
 I den selv samme Nat.

Den Knude, der af Gubben
 Blev slunget i Løn,
 Den lægger hun paa Hjertet
 Af sin dødslyge Søn.

Da lufte sig hans Dine,
 Da smiler hans Mund,
 Før Aftenstjernen blinker,
 Han er alt karst og sund.

Da Linden tabte Løvet,
 Og Svalerne fløi bort,
 Da bare de til Kirken
 En Ligtiste fort.

En Dreng med sin Fader
 Ved Kisten nærmest gaaer,
 En bleg, alvorlig Qvinde
 Laae paa den sorte Baar.

En bleg, alvorlig Qvinde
 Og dog i Døden skjøn,
 Det er den unge Moder,
 Der reddet har sin Søn.

Tillæg af blandede Digte.

Dionysos.

Hesperus visted sin Fælle i Luft, da bragtes en ukjendt
 Gjest til Midas's hvælvede Hal, ham mæoniske Bønder
 Med mangfoldige Vaand havde fængslet og flettede Vidier,
 For ham at føre som Træl til den mægtigtbydende Hersker;
 Derfor de fanged ham, da han slumred i Græs ved Mæandros'
 Langsomtrullende Strøm, der med Ulyst nærmer sig Havet.
 Selsom han var at see; thi hans fiint tilspidsede Dren
 Lignede næsten et Rids, der behændig med spaltede Klove
 Følger Moderens Skridt og endnu ei fra Mælken er afvænt.
 Dinene lyste med Glands, men Skægget var hvidt som en Oldings,
 Vakkende skred han frem med en Bedbendfrands om sin Jæse.

Men da for Kongen han stod, bevæged han Diet og stirred
 Rundt i den hvælvede Hal som en Mand, der førtes i Slummer
 Over det hvidgraa, fraadende Hav til en ukjendt Strandsbred,
 Hvor han vaagner tilsidst fra Børnene skilt og den Hustru,
 Der i hans Fædrenehel forskjønnet hans natlige Leie.

Saadan stirred den fremmede Mand med Forundring og udbred:

„Hvo er dog I, der binde med Magt den Ustyldiges Hænder?
„Hvorfor førtes jeg hid fra den langsomtrullende Flodstrøm,
„Der i den hellige Midnatstund mig dyssed i Slummer?“

— Da gjensvared den Drot, der behersked det høie Timolos:

„Vi er de Mænd, der beboe Mæonias græsrige Dale,
„Og der drifte det blaalige Vand ved Caystrios Flodseeng.
„Men, Du Fremmede, siig uden Sky, hvorsfra Du er kommen,
„Om Dig ernærer med gylde Frugt den milde Demeter,
„Eller paa Græs Du fører de høitopflattrende Geder,
„Der sig sprede paa Fjeldene rundt, til Helios daler,
„Eller Du plukker den Valnød grøn og sanker i Forraad
„Piggebe Olben til Vinterbrug og den dunkle Kastanie.“

— Ham gjensvared med Smil den vedbendfrandske Silenos,
Thi det var ham, som Bønderne bandt, da han slumred ved
Floden:

„Gi mig ernærer med gylde Frugt den milde Demeter,
„Ikke paa Græs jeg fører de høitopflattrende Geder,
„Der sig sprede paa Fjeldene rundt, til Helios daler;
„Ikke jeg plukker den Valnød grøn eller sanker i Forraad
„Piggebe Olben til Vinterbrug og den dunkle Kastanie.
„Mig opholder med Kraft den hellige Gud Dionysos,
„Der lefsages af Viernes Sværm, en uendelig Skare.
„Duftende Honning bringe de mig, mens under hans Fodtrin
„Sanker sig hæver i Kredse selv midt i den goldeste Udbørf.
„Naar jeg træder paa dem, udvælger en strømmende Kilde,

„En krystallklar Drif, der bortjager hver Sorg og hver Smerte;
 „Dagen glider i Fæsttog hen, ja ofte ved Midnat
 „Hører jeg klapprende Bækkners Lyd, mens vilde Mænader
 „Dreie ved Fakkelflin i Dandsen de smidige Lemmer.“

Da gjenmæled den vældige Drot, der behersked Timolos:
 „Selv har den phrygiske Fløite jeg hørt og skuet Mænaden
 „Med det plettede Daadyrskind om den fylbige Lænd og
 „Vindruklaser i Haar og den aldrig visnende Vædbend.
 „Dandsende træder hun frem med sin Thyrsusstav, hende følger
 „Guden selv paa den rullende Vogn og den hornede Satyr
 „Med tvækløstede Fod og Fauners behændige Klynge,
 „Og den mægtige Pan, forfærdelig er han at se;
 „Bjergene skjælver i dyben Grund, hvor Sværmen sig viser,
 „Echo gjentager dens Sang, og dens Dine funkler med Ildglands.“

— Ham gjenhvared med Kløgt den vædbendfrandske Silenos:
 „Sikkert det er Dig bekendt, hvordan den høie Semele
 „Blev fortæret af Ild, da forboven hun fordred at se
 „Herskeren Zeus i hans Guddomsglands, omkranset af Lynglimt,
 „Som ham seer i Olympens Hal den mægtige Hære.
 „Nædig han dengang kom, dog ham bandt et ubrødeligt Tilsagn;
 „Da forbrændte til Støv den blomstrende Datter af Cadmos,
 „Elskøndt hun var svanger ved Zeus med den hellige Gud Dionysos.
 „Dog kan ei Lyn fortære den himmelbaarne Kronions
 „Og, de fylde den kun med uudslokkelig Flamme;
 „Derfor brænder endnu Dionysos Barm, og i Druen
 „Ligger Olympens Lyn; dog ei bræbende meer, men formitbet,
 „Skjenker det Liv og Ungdomsglands selv til Osbingens Die.“

— Atter gjenmæled den vældige Drot bag Timolos's Bjergryg:
 „Fremmede, sandt er Dit Ord! ja skjøndt Du synes en Ulding,
 „Dog forbauser mig høit Dit Dies Glands og Din Tales
 „Umodstaalige Kraft, saa neppe jeg fatter i Sindet,
 „Om Du bør kaldes en Mand eller en udsødelig Guddom.“

— Ham gjensvared med Kløgt den vedbendfrandske Silenos:
 „Vig Dionysos skjenked sin Kraft, thi ikke den fængsles
 „Ene til Rankens Barn, den dunkelstrødmende Drue,
 „Der med sværmerisk Jibblif halvt sig skjuler bag Høstløv;
 „Men og i Liliens hellige Dyb, i Valmuens Vaarblus,
 „I den stilleste Drøm, i den balsamdryppende Nat, der
 „Hæver sig af Forglemmelsens Flod med sunklende Lysblif,
 „Herfjer Lyæus med Kraft; ja selv den hellige Sanger
 „Kjender ham vel; thi med tweedeelt Lind opstiger Parnasset,
 „Over den ene throner i Solglands Phoibos Apollo,
 „Men den anden behersker den hellige Gud Dionysos.“

— Atter gjenmæled den vældige Drot bag Timolos's Bjergryg:
 „Ei er det jordiff Kløgt, men en Udsødeligs Ord, der
 „Klinger igjennem Din Mund og bevæger Din soulmende Læbe,
 „Derfor jeg løsner Din Haand; thi farligt er det at fængsle
 „Den, som en Gud har kjær, og hvis Fjed en Dæmon bestytter.“

Saadan talte den vældige Drot; men Vidiernes Fletning
 Braust om Silenos' Haand af sig selv, og det vifted i Hallen,
 Som naar en Midnatsstorm sig hæver paa mægtige Vinger,
 Pludselig, uforudseet, den Skovene fylder med Susen.
 Porten opsprang med Hast under Klang af Hleiter og Chymbler,

Lustige Billeder fløi gjennem Hallen hen, mens en brandguld
 Løve paa Gulvet stod og rysted den vaiende Manke.
 Vindruranfer fletted et Net, saa Bæggene skjultes,
 Drømme med halvtbesslorede Blik under Bladene slagred,
 Faklerne glimted med blaaligt Skjær, mens udenfor funkled
 Med uendelig Glands Ariadnes Krone paa Himlen.
 Bludsfelig Guden i Hallen stod med Mænadernes Sangchor,
 Fauners behændige Flok og den dristigspringende Satyr,
 Og med den mægtige Pan, forfærdelig er han at skue;
 Da sig opløsted den festlige Sang under Stjernernes Natglands:

„Hil Dig, mægtige Gud, Dionysos, Du to Gange Fødte!
 „Lænker knuser Du let, og den tvetungebe Giftsnog
 „Nærmer sig tam paa Dit Bud, og min Haand betvinger den
 dristig,
 „Snoer om Midien den fast i dobbelstknyttede Ringe,
 „Mens ved mit foulmende Bryst den med hviden Mælk sig ernærer.
 „Var ikke Du, da vilde den ideligt nagende Sorg og
 „Smaalig Belymring ængste mit Sind for den jordiske Nødtørst,
 „Til med Snildhed jeg sanked en Skat, en uendelig Mængde,
 „Enten af Sølv eller Guld eller langsomtvandrende Hornqvæg.
 „Men Du vækker Begeistringens Ild i mit dristige Hjerte,
 „Vækker selv Dødens Lyst hos den mandigtkæmpende Kriger;
 „Og naar jeg endelig nærmer mig Styr, hvor de blodløse Stygger
 „Givrolles som Løvet i Høstens Storm og uendeligt Regnistøl,
 „Møder igjen jeg Dig der med den mægtige Persephoneia,
 „Som Bekæmper af Dødens Skræk og Behersker af Draks,
 „Atter gjenfødes jeg da, naar jeg skuer Dit hellige Ansyn.“

- Saaledes klang til Fløiternes Lyd Mænadernes Chorsang,
 Dog før Sangen var endt, udsluftes de skinnende Fakler,
 Gensom Drotten i Hallen stod, og Silenos bortveg, mens
 Synerne svandt som en Drøm i Morgendæmringens Dvelys.

Sløret.

(Efter et græsk Sagn.)

Dødsilig bredte sig Fakkernes Glands fra kneisende Højsal
 I den dæmrende Nat, da Klarios, Høvding i Sparta,
 Fæstet sin Datter bort, den yndigttrødmende Jomfru,
 Penelopeia med hviden Slør, til Drotten Odysseus.
 Hundrede Harper klang i den sølige Nat, medens Maanen
 Iled med Jomfrugang i den skyfri Luft over Himlen,
 Smilende mildt til Pigernes Chor, der bandstet i Rækker
 Rundt under Fakkerglands, mens de sang de skønneste Sange.

Men da Natten var endt, og den rosenkindede Cos
 Steg fra ægæiske Strand henover de østlige Høie,
 Vaagned den findrige Helt, den behændige Konning Odysseus,
 Støtted sig tankefuld til sin Haand, dog ei længe han dvæled,
 Før han fra Leiet opsprang og arled den prægtige Skjortel,
 Kastede Kaaben omkring sin Barm og omspændte sit Glavind.

Derpaa befalede han Svendenes Flok med Jil at fremdrage
 Den letrullende Bogu, der paa Kobberhjul sig bevægede.
 Selv han til Stalben gik, hvor de rigeligt nærede Heste
 Stode med stærken Hov og rysted de vailende Manfer.
 Tidt kun brød sig den øvrige Flok om Konningens Ankomst,
 Tvende dog kjendte ham vel og dreied de smidige Naffer
 Rundt ved hans Trin; dem i Fordumstid ham Ikarios skjened.
 Derfor han elsked dem høit blandt Gangernes Flok, og han vasked
 Tidt i klareste Vand de rigtmedsaldende Manfer;
 Tidt han hentede dem selv det saftige Kløver, der voxer
 Bag Tahgetes's Bjerg i Dalen dybt, hvor Eurotas
 Ewig det deiligste Græs forfrisker med rullende Bølger.
 Spiilstougenderne løste han nu, men Gangerne fulgte
 Frivillig Drottens Fjed, og han spændte dem begge for Karmen,
 Derpaa med høien Røst han kalded Ikarios Datter.

Flux Penelope hørte den kaldende Drot, og hun adlød;
 Med behændige Fjed fremtreen den herlige Jomfru,
 Artemis liig, hun stod paa den grønsværdækkede Gaardsplads
 Tankesfuld med et Suf, og betragtede den græsrige Fjelddal,
 Hvor i de lethenglibende Barndomsdage hun leged;
 Albrig meer hun skulde den see, thi med Helten Odysseus
 Drog hun nu bort til et ukjendt Land, der sig skjuler bag Bølgen.

Ogfaa Ikarios kom, thi den valmufrandsede Slummer
 Krystede i Favn ham kortere nu, end den pleied i Fordums-
 Tid, naar han træt hjemvendte sin Fod fra Jagt eller Krigstog.
 Men da han Gangerne saae og den inderligtelste Datter,

Der ham favned med Graad, da blegned hans mandige Kind, og
Ordene fløi af hans Mund, liig en Vinterstorm over Heden.

„Rænkefuldeste Mand! thi aldrig sagde Du forhen,
„At Du til Ithakas D vilde strax hjemføre min Datter,
„Hvor Vandfuglene sfriger i Sky, hvor den gjænde Sælhund
„Tidt opklavrer paa Land, for at flye den sorte Poseidon.
„Alle de Havuhyrer, der fostredes af Amphitrite,
„Driver hun rundt om Din D, hvor Vinden evindeligen sufer;
„Selv den tidseltyggende Ged med Forfærdelse seer dem,
„Naar den springer fra Steen til Steen paa det høie Neriton.
„Bedre det viskelig var at færdes i qvægrige Sparta,
„Ved Eurotas, den hellige Flod, hvor Bierne sværme,
„Hvor krumhornede Dyr i Kløvermarkerne vandre,
„Medens de vælige Føl, med Halen høit og med Manken
„Flagrende vilbt, heniler i Flok til den herlige Flobsfeng.“

Ham gjensvared med Til den behændige Konning Odysseus:
„Rigeligtmakkende Kæer, der i Flok omvandre paa Sletten,
„Gier Du viskelig her i det fjeldombælte Sparta
„Ved Eurotas, den hellige Flod, hvor Bierne sværme.
„Mig behager dog meer det skovbefrænsede Neriton,
„Hvor Vandfuglene sfriger i Sky, og den gjænde Sælhund
„Tidt opklavrer paa Land, for at flye den sorte Poseidon;
„Mig behager langt meer den i Kreds sig dreierende Svale,
„Der omslagrer min Borg, og de tidseltyggende Geber,
„Der opflattre fra Steen til Steen mellem Ithakas Fjelde.“

Saa han talte, da nærmed sig langsomt Penelopeia;
Begge den herlige Vogn besteg, og med løsnede Tømmer

Hestene travede saa let, som den Vilddt opsporende Jagthund,
Naar bag skaldede Green den Artemis viser et Daabyr.

Nær Lakeldamon en Lund man seer, hvor den hellige Flodgud
Med ustandselig Kraft fremvælder sin Strøm for at lædse
Den veisfarende Mand og de Hjørde, der græsse paa Sletten;
Høitopstræbende Popler danner om Kilden en Halvkreds,
Mens den smidige Vandpiil helder sig ud over Bølgen.
Men da Odysseus saae de evindeligsusende Popler,
Dreied behændig han om, og forlod den støvede Landvei,
Thi forsmædelig Tørst ham drev mod den hellige Kilde.
Men da Tørsten var slukt, og igjen han nærmed sig Veien,
Saae han en ilende Fjurspændsvogn, hvorom Støvet sig hvirvled,
Lig den hvidgraa Dunst, der fra Solnedgang og til Midnat
Vælder sig langsomt frem over Moser og fugtige Engbund.
Paa den prægtige Vognstol sad i skinnende Kjortel
Drotten Klarios; selv han styred de vælige Heste.
Dog da han nærmere kom, han Tømmerne dreied behændig,
Til de rullende Hjul ved Siden løb af Odysseus,
Da fra den straalende Vognstol høit han hæved sin Stemme:
„Du, som jeg elsked saa høit, som Jorden det hellige Dagslys,
„Vil Du forlade mig nu, da mest jeg behøver Dit Selskab?
„Gi kan det glæde mig da min herlige Hjord at betragte,
„Gi de rødmennde Bær i Morbærslunden at plukke,
„Gi at hvile ved rislende Bæk, hvor de salige Nympher
„Samles ved Midnatstid, for i Ring at dansse paa Sletten;
„Visne vil jeg da snart, som den høitopflattrende Vebænd,
„Naar den rives fra Barken løs, hvor den grønmedes forhen,
„Herlig at skue for Mænd, og til Fryd for de springende Geder.“

— Inderlig græd Penelope da og strakte sin Arm ud
Mod den herlige Drot, men Odysseus taug, og med Svøben
Drev han de vælige Gangere frem, saa Hjulene gnistred.

Atter Ikarios hæved sin Nøst, mens Støvet sig hviroled
Høit bag de rullende Hjul og skjulte de mægtige Vognspor:
„Albrig Penelopeia, Du forhen viste mig Haardhed,
„Og jeg fortjente den ei, thi jeg trofast vogted Din Barndom.
„Men nu savner mig snart den hæsligblikkende Dødsnø,
„Da kan Du rejse til Ithakas Land; thi vandrer jeg engang
„Over Forserdelsens Eng, hvor den rædsomme Persephoneia
„Stirrer paa mig, da svinder Tanken i Varm, og jeg glemmer
„Hurtig i Skyggernes Kreds, hvad før bevægede mit Hierte.“

Inderlig græd Penelope da og strakte sin Arm ud
Mod den herlige Drot, men Odysseus taug, og med Svøben
Drev han de vælige Gangere frem, saa Hjulene gnistred.

Atter Ikarios hæved sin Nøst, mens Støvet sig hviroled
Høit bag de rullende Hjul og skjulte de mægtige Vognspor:

„Er da meer ubøielig Du, end Herskeren Hades?
„Ham dog rørte den thrakiske Skjald, der til Erebos nedsteg
„Efter sin elskede Viv, men Du er jo haard som en Klippe.
„Vil Du ei høre mit Ord, velan, da jeg drager tilbage
„Til mit eensonne Hjem, for at vente den iiskolde Dødsnø.
„Ingen Beslægtet følger mig da, ingen grædende Jomfru
„Skærer en Lok af sit Haar for at smykke min affides Grav, kun
„Regnen og Duggen skal græde for mig, og Bjergenes Nympher

„Skal beplante min Grav med vild Cypres og med Hvidtjørn,
 „Maanen skal skjenke den Lys i den sildige Nat, medens Stormen
 „Sukkende farer forbi, men stum er Penelopes Tunge!“

Intet Penelope svared, men vendte sit Blik mod Odysseus,
 Dragende dybt sit Beir, da standsed han Bognen og udbød:

„Ejelden det gavner en Mand, med Magt at tvinge sin Hustru,
 „Lad da Penelope selv, den Herlige, vælge sin Lod, thi
 „Oftē taler en styrende Gud fra Dvindernes Læber.
 „Vil hun svigte den Mand, hun valgte selv i sin Ungdom,
 „Da maa hun drage med Dig til det hjeldombæltede Sparta;
 „Jeg dog følger Dig ei, mig binder usigelig Længsel
 „Fæst til Ithakas D, hvor Bølgerne, forte som Bly, sig
 „Vælte mod Strand, thi der jeg skued det herlige Dagslys.“

Engstelig vented Ikarios nu og Helten Odysseus
 Den afgjørende Stund, naar Penelope valgte sin Skjebne.
 Men hun rødmed og taug og vendte sit Blik mod Odysseus,
 Skovbuen liig, der iilsomt flyvende kæmper mod Stormen;
 Vingernes Slag og det higende Hjerte driver den fremad,
 Men tilbage den driver igjen den susende Stormvind.
 Saadan vakked Penelopes Sind, thi hun inderlig ønsked
 Aldrig at svigte den Mand, hun valgte sig selv i sin Ungdom;
 Ddningen elsked hun dog og den vidt sig strækkende Fjelddal,
 Hvor i sin Barndomstid, bestjernet af Skovenes Nympher,
 Oftē hun vandred paa viltsom Sti ved Eurotas's Flodbred.

— Helten Odysseus greb da den Tivlendes Haand, og han udbød:
 „Ei Dig tvinge jeg vil, skjøndt af Attraa banker mit Hjerte;
 Derfor sig Du frit, om den mægtige Viv Aphrodite,
 Driver Dig med ustandselig Kraft mod Ithakas Fjelds,
 Eller til Sparta følge Du vil, hvor Karios venter
 Den besnærende Gud Hermeias, hvem Sjælen maa følge
 Over Okeanos Strøm til den evigdemrende Slette,
 Hvor Asphodelosblomsterne groe med det høie Granattræ,
 Hvor, som Taager i Høst, omslagre de flygtige Skygger.“

— Længe Penelope rødmede sad, dog pludselig vakte
 Gros, den mægtige Gud, i Hertet en hellig Beslutning.
 Frem hun strakte sin Haand mod det høitopvirkede Slør og
 Folded det ud, saa det dybt nedfank i mangfoldige Bugter
 Over Afsyn og Blik, dog rødmed hun end gjennem Sløret,
 Fuldmaanen lig, naar den rødmer bag Sky i den silbige Vaarnat.

— Vel begreb nu den aldrende Drot Penelopes Mening,
 Og han trygled ei meer, men vendte sin Vogn imod Sparta;
 Dog hvor det dybtnefsaldende Slør havde skjult hendes Dine,
 Knejsed en Støtte snart til Blusfærdigheds hellige Guddom,
 Huggen af Marmorsteen, som et Minde for kommende Slægter.

Hunden til Maanen.

(En Allegorie, skreven i Aaret 1818 under Baggesens Angreb paa
Dehlsenschläger.)

Maane, mit Blik forhadet, stat still' og hør paa min Bjæffen!
 Stands Affindige, hvil paa Din Vei! thi Du iler mod Nedgang.
 Ingen saa dristig som Du, saa stor, saa blodig romantisk,
 Lindrer blandt Midnatslys og blandt høitblinkende Stjerner.
 Nøites Du med beskednere Glands, da sunkled Du ærbart
 I Din spærrede Ring, og ei Du fordunkled os Andre.
 Derfor med kritiske Glam jeg dadler i Stjernernes Navn Dig;
 Thi Du nedsender forvirrende Blus affindig til Jorden.
 Alle de Blomster, paa Marken jeg seer, fordærver Din Beemod,
 Hvert et Træ phantastisk gyselig staaer i Din Skygge,
 Strækker med Gjøglerkraft sin Green, fornegtende Sandhed!
 Selv til Mennesket tidt den affindige Drøm har Du nedsendt,
 Thi naar Du stirrer med Speiderblik til Jomfruens Bindue,
 Straaler usædelig ned paa en Barms halvdækkede Høvelving,
 Paa Guldfletningens Flob med Din Glands, med Balmuestænglen,
 Ofte forbudt, forvildende Lyst Du vækker i Sindet.
 Derfor jeg liber Dig ei, forførende leser Din Straale,
 Mangler Klarheden reent og svæver chaotisk i Dæmring.

Videt Du Kunst forstaaer, lig Thyen Du kommer i Tusmørk,
 Thi bør jeg som Vægter ved Midnat hindre Din Idret.
 Ingen saa godt som jeg undervise Dig kan; thi jeg fatted
 Kunsten fra Grund, jeg kan bringe Dig flux bortkastede Tørklæd,
 Stoffen igjen jeg henter i Vand og bærer forsigtig
 Madkurven fylbt og bestjæler den ei, skjøndt gjerne jeg lysted.
 Hvad forstaaer vel af Sligt, Ubehøvelede, Du i Din Natglands?
 Sliffer Du Selskabets Spytt, naar Høfligheden det byder?
 Kan Du kjælt Dig betvinge som jeg, der mig reiser paa to Been,
 Skjøndt min Natur er et firbenet Dyr? Hvad eller forstaaer Du
 Kunstig paa lodne Poter dramatisk en fransk Menuet at
 Dandse til Pibernes Lyd? Deraf jeg roser mig dristig,
 Skjøndt det kosted mangfoldige Prygl og Uergrelse fuldtop.
 Intet Du fatter af Sligt, Du svæver phantastisk i Lusten,
 Lunefuld kun i veglende Glands med foranderlig Skive.
 Mig fastholder den classiske Kænke, dens hellige Jernbaand,
 Daglig til Hundehuset, saa nær ved Gratiers Baaning,
 Smedkeren limed det fast, og Maleren strøg det med Rødkridt,
 Men om Ratten jeg gaaer med en dyrtjæbt Smags Politietegn.
 Dog haardnakket Du tier endnu og løber i Taaget,
 Aldrig Du holder mig Stand bag Din Skys vildtveglende Digtning.
 Ha, phantastiske Trolb, hvi ei naaer min kritiske Tand Dig?
 Upartisk jeg myrded Dig da, thi mit Med er ustyldigt,
 Kun for Stjernernes Vre jeg bjæffer og udstrækker Tungen.
 Men Du foragted mit Glam, det høit optirred til Harm mig;
 Thi ved ustandsele Bandfald hist jeg tjente paa Møllen,
 Stjal behændig af Rjøffenets Søm en hængende Pølse.
 Svendene mærkede dog min Svig, de mig fulgte med Stænger,
 Men det var Nat, og jeg glammed fælt med gnistrende Harnblif,

Da dem betog forfærdelig Frygt; en Syndernes Hævner,
 En Gjenganger kaldte de mig, en uløselig Gaade.
 Da jeg bemærkede Sligt, strax viste jeg frygtelig Tænder,
 Folkene knelede for mig, stolt søndersled jeg min Pølse;
 Men da svæved Du frem, og de saae i Din høiere Lysning
 Sort med skaldet og dinglende Svands en langøret Hund kun
 Alle med Skoggerlatter bespottet den paniske Skræk da,
 Saarende Slag og Spark forfulgte mig Stakkel paa Flugten,
 Pølsen tabte jeg reent, fra den Tid jeg hader Dit Måsyn,
 Upartisk for min Pølses Skyld og for Stjernernes Vre.
 At mig Misundelse drev, Du troede, men af, det var Pølse!
 Var jeg af Alvind syg, da neppe jeg før havde rost Dig;
 Det har jeg gjort dog tilforn, erindrer Du vel, det var Vinter,
 Sneen var fallden i Dal, Du bestraalede Fjeldenes Fjostop,
 Maanskin dæmrende skjalt paa den utaalmelige Bjergstrøm,
 Og hver Fjeldsløfts Gab en Grav fast ligued fra Oldtid,
 Viste bag brustne Steen tykfkægget en Fortidens Krigshelt,
 Men Fjeldsraaningens Spids var svøbt i Demant- og Metalglands;
 Thi Du laante til Natten Dit Skin, og Du blomstred i Mørket.
 Selsomt faldt da Dit Lys paa Snee, jeg løb over Sletten,
 Og mig behaged den Skygge, som sort jeg kasted i Maanskin,
 Større jeg skued i Skyggen mig selv og roste Dig dengang.
 Klog jeg raadte Dig da at straaale ved Vinterens Tid kun,
 At foragte den brogede Blomst med harnlige Lysglands,
 Somren i Morgenland og det høifletsindige Foraar.
 Du dog undveg enfoldbig mig steds og fulgte mit Raad ei;
 Men jeg berømte Dig end og logred behændig med Halen,
 Bød Dig dale til Jord og sætte Dig frit ved min Side,
 Broderskab jeg Dig ædel tilbød og at skure Din Skive

Med min behændige Svands, og at lære Belysningens Kunst Dig.
 Men Du ønskede til Broder mig ei, lod haant ad min Kunst og
 Ad min behændige Svands; Sligt jeg tilgiver Dig aldrig.
 Derfor et dagsky Murrelsdyr jeg kalder Dig høit nu,
 Net en Drømmer i Sky, en Ildbrand-digtende Reiser.
 Og jeg det klart kan see, skjøndt tilforn Dig elskede' Apollo,
 Skjøndt han Dig sendte sit Lys, Du snart opluges af Skyen;
 Maanelampen, som aldrig jeg fik, gaaer ud inden kort Tid,
 Mens jeg, lænket til Baulundurs Steen, høit bjæffer min Blisdom.

Sang af Bajazet.

Du kastede Dit Blik paa mig, og jeg forfærdedes,
 Thi tvende Flammer brændte deri,
 De brændte mig i min Siæl.

Hver Gang jeg hviler, da staaer du for mig,
 Og jeg seer Dig i Din Herlighed, som jeg saae Dig første Gang.

Jeg husker det vel, Dit Klædebon var sort,
 Men Din Hals mere hvid end en Melkopal.

En fin Kløft bølger i Din Halses Midte,
 Den antyder en større, der sænker sig
 Mellem Din Barms Hvælvinger.

Dine Arme ere to sneehvide Båndslanger,
 Tvillinger, der svømme efter samme Moder.

Lætskielige ere Dine Fingre; hvo vilde trykke dem
 Uden med Elskovs milde Tryk?

Og dog saae jeg dem saare hverandre i Brede.

Jeg vidste hvorfor, og min Sjæl forfriskedes,
 Liig en Melk i Mattens Dug,
 Thi den hele Aften havde jeg ikke talt med Dig.

Jeg havde ikke talt med Dig, thi jeg var syg i Hjertet,
 Dødsfyg af mine Tvivl.

— Da mælte Din Haand med et Bredestegn,
 Elskov lyfte fra Dine Fingre, og min Sygdom svandt.

Hvi talte Du om andre Qvinder?

Hvi sagde Du, jeg skulde elske dem?

Da Du vidste, det smertede mig.

Og hvis jeg nu elskede dem,

Vilde du føle nogen Glæde derved?

Dine Læber bedrøve mig, thi de ere for smalle for Kjærlighed,

Og dog skjønnere end nogen Qvindes, jeg forhen saae.

Paa Dit Haars Farve har jeg længe tænkt,

Men kan aldrig udgrunde den;

Thi den svæver imellem Briunt og Gult.

Dine Dine ere som Morgenen paa Havet,

Dit Hoveds Slør som hængende Taager over Søen.

Men Dine Kinders Blomster ere vordne blegere,

Og jeg glædede mig derover,

Thi nu skulde de Andre kun halvt frydes

Ved min Roses Glands.

Seg glædede mig derover;

Thi det mindede mig om de Dage,

Hvori Tidens Slør skal dække Din Deilighed for Verden,

Og hvori jeg alene skal kjende den.

Den sidste Nonnes Sang.

(Af Maastrichts Beleiring.)

Som i de gamle Templer
Fra Hedenold vi see,
Saa staaer paa høien Alter
Nu Tiden med sin Lee.

Et Slør af Spindelvæbe
Om Kirken sig mon snoe
Mens dybt i Graven slumrer
Den gamle Verdens Tro.

Jeg var den sidste Søster,
Der her maatte vandre,
Jeg vil kun lufte Døren,
Saa gaaer jeg med de Andre.

J kan mig ikke følge,
Naar jeg gaaer til min Fred,
J kan mit Navn ei nævne,
Thi J det ikke veed.

Men naar min Time kommer,
 Da stiger hjernt og nær
 Af sammensunkne Rister
 En blegnet Gensfruhær.

Med Myrtekrands om Hovedet,
 Med affkaarne Haar,
 De syngte gamle Psalmer,
 Som Ingen meer forstaaer.

Kun Myrtekrandsen blomstrer,
 Men Afsynet seer ud
 Som gamle Skrifter, blegede
 Af Regn og af Slud.

De gaae i lange Klæder,
 Som Ingen bærer meer,
 De fælde tunge Taarer,
 Som Verden ei seer.

De bære bort en Kiste,
 Bedækt med Blomster blaae,
 Og foran svæber Korset,
 Mens sagtelig de gaae.

Da bøier hver en Helgen sig
 For den eenbaarne Gud,
 Da gaaer den sidste Fakkell
 I Kirkedøren ud.

Bekjendelsen,

(Skrævet i Aaret 1842).

Lyffelig den Sanger,
 Som Vaaren skjenker
 En Krands af Violer,
 Gjennemflettet med Crocus,
 Med Anemonens flygtige Blomst
 Og den blaa Hyacint,
 Hvis Loffer glimser i Duggen.

End lyffeligere den,
 Om hvis Harpe Sommeren slynger et Net
 Af blussende Roser,
 Fremavlet af den seirende Phoebus
 Og den æstlige Sky,
 Der rødmer ved at see ham,
 Liig den frygtfomme Jomfru,
 Der aner sin Brudgoms Nærhed.

Men jeg blev henviist
 Til den dunkle Egn
 I Skyggen af den silbige Hest,
 Hvor jeg lytted til Jordens Stemme,
 Naar den sukker ved Midnat

Over sine visnede Børn,
 Og fylder Sjælen med Veemod,
 Medens Stjernerne blinker i Vinden.

Derfor vendte sig Mange bort fra min Sang,
 Som fra Vinterstormen og Høstens Blæst;
 Og ikke har Folket
 I tætte Klynger
 Lyttet til min Harpe,
 Der aldrig bekræftes af Blomster.

Har jeg fremloftet Taarer i Nogens Dø,
 Eller bragt hans Barm til at jule,
 Eller lært ham fra det visnede Jordliv
 At hæve Blikket mod Himlen,
 Lidet hørte jeg derom.

Thi fjelden har et Haandryk,
 Et venligt Blik,
 End fjeldnere en smeltet Menneskejæl
 Betalt mig for min Sang.

Set dog trøster mig:
 Den ydre Glæde har mig aldrig bedaaet;
 Aldrig har Smiger loffet en Tone frem
 Paa min Læbe.
 Heller jeg taug — langt heller —
 End jeg hæved min Røst,
 Naar ei af min Sjæls Dyb Sangen opsteg.

Dg gjerne kjøpte jeg min Musas Frihed
 Med Verdens Glimmer;
 Med dette Adelsbrev vil jeg smykke min Harpe,
 Som ingen Blomster bekrandse.

Et Andet trøster mig end:
 Thi jeg stirred paa Tidernes Løb,
 Dg skjøndt dybt mig smerted Menneskets Qual,
 Saa sølte jeg dog den høie Gjengjeldselses Ret,
 Hvis hellige Finger,
 Idet den fælder sit Offer,
 Over dets Grav
 Henpeger mod Evigheden.

Dg tidt har Maanens verlende Skive
 Skinnnet paa min Vei
 I det salmede Løv;
 Dg tidt saae jeg den høie Lyra
 Dg den himmelske Svane
 Blinke med dobbelt Glands
 I den mørke Høstnat;
 Da aned jeg, at der gives Tanker, der,
 Stjernerne liig,
 Ikke lyse paa Jorden men over den.

Rettelser.

Side 4, Linie 9: un læs: nu

Side 5, Linie 8 frandeden: det det læs: det.

Side 61, Linie 8: Pletter læs: Pletter.

Side 115, Linie 9: gif læs: gif.

Side 158, Linie 10 frandeden: knuust læs: knust.

Side 177, Linie 15: Stat og læs: Stat op og

